

การจัดการปัญหาธุรกิจและคุณภาพรายงานทางการเงิน ของธุรกิจ SMEs ในเขตภาคตะวันออก

พริชญ์ เฉลยบุญ

งานนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต

สาขาวิชาการบัญชีบริหาร

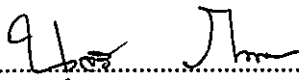
วิทยาลัยพาณิชยศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

พฤษภาคม 2559

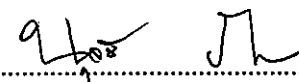
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยบูรพา

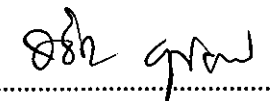
อาจารย์ผู้ควบคุมงานนิพนธ์และคณะกรรมการสอบปากเปล่างานนิพนธ์ ได้พิจารณา
งานนิพนธ์ของ พิรญาณ์ เกลยบุญ ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตาม
หลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบัญชีบริหาร ของมหาวิทยาลัยบูรพาได้

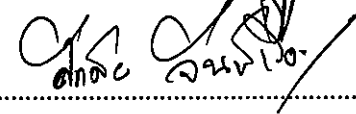
อาจารย์ผู้ควบคุมงานนิพนธ์

..... ประธาน
(ดร.นุจรี ภาคาสัตย์)

คณะกรรมการสอบปากเปล่า

..... ประธาน
(ดร.นุจรี ภาคาสัตย์)

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วชิระ บุญเนตร)

..... กรรมการ
(ดร.ศักดิ์ชาย จันทร์เรือง)

วิทยาลัยพาณิชยศาสตร์อนุมัติให้รับงานนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบัญชีบริหาร ของมหาวิทยาลัยบูรพา

.....คณบดีวิทยาลัยพาณิชยศาสตร์
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.บรรพต วิรุณราช)

วันที่ 26 เดือน ๗ (กค) ๒๕๕9 พ.ศ. 2559

กิตติกรรมประกาศ

งานนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยความกรุณาจาก ดร.นุจรี ภาคาสัตย์ อาจารย์ที่ปรึกษา
งานนิพนธ์ที่กรุณาให้ความรู้ให้คำปรึกษาแนะนำแนวทางที่ถูกต้อง ตลอดจนแก้ไขข้อบกพร่อง
ต่าง ๆ ด้วยความละเอียดถี่ถ้วน ใจเย็น และเอาใจใส่ด้วยดีเสมอมา ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งเป็นอย่างยิ่ง
จึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.พนารัตน์ ปานมณี และผู้ช่วยศาสตราจารย์
ดร.วิชระ บุญยเนตร กรรมการ และดร.ศักดิ์ชาย จันทร์เรือง กรรมการ ที่กรุณาให้ความรู้ ให้คำปรึกษา
ตรวจแก้ไขและวิจารณ์ผลงานวิจัยทำให้งานวิจัยมีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ขอขอบคุณคณาจารย์
วิทยาลัยพาณิชยศาสตร์มหาวิทยาลัยบูรพาที่ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ อีกทั้งผู้ทรงคุณวุฒิได้แก่
ดร.ศรัณยา เลิศพุทธรักษ์ อาจารย์ประจำวิทยาลัยพาณิชยศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา รวมถึง
ดร.ยอดยิ่ง ธนทวี และ ดร.ธนยวงส์ กิรติวานิชย์ อีกทั้ง ดร.ธีทัต ตรีศิริโชติ ที่ให้ความอนุเคราะห์
ในการตรวจสอบและให้คำแนะนำแก้ไขเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยให้มีคุณภาพ นอกจากนี้ผู้วิจัย
ขอขอบพระคุณอาจารย์เจ้าของตำราและงานวิจัยอ้างอิงทุกฉบับที่ได้นำมาอ้างอิงตลอดจนบุคลากร
กลุ่มตัวอย่างที่ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีในการเก็บรวบรวมข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย ทำให้งานนิพนธ์
ฉบับนี้สำเร็จด้วยดี

เหนือสิ่งอื่นใดผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ คุณพ่อธนกร คุณแม่เมธิกา ที่ให้ความรัก
ความเอาใจใส่ และสนับสนุนการศึกษาอย่างดีตลอดมา ทั้งนี้ขอขอบคุณความห่วงใยและกำลังใจ
จากญาติพี่น้องและกัลปীয়านมิตรนิสิตบริหารธุรกิจ สาขาการบัญชีทุกคนที่ได้ให้ความช่วยเหลือ
เสมอมา

คุณค่าและประโยชน์ของงานนิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นกตัญญูกตเวทิตาแด่บุพการี
บูรพาอาจารย์ และผู้มีพระคุณทั้งในอดีตและปัจจุบัน ที่ทำให้ข้าพเจ้าเป็นผู้มีการศึกษาและ
ประสบความสำเร็จมาจนตราบทุกวันนี้

พิรญาณ์ เกลยบุญ

56760033: สาขาวิชา: การบัญชีบริหาร; บธ.ม. (การบัญชีบริหาร)

คำสำคัญ: การจัดการปัญหา/ คุณภาพรายงานทางการเงิน/ ธุรกิจ SMEs

พินิจาห์ เกลยบุญ: การจัดการปัญหาธุรกิจและคุณภาพรายงานทางการเงิน ของธุรกิจ SMEs ในภาคตะวันออก. อาจารย์ผู้ควบคุมงานนิพนธ์: นุจรี ภาคาศักดิ์. ปร.ด. 114 หน้า. ปี พ.ศ. 2559.

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อทราบถึง การจัดการปัญหาธุรกิจ SMEs ในเขตภาคตะวันออก คุณภาพรายงานทางการเงินของธุรกิจ SMEs ในเขตภาคตะวันออก และเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการจัดการปัญหาธุรกิจ SMEs กับคุณภาพการเก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการวิจัย โดยเฉพาะเจาะจงผู้ตอบแบบสอบถามที่เป็นธุรกิจ SMEs ในเขตภาคตะวันออก จำนวน 385 แห่ง สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ค่าความถี่และร้อยละ (Frequency and percentage) ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Mean and standard deviation) สถิติเชิงอนุมาน ได้แก่ การวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณ (Multiple regression analysis)

ผลการวิจัย จากการทดสอบสมมติฐาน พบว่าการจัดการปัญหาธุรกิจ SMEs มีความสัมพันธ์ต่อคุณภาพรายงานทางการเงินของธุรกิจ การจัดการปัญหาธุรกิจ SMEs มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับคุณภาพรายงานทางการเงิน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์ความถดถอยเท่ากับ 0.707 แสดงให้เห็นว่าการจัดการปัญหาธุรกิจ SMEs มีความสัมพันธ์กับคุณภาพรายงานทางการเงินในเชิงบวกหรือมีทิศทางเดียวกัน

หากธุรกิจ SMEs ความสำคัญกับการจัดการปัญหาด้านการตลาด เป็นอันดับหนึ่ง และด้านเทคโนโลยีและการจัดการปัญหาในธุรกิจ ให้ความสำคัญเป็นอันดับสุดท้าย ซึ่งหากพิจารณาจากผลการศึกษาค่าความสัมพันธ์จะเห็นได้ว่า การจัดการปัญหาด้านการตลาด ไม่มีความสัมพันธ์ต่อคุณภาพรายงานทางการเงิน ดังนั้นหากกิจการต้องการให้รายงานทางการเงินมีคุณภาพที่ดียิ่งขึ้น ควรเพิ่มความสำคัญให้กับการจัดการปัญหาด้านการจัดการ และรวมถึงด้านเงินทุน ด้านการส่งเสริมจากรัฐ และด้านการรับรู้ข้อมูลข่าวสาร เพราะจากผลการศึกษาด้านนี้มีความสัมพันธ์กับคุณภาพรายงานทางการเงิน

56760033: MAJOR: MANAGERIAL ACCOUNTING; M.B.A.

(MANAGERIALACCOUNTING)

KEYWORDS: PROBLEM MANAGEMENT/ QUALITY OF FINANCIAL REPORTS/ SME
BUSINESSES

PIRAYA CHALOEYBOON: BUSINESS PROBLEM MANAGEMENT AND
QUALITY OF FINANCIAL REPORTS OF SME BUSINESSES IN THE EASTERN.

ADVISOR: NUCHJAREE PAKASAT, PH.D. 114 P. 2016.

This research has the objectives to study SME business problem management in the Eastern, quality of SME business financial reports in the Eastern, and to study the relationship between SME business problem management and quality of SME business financial reports. Questionnaire is used as a research tool. This study purposively samples 385 SME businesses in the Eastern. Statistics used for data analysis included descriptive statistics of frequency, percentage, mean, standard deviation, and inferential statistics of multiple regression analysis.

The hypothesis testing shows that SME business management is related to quality of financial reports of the businesses. SME business problem management is positively related to the quality of financial reports at the .05 level of significance with .707 regression coefficient. This shows that SME business problem management is positively related to the quality of financial reports.

SME businesses give first priority to marketing problem management, while give last priority to technology and business problem management. If we consider the relationship study, it shows that marketing problem management is not related to the quality of financial reports. Therefore, if businesses want to improve the quality of financial reports, they should increase their attention to management problem and capital, government support, news reception. This is because this study shows that they are related to the quality of financial reports.

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
สารบัญ	ก
สารบัญตาราง	ซ
สารบัญภาพ	ญ
บทที่	
1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์ของการศึกษา	2
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับของการวิจัย.....	2
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	3
ขอบเขตของการวิจัย	3
สมมติฐานของการวิจัย	3
นิยามศัพท์เฉพาะ	3
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	5
แนวคิดเกี่ยวกับธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม	5
แนวคิดเกี่ยวกับการจัดการปัญหาของธุรกิจ SMEs ในแต่ละด้าน.....	11
แนวคิดเกี่ยวกับรายงานการเงิน	36
แนวคิดเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมทางธุรกิจ	46
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	50
3 วิธีดำเนินการวิจัย	54
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	54
เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล	54
การสร้างและพัฒนาเครื่องมือ	55
การเก็บรวบรวมข้อมูล	56
การจัดทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล	56
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	57

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
4 ผลการวิจัย.....	59
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	59
ส่วนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม	59
ส่วนที่ 2 การวิเคราะห์ความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการปัญหาธุรกิจ SMEs และการวิเคราะห์ความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณภาพรายงานทางการเงินของธุรกิจ SMEs ในเขตภาคตะวันออก	64
ส่วนที่ 3 ผลการทดสอบสมมติฐานการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการจัดการ ปัญหาธุรกิจ SMEs และคุณภาพรายงานทางการเงินของธุรกิจ SMEs	76
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	85
สรุปผลการวิจัย	85
อภิปรายผล	91
ข้อเสนอแนะ	93
ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป	93
บรรณานุกรม	94
ภาคผนวก	97
ภาคผนวก ก	98
ภาคผนวก ข	106
ภาคผนวก ค	112
ประวัติย่อของผู้วิจัย	114

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
2-1 อัตราการเสียชีวิต	30
3-1 ค่าความน่าเชื่อถือของแบบสอบถาม.....	57
4-1 จำนวนและร้อยละ ของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามเพศ	60
4-2 จำนวนและร้อยละ ของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามอายุ	60
4-3 จำนวนและร้อยละ ของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามระดับการศึกษา	61
4-4 จำนวนและร้อยละ ของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามตำแหน่งงาน	61
4-5 จำนวนและร้อยละ ของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามประเภทของกิจการ	62
4-6 จำนวนและร้อยละ ของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามรูปแบบธุรกิจ	62
4-7 จำนวนและร้อยละ ของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามจำนวนพนักงาน	63
4-8 จำนวนและร้อยละ ของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามทุนจดทะเบียน.....	63
4-9 จำนวนและร้อยละ ของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามระยะเวลาประกอบธุรกิจ	64
4-10 ระดับความคิดเห็นในการจัดการปัญหาด้านการตลาดของธุรกิจ SMEs ในเขต ภาคตะวันออก	65
4-11 ระดับความคิดเห็นในการจัดการปัญหาด้านเงินทุนของธุรกิจ SMEs ในเขต ภาคตะวันออก	66
4-12 ระดับความคิดเห็นในการจัดการปัญหาด้านแรงงานของธุรกิจ SMEs ในเขต ภาคตะวันออก	67
4-13 ระดับความคิดเห็นในการจัดการปัญหาด้านเทคโนโลยีของธุรกิจ SMEs ในเขต ภาคตะวันออก	68
4-14 ระดับความคิดเห็นในการจัดการปัญหาด้านการจัดการของธุรกิจ SMEs ในเขต ภาคตะวันออก	69
4-15 ระดับความคิดเห็นในการจัดการปัญหาด้านการส่งเสริมจากรัฐของธุรกิจ SMEs ในเขตภาคตะวันออก.....	70
4-16 ระดับความคิดเห็นในการจัดการปัญหาด้านการส่งเสริมพัฒนาองค์กรของธุรกิจ SMEs ในเขตภาคตะวันออก	71
4-17 ระดับความคิดเห็นในการจัดการปัญหาด้านการรับรู้ข้อมูลข่าวสารของธุรกิจ SMEs ในเขตภาคตะวันออก.....	72

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
4-18 ระดับความคิดเห็นค่าเฉลี่ยรวมและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานรวมในการจัดการปัญหา แต่ละด้านของธุรกิจ SMEs ในเขตภาคตะวันออก	73
4-19 ระดับความคิดเห็นการมีคุณภาพรายงานทางการเงินด้านความเกี่ยวข้องกับ การตัดสินใจ ของธุรกิจ SMEs ในเขตภาคตะวันออก	74
4-20 ระดับความคิดเห็นการมีคุณภาพรายงานทางการเงินด้านความเป็นตัวแทนอัน เที่ยงธรรม ของธุรกิจ SMEs ในเขตภาคตะวันออก.....	75
4-21 ระดับความคิดเห็นค่าเฉลี่ยรวมและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานรวมการมีคุณภาพรายงาน ทางการเงิน ของธุรกิจ SMEs ในเขตภาคตะวันออก.....	76
4-22 การตรวจสอบค่าสหสัมพันธ์ (Correlation)	77
4-23 ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างการจัดการปัญหาของธุรกิจ SMEs และคุณภาพรายงาน ทางการเงิน	78
4-24 ผลการวิเคราะห์ความถดถอยอย่างง่ายของความสัมพันธ์ระหว่างการจัดการปัญหา ธุรกิจ SMEs และคุณภาพรายงานทางการเงิน	79
4-25 ผลการวิเคราะห์ความถดถอยเชิงพหุคูณของความสัมพันธ์ระหว่างการจัดการปัญหา ธุรกิจ SMEs ด้านต่าง ๆ (X1 - X8) และคุณภาพรายงานทางการเงิน (Ytotal).....	81
4-26 สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน	84

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
1-2 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	3

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

จากวิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจที่ผ่านมาเริ่มจากสถาบันการเงินก่อนจะลุกลามไปสู่ธุรกิจเกือบทุกสาขาทั้งกิจการขนาดใหญ่และขนาดเล็กล้วนได้รับผลกระทบจากเศรษฐกิจที่เกิดขึ้นด้วยกันทั้งสิ้น โดยเฉพาะวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ภาคอุตสาหกรรมซึ่งเป็นภาคการผลิตที่แท้จริงก็ได้รับผลกระทบจากเศรษฐกิจเช่นเดียวกัน กลุ่มธุรกิจ SMEs ล้วนประสบปัญหาขาดสภาพคล่องจากภาวะ เศรษฐกิจตกต่ำทำให้อำนาจซื้อและการบริโภคของประชาชนลดน้อยลงเป็นผลให้กิจการธุรกิจ SMEs ต้องชะลอตัวหรือลดการผลิตและจำหน่ายหรือถึงขั้นปิดกิจการไปในที่สุด การที่ธุรกิจ SMEs เป็นธุรกิจขนาดเล็กมีการลงทุนในการดำเนินงานไม่สูง การดำเนินธุรกิจส่วนมากแล้ว จึงอยู่ในรูปของการดำเนินการภายในครอบครัว โดยมีหัวหน้าครอบครัวทำหน้าที่เป็นผู้จัดการเอง และมีหน้าที่ในการตัดสินใจในการบริหารคน เงิน เครื่องจักร และวัสดุโดยผู้บริหารกิจการธุรกิจ SMEs ส่วนใหญ่ ยังขาดความรู้ และหลักการบริหารงานที่เป็นระบบ ดังเช่นธุรกิจขนาดใหญ่ จึงส่งผลให้เกิดปัญหาจากการดำเนินธุรกิจในหลาย ๆ ด้าน และโดยเฉพาะคุณภาพของข้อมูลทางการเงินที่น่าเสนอ

สำหรับผู้ประกอบการธุรกิจ SMEs ที่ดำเนินกิจการในรูปแบบนิติบุคคลนั้น เป็นผู้มีหน้าที่จัดทำบัญชี โดยเมื่อสิ้นรอบระยะเวลาบัญชีต้องมีการจัดทำงบการเงิน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ข้อมูลเกี่ยวกับผลการดำเนินงาน ฐานะการเงิน หรือการเปลี่ยนแปลงฐานะการเงินของกิจการ ซึ่งงบการเงินต้องส่งเสริมการนำเสนอข้อมูลที่มีประโยชน์ต่อการตัดสินใจเชิงเศรษฐกิจ เพิ่มความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนให้ง่ายขึ้น ส่งเสริมให้เกิดความสม่ำเสมอและเปรียบเทียบกันได้ ช่วยให้ผู้ใช้งบการเงินเกิดความเชื่อมั่น นำไปสู่การเติบโตของธุรกิจและระบบเศรษฐกิจโดยรวม แต่ด้วยข้อจำกัดของธุรกิจ SMEs ที่มีปัญหาหลายประการ โดยเฉพาะปัญหาด้านคุณภาพรายงานทางการเงินที่สำคัญ คืองบการเงินไม่น่าเชื่อถือ ขาดระบบบัญชีที่ดีและไม่เก็บเอกสารการค้า จึงส่งผลให้ความน่าเชื่อถือของข้อมูลทางการเงินในธุรกิจ SMEs มีแนวโน้มที่จะลดลง

จากเหตุผลข้างต้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาเรื่องการจัดการปัญหาธุรกิจและคุณภาพรายงานทางการเงินของธุรกิจ SMEs ในเขตภาคตะวันออก โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของการจัดการปัญหาธุรกิจที่มีต่อคุณภาพรายงานทางการเงิน โดยเก็บรวบรวมข้อมูล

จากผู้ประกอบการธุรกิจ SMEs ในเขตภาคตะวันออก ผลลัพธ์ที่ได้จากการวิจัยสามารถนำไปใช้ในการวิเคราะห์ปัญหาที่แท้จริงของธุรกิจ และการบริหารองค์กรให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น และยังสามารถพัฒนารายงานทางการเงินให้สามารถนำไปใช้เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลสูงสุดนอกจากนี้สามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาศักยภาพขององค์กรให้สามารถดำรงอยู่ได้และเติบโตไปยังธุรกิจใหญ่ในอนาคต

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

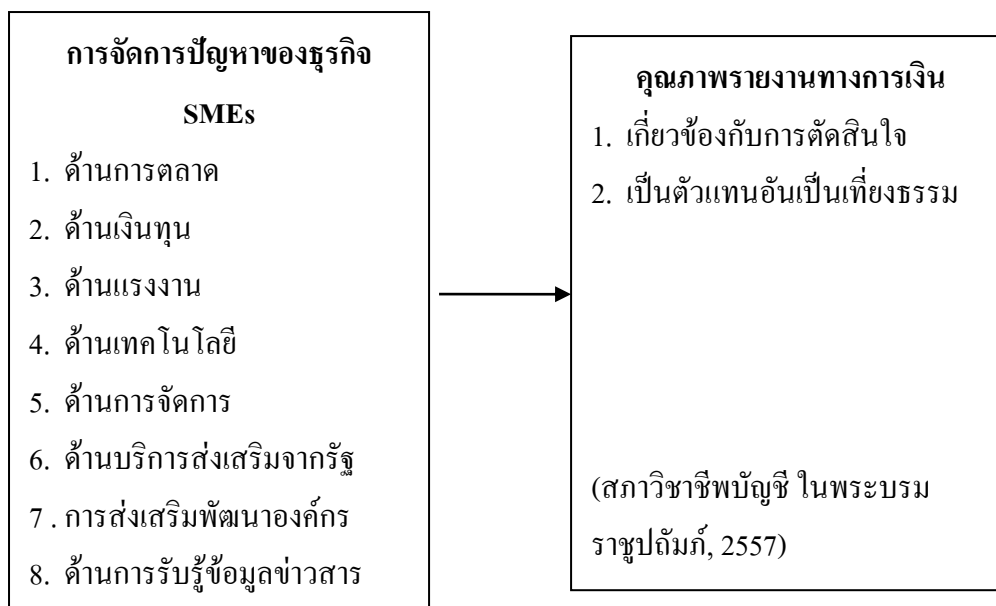
1. เพื่อศึกษาการจัดการปัญหาธุรกิจ SMEs ในเขตภาคตะวันออก
2. เพื่อศึกษาคุณภาพรายงานทางการเงินของธุรกิจ SMEs ในเขตภาคตะวันออก
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการจัดการปัญหาธุรกิจ SMEs กับคุณภาพการ

ทางการเงิน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับของการวิจัย

1. เพื่อให้เป็นข้อเสนอแนะในการจัดการปัญหาธุรกิจ SMEs ในแต่ละด้าน
 2. เพื่อให้ข้อเสนอแนะแก่หน่วยงานกำกับดูแลในการสร้างคุณภาพให้กับรายงาน
- ทางการเงิน
3. เพื่อสร้างกระบวนการในการสร้างคุณภาพรายงานทางการเงินให้มากขึ้น

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพที่ 1-1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากร (Population) ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ ผู้ประกอบการ/ เจ้าของธุรกิจ SMEs ที่จดทะเบียนสถานประกอบการอยู่ในเขตภาคตะวันออก
2. กลุ่มตัวอย่าง (Sample) กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ผู้ประกอบการธุรกิจ SMEs ในภาคตะวันออก 400 คน
3. พื้นที่ที่ใช้ในการศึกษา คือ ธุรกิจ SMEs ในเขตภาคตะวันออก
4. ระยะเวลาของการเก็บรวบรวมข้อมูล เดือน ตุลาคม พ.ศ. 2558-ธันวาคม พ.ศ. 2558

สมมติฐานของการวิจัย

การจัดการปัญหาธุรกิจ SMEs มีความสัมพันธ์ต่อคุณภาพรายงานทางการเงินของธุรกิจ

นิยามศัพท์เฉพาะ

ธุรกิจ SMEs หมายถึง บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีทุนจดทะเบียนชำระแล้ว ในวันสุดท้ายของรอบระยะเวลาบัญชี ไม่เกิน 5 ล้านบาท และมีรายได้จากการขายสินค้าและบริการ

ในรอบระยะเวลาบัญชีไม่เกิน 30 ล้านบาทธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ดำเนินการด้านการผลิต แปรสภาพ บริการ เพื่อเป็นสินค้าและนำออกจำหน่าย มีสถานประกอบการอยู่ในเขตภาคตะวันออก โดยธุรกิจขนาดกลางมีการจ้างงานตั้งแต่ 50 คน แต่ไม่เกิน 200 คน และมีสินทรัพย์ตั้งแต่ 50 ล้านบาทแต่ไม่เกิน 200 ล้านบาท และธุรกิจขนาดย่อมมีการจ้างงานไม่เกิน 50 คน และมีสินทรัพย์ไม่เกิน 50 ล้านบาท

ผู้ประกอบการ หมายถึง ผู้ที่คิดริเริ่มดำเนินธุรกิจขึ้นมาเป็นของตนเอง มีการวางแผนการดำเนินงาน และดำเนินธุรกิจทุกด้านด้วยตนเอง โดยยอมรับความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นได้ตลอดเวลา เพื่อมุ่งหวังผลกำไรที่เกิดจากผลการดำเนินงานของธุรกิจตนเอง

การจัดการ หมายถึง การจัดทรัพยากรการบริหารมาใช้ในการดำเนินการ ให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่วางไว้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล อันประกอบด้วยกระบวนการวางแผน การควบคุม การอำนวยการและประสานการทำงานของฝ่ายต่าง ๆ ให้สำเร็จลุล่วงไปได้อย่างราบรื่น เพื่อให้ธุรกิจบรรลุผลสำเร็จตามแผนงานและโครงการที่วางไว้

กระบวนการจัดการธุรกิจ หมายถึง การดำเนินการธุรกิจขนาดย่อมตามขั้นตอนต่าง ๆ ตั้งแต่การวางแผนการ ทำธุรกิจ การจัดองค์การ การบริหารพนักงาน การอำนวยการ และควบคุม โดยนำทรัพยากรที่มีอยู่มาใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุด เพื่อให้ธุรกิจบรรลุความสำเร็จตามวัตถุประสงค์และเป้าหมาย ที่วางไว้ทั้งหมดนี้คือหลักพื้นฐานในการบริหาร การจัดการ และบริหารธุรกิจขนาดย่อม SMEs ให้สามารถดำเนินธุรกิจ ต่อไปให้ประสบความสำเร็จ

รายงานทางการเงิน หมายถึง รายงานที่มีงบการเงินเป็นส่วนที่สำคัญ ได้แก่ งบดุล งบกำไรขาดทุน งบแสดงการเปลี่ยนแปลงฐานะการเงิน งบกระแสเงินสด หมายเหตุประกอบงบการเงิน และข้อมูลอื่นที่นอกเหนือจากการบันทึกบัญชี เช่น ประวัติบริษัท ที่ตั้ง นโยบาย เป็นต้น

คุณภาพของรายงานทางการเงิน หมายถึง คุณสมบัติที่ทำให้รายงานทางการเงินมีประโยชน์ต่อการตัดสินใจ ประกอบด้วย 1) เกี่ยวข้องกับการตัดสินใจ 2) เป็นตัวแทนอันเป็นเที่ยงธรรม

ความเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจ หมายถึง การนำเสนอรายงานทางการเงินจะต้องนำข้อมูลที่ที่มีนัยสำคัญมาเปิดเผยให้ผู้ใช้ง่ายรายงานทางการเงินทราบ โดยข้อมูลนั้นมีคุณค่าทางการพยากรณ์ คุณค่าทางการยืนยัน และมีสาระสำคัญครบถ้วน

เป็นตัวแทนอันเป็นเที่ยงธรรม หมายถึง ข้อมูลควรแสดงตามเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแล้ว นั่นคือเป็นข้อมูลที่เข้าเกณฑ์การรับรู้ราชการ ณ วันที่เสนอรายงาน

บทที่ 2

แนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาการจัดการปัญหาและคุณภาพรายงานทางการเงินของธุรกิจ SME ในเขตภาคตะวันออก ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษารายละเอียดต่อไปนี้

1. แนวคิดเกี่ยวกับธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม
2. แนวคิดเกี่ยวกับการจัดการปัญหาของธุรกิจ SMEs ในแต่ละด้าน
3. แนวคิดเกี่ยวกับรายงานการเงิน
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดเกี่ยวกับธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

ความหมายของธุรกิจ SMEs

ความหมายและคำจำกัดความของธุรกิจ SMEs นั้น สามารถจำแนกออกเป็นหลายลักษณะ ดังนี้

พรนพ พุกกะพันธุ์ (2544, หน้า 32-33) ให้ความหมายคำว่า ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม หมายถึง วิสาหกิจการผลิต หรือ โรงงานผลิตสินค้า ถ้ามีทุนจดทะเบียน หรือลงทุนซื้อเครื่องจักร อุปกรณ์ต่าง ๆ ต่ำกว่า 200 ล้านบาท ถ้าเป็นภาคบริการ เงินลงทุนต่ำกว่า 200 ล้านบาท แต่ถ้าเป็นภาคการค้าส่ง เงินลงทุนต่ำกว่า 100 ล้านบาท ถ้าเป็นกิจการค้าปลีก เงินลงทุนต่ำกว่า 60 ล้านบาท

วิชัย โสสุวรรณจินดา (2546, หน้า 1) ให้ความหมายคำว่า ธุรกิจขนาดย่อม หมายถึง ธุรกิจที่มีลักษณะการบริหารงานอย่างอิสระ ผู้บริหารมักเป็นเจ้าของกิจการ การจัดหาเงินมาลงทุนทำธุรกิจเป็นเงินทุนส่วนตัว และการดำเนินงานจะทำภายในท้องถิ่น มีจำนวนพนักงาน เงินลงทุน สินทรัพย์ และยอดขายน้อยกว่าธุรกิจในอุตสาหกรรมเดียวกัน

คณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจ ได้ให้ความหมายคำว่า ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม โดยกำหนดเป็นหลักเกณฑ์ไว้ได้แก่ (วีรวัช มามะศิริานนท์, 2543, หน้า 14)

1. มีการบริหารงานอย่างมีอิสระ โดยผู้จัดการมักจะมีส่วนร่วมเป็นเจ้าของธุรกิจ
2. เจ้าของธุรกิจและเงินลงทุน มักมาจากเจ้าของคนเดียว หรืออาจเกิดจากคนกลุ่ม เล็ก ๆ ร่วมลงทุนกัน

3. พื้นที่ปฏิบัติการธุรกิจ SMEs นั้น จะอยู่ในบริเวณท้องถิ่นต่าง ๆ ทั้งเจ้าของ และคนทำงาน (ลูกจ้าง) ส่วนใหญ่ก็จะอาศัยชุมชนท้องถิ่นนั้น แต่ที่สำคัญ การตลาดของผลิตภัณฑ์ เปิดกว้างไปทั่วประเทศ หรือทั่วโลก

4. การกำหนดของแบ่งขนาดธุรกิจ SMEs ใช้อย่างชัดเจน อาจจะทำให้ยากกว่า ซึ่งจะกำหนดว่าธุรกิจใดเป็นธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ซึ่งถ้าอยู่ในธุรกิจประเภทเดียวกัน ก็จะสามารถเปรียบเทียบได้ แต่หากเปรียบเทียบกับธุรกิจประเภทต่าง ๆ ขนาดย่อมของประเภท ธุรกิจหนึ่ง อาจเป็นขนาดย่อมของอีกธุรกิจหนึ่งก็เป็นไปได้

จากความหมายของธุรกิจ SMEs ที่กล่าวมาแล้ว สรุปได้ว่า ธุรกิจ SMEs เป็นธุรกิจที่มี ลักษณะการบริหารงานอย่างอิสระ ผู้บริหารมักเป็นเจ้าของกิจการ การจัดหาเงินมาลงทุนทำธุรกิจ เป็นเงินทุนส่วนตัว และการดำเนินงานจะทำภายในท้องถิ่น มีการกำหนดจำนวนของพนักงาน เงินลงทุน ทรัพย์สินแบ่งตามขนาด และการดำเนินงานของธุรกิจ SMEs มี 3 กลุ่มใหญ่ ๆ ได้แก่ ธุรกิจการผลิต ธุรกิจการค้า และธุรกิจการบริหาร ซึ่งครอบคลุมทุกประเภทธุรกิจ

ลักษณะขนาดของธุรกิจ SMEs

การกำหนดลักษณะขนาดของธุรกิจ ตามกฎกระทรวงอุตสาหกรรม กำหนดโดยใช้ จำนวนการจ้างงาน หรือมูลค่าสินทรัพย์ถาวร ไม่รวมที่ดิน และให้ถือจำนวนการจ้างงานหรือมูลค่า สินทรัพย์ที่น้อยกว่า เป็นเกณฑ์ในการแบ่งกลุ่มประเภทของกิจการ ได้ดังนี้ (สำนักงานส่งเสริม วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม, 2546, หน้า 8-9)

1. ธุรกิจการผลิต (Manufacturing sector) จำนวนการจ้างงานไม่เกิน 50 คน หรือ สินทรัพย์ถาวร (ไม่รวมที่ดิน) ไม่เกิน 50 ล้านบาท เป็นธุรกิจขนาดย่อม และจำนวนการจ้างงาน ตั้งแต่ 51-200 คน หรือสินทรัพย์ถาวร (ไม่รวมที่ดิน) มากกว่า 50 ล้านบาท แต่ไม่เกิน 200 ล้านบาท เป็นธุรกิจขนาดกลาง

2. ธุรกิจการค้าส่ง (Wholesale sector) จำนวนการจ้างงาน ไม่เกิน 25 คน หรือสินทรัพย์ ถาวร (ไม่รวมที่ดิน) ไม่เกิน 50 ล้านบาท เป็นธุรกิจขนาดย่อม และจำนวนการจ้างงานตั้งแต่ 26-50 คน หรือสินทรัพย์ถาวร (ไม่รวมที่ดิน) มากกว่า 50 ล้านบาท แต่ไม่เกิน 100 ล้านบาท เป็นธุรกิจ ขนาดกลาง

3. ธุรกิจการค้าปลีก (Retail sector) จำนวนการจ้างงาน ไม่เกิน 15 คน หรือสินทรัพย์ ถาวร (ไม่รวมที่ดิน) ไม่เกิน 30 ล้านบาท เป็นธุรกิจขนาดย่อม และจำนวนการจ้างงานตั้งแต่ 16-30 คน หรือสินทรัพย์ถาวร (ไม่รวมที่ดิน) มากกว่า 60 ล้านบาท เป็นธุรกิจขนาดกลาง

4. ธุรกิจการบริการ (Service sector) จำนวนการจ้างงาน ไม่เกิน 50 คน หรือสินทรัพย์ ถาวร (ไม่รวมที่ดิน) ไม่เกิน 50 ล้านบาท เป็นธุรกิจขนาดย่อม และจำนวนการจ้างงานตั้งแต่ 51-200

คน หรือสินทรัพย์ถาวร (ไม่รวมที่ดิน) มากกว่า 50 ล้านบาท แต่ไม่เกิน 200 ล้านบาท เป็นธุรกิจขนาดกลาง

ประเภทของธุรกิจ SMEs

ธุรกิจ SMEs สามารถจำแนกได้หลายประเภท ขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ของธุรกิจ ซึ่งส่วนใหญ่จะมีการจัดแบ่งประเภทของธุรกิจ SMEs ดังนี้ (กัตัญญู หิรัญญสมบุรณ์, 2545, หน้า 3-4)

1. ธุรกิจการผลิต (Manufacturing sector)

ธุรกิจการผลิต เป็นธุรกิจที่นำวัตถุดิบ ขึ้นส่วน อะไหล่ และปัจจัยนำเข้าต่าง ๆ มาผ่านกระบวนการแปรรูป จนกลายเป็นสินค้าสำเร็จรูป เพื่อจำหน่ายต่อไป ลักษณะการประกอบกิจการของธุรกิจการผลิตที่เป็นธุรกิจขนาดย่อม จะเป็นโรงงานขนาดเล็ก ซึ่งไม่มีการใช้เทคโนโลยีที่ก้าวหน้า หรือไม่มีการผลิตในปริมาณที่มากเหมือนธุรกิจขนาดใหญ่ แต่สามารถดำรงกิจการอยู่ได้ด้วยการตอบสนองความต้องการของลูกค้าประจำ หรือเจาะตลาดในกลุ่มลูกค้าเฉพาะ (Niche market) และสามารถประหยัดต้นทุนบางอย่าง เช่น การใช้แรงงานตนเอง และครอบครัวในการดำเนินงาน เป็นต้น นอกจากนี้ ธุรกิจการผลิตขนาดย่อม ยังเป็นแหล่งวัตถุดิบและส่วนประกอบให้แก่ธุรกิจขนาดใหญ่ โดยธุรกิจขนาดใหญ่แต่ละแห่ง จะสั่งซื้อปัจจัยนำเข้ามาจากธุรกิจขนาดย่อมประเภทแตกต่างกัน

2. ธุรกิจการค้า (Trading sector)

ธุรกิจการค้า เป็นธุรกิจที่ทำหน้าที่ของคนกลางที่อยู่ในช่องทางการจำหน่าย ทั้งที่เป็นการค้าส่ง และการค้าปลีก เช่น ร้านขายของชำ ร้านขายเครื่องครัว ร้านขายเสื้อผ้า ร้านขายหนังสือ เป็นต้น ธุรกิจ SMEs จำนวนมาก เป็นธุรกิจจำหน่ายสินค้าโดยเฉพาะในท้องถิ่นที่อยู่ห่างไกลจากผู้ผลิตสินค้ามาก ๆ ร้านค้าส่งและร้านค้าปลีกจะเป็นผู้นำเอาสินค้าจากผู้ผลิต ส่งให้ถึงผู้บริโภคได้อย่างทั่วถึงทุกท้องถิ่นทั่วประเทศ โดยอาศัยความชำนาญในพื้นที่ภูมิประเทศ ซึ่งช่วยให้ธุรกิจขนาดใหญ่สามารถขยายตลาดอย่างกว้างขวาง

3. ธุรกิจการบริการ (Service sector)

ธุรกิจการบริการ เป็นธุรกิจที่ต้องใช้พนักงานเสนาบริการ การตอบสนองความต้องการของลูกค้า ธุรกิจ SMEs เป็นธุรกิจที่ให้บริการมีอยู่จำนวนมาก เนื่องจากเป็นธุรกิจที่ใช้เงินลงทุนไม่มากนัก แต่ต้องอาศัยแรงงานและฝีมือของบุคคลากร เช่น ร้านตัดเสื้อผ้า ร้านซักรีด ร้านซ่อมเครื่องไฟฟ้า เป็นต้น ซึ่งธุรกิจการบริการ จะเป็นธุรกิจที่ต้องอาศัยความสามารถของบุคคล ทำให้การขยายตัวเป็นไปได้ยาก และมีผลิตผลค่อนข้างต่ำ เมื่อระบบเศรษฐกิจเจริญเติบโตขึ้น ทำให้ความต้องการด้านการบริการเพิ่มขึ้น จึงเกิดการผลักดันให้เกิดการก่อตั้งธุรกิจบริการรายใหม่

ความสำคัญของธุรกิจ SMEs ต่อระบบเศรษฐกิจของไทย

ธุรกิจ SMEs มีบทบาทและความสำคัญต่อภาวะเศรษฐกิจของประเทศ ในการพัฒนาและฟื้นฟูเศรษฐกิจ รวมทั้งเสริมสร้างความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจให้กับประเทศ ดังนั้น ธุรกิจ SMEs จึงมีบทบาทที่สำคัญต่อระบบเศรษฐกิจของไทย ซึ่งสามารถจำแนกได้ดังนี้ (สถาบันพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม, 2547)

1. เป็นธุรกิจที่ก่อให้เกิดการจ้างงานและสร้างรายได้จากการส่งออกและการสร้างมูลค่าผลผลิต ซึ่งเป็นประโยชน์แก่เศรษฐกิจไทย
2. เป็นธุรกิจที่ก่อให้เกิดผู้ประกอบการรายใหม่ เนื่องจากธุรกิจ SMEs เป็นธุรกิจที่ใช้เงินลงทุนน้อย และความเสียด่างว่าการลงทุนในอุตสาหกรรมขนาดใหญ่
3. เป็นแหล่งสำคัญในการสร้างหรือพัฒนาฝีมือ ทักษะแรงงานในการฝึกอาชีพด้านแรงงานประเภทต่าง ๆ
4. เป็นตัวกลางในการเชื่อมโยงกับธุรกิจขนาดใหญ่ หรือธุรกิจอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง เช่น เป็นแหล่งรับซื้อวัตถุดิบจากภาคการเกษตร หรือป้อนชิ้นส่วนแก่โรงงานขนาดใหญ่ เป็นต้น
5. เป็นธุรกิจที่สร้างมูลค่าให้กับวัตถุดิบ เพราะเป็นอุตสาหกรรมที่ใช้ทรัพยากรในประเทศเป็นหลัก
6. เป็นธุรกิจที่สร้างรายได้ให้กับประเทศ เพราะธุรกิจ SMEs ครอบคลุมทุกประเภทธุรกิจ ทั้งธุรกิจการผลิต ธุรกิจการค้า และธุรกิจบริการ
7. เป็นธุรกิจที่ช่วยให้เกิดการแข่งขันในการดำเนินธุรกิจ และป้องกันการผูกขาดในระบบเศรษฐกิจ ซึ่งจะทำให้เกิดประสิทธิภาพต่อระบบเศรษฐกิจโดยรวม

ข้อได้เปรียบและเสียเปรียบของการประกอบธุรกิจ SMEs

ธุรกิจ SMEs เป็นธุรกิจที่มีขนาดไม่ใหญ่นัก จำนวนเงินลงทุน รวมทั้งการจ้างงานก็ยังมีจำนวนไม่มาก จึงทำให้ธุรกิจ SMEs เกิดข้อได้เปรียบและเสียเปรียบในการดำเนินธุรกิจ ดังนี้ (วิชัย โถสุวรรณจินดา, 2546, หน้า 5-7)

ข้อได้เปรียบของการประกอบธุรกิจ SMEs

1. ธุรกิจ SMEs สามารถจัดตั้งได้ง่าย เพราะใช้เงินลงทุนน้อย และมีความคล่องตัวในการตัดสินใจ ทั้งมีความยืดหยุ่นในการทำงาน
2. ธุรกิจ SMEs มีความเป็นอิสระ เพราะเจ้าของเป็นผู้บริหารเอง การบริหารไม่มีความซับซ้อน เมื่อตัดสินใจผิดพลาด ก็จะเกิดความเสียหายไม่มากนัก จึงมีความเสี่ยงน้อยกว่ากิจการขนาดใหญ่

3. ธุรกิจ SMEs มีการบริหารงานโดยเจ้าของคนเดียว จึงไม่เกิดปัญหาการแบ่งผลประโยชน์ กำไรที่ได้จากการดำเนินงาน เป็นผลตอบแทนของผู้ประกอบการโดยตรง

4. ธุรกิจ SMEs เป็นธุรกิจขนาดเล็กไม่ใหญ่นัก ทำให้การติดต่อสื่อสารกับพนักงาน และลูกค้ามีความใกล้ชิด โดยเน้นการติดต่อที่ไม่เป็นทางการ และเจ้าของให้บริการลูกค้าเอง จึงรู้ถึงความต้องการของลูกค้าและสามารถนำมาปรับปรุงกิจการได้โดยตรง

5. ธุรกิจ SMEs สามารถปรับเปลี่ยนธุรกิจให้เข้ากับสภาพแวดล้อมทางธุรกิจ เช่น หากสินค้าไม่ติดตลาด สามารถปรับเปลี่ยนได้ง่ายกว่า และสามารถทำธุรกิจได้ทุกชุมชน

6. ข้อเสียเปรียบของการประกอบธุรกิจ SMEs

7. ธุรกิจ SMEs มักขาดโอกาสที่จะได้รับเงินทุนและสินเชื่อจากสถาบันการเงิน เพราะมีอัตราการเสี่ยงสูง และขาดหลักทรัพย์ค้ำประกัน จึงจำเป็นต้องอาศัยเงินทุนส่วนตัวเป็นหลัก ซึ่งอาจไม่เพียงพอในการประกอบธุรกิจ

8. ธุรกิจ SMEs ผู้บริหารมักขาดประสบการณ์ในการบริหาร เพราะส่วนใหญ่มาจากผู้เริ่มกิจการใหม่ จึงขาดประสบการณ์ ความสามารถ และความเชี่ยวชาญเฉพาะด้าน

9. ธุรกิจ SMEs จะขาดพนักงานที่มีความจงรักภักดีต่อองค์กร เนื่องจากพนักงานต้องการทำงานกับกิจการที่มีขนาดใหญ่กว่า และมั่นคงกว่า ประกอบกับอัตราค่าจ้างต่ำกว่ากิจการที่มีขนาดใหญ่ จึงเกิดการเข้า-ออกของพนักงานสูง

10. ธุรกิจ SMEs มีความสามารถในการแข่งขันน้อยกว่าธุรกิจขนาดใหญ่ ทำให้อยู่ในภาวะลำบาก และหากไม่ปรับตัว ก็จะอยู่ได้ยาก โดยเฉพาะเมื่อธุรกิจขนาดใหญ่พยายามสร้างความพึงพอใจให้กับลูกค้ามากขึ้น

ปัญหาของธุรกิจ SMEs ในภาพรวม

ในการดำเนินงานของธุรกิจ SMEs มีปัญหาเกิดขึ้นมากมาย ซึ่งสถาบันพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม สามารถสรุปได้ดังนี้ (วิฑูรย์ สิมะ โชคดี, 2542, หน้า 190-192)

1. ปัญหาด้านการตลาด

ธุรกิจ SMEs ส่วนใหญ่ สินค้าและบริการมักตอบสนองความต้องการของตลาดท้องถิ่นหรือตลาดภายในประเทศ ซึ่งยังขาดความรู้ความสามารถในทางด้านการตลาด โดยเฉพาะตลาดต่างประเทศ ขณะเดียวกัน ความสะดวกรวดเร็วในการคมนาคมขนส่ง และการแข่งขัน การเปิดเสรีทางการค้า ทำให้ธุรกิจขนาดใหญ่ และสินค้าจากต่างประเทศเข้ามาเป็นคู่แข่งกับสินค้าในท้องถิ่น

2. ปัญหาการขาดแคลนเงินทุน

ธุรกิจ SMEs มักจะประสบปัญหาการขอกู้เงินจากสถาบันการเงิน เพื่อมาลงทุนหรือขยายกิจการ หรือนำมาใช้เป็นเงินทุนหมุนเวียน เนื่องจากไม่มีการทำบัญชีอย่างเป็นระบบ และขาดหลักทรัพย์ค้ำประกันเงินกู้ ทำให้ต้องพึ่งพาเงินกู้นอกระบบ และทำให้เกิดดอกเบี้ยจ่ายในอัตราที่สูง

3. ปัญหาด้านแรงงาน

ธุรกิจ SMEs มีการจ้างแรงงานในพื้นที่ ซึ่งจะทำให้เกิดการเข้าและออกจากงานสูง กล่าวคือ จะมีปัญหาเกี่ยวกับฤดูกาล ความชำนาญ ฝีมือ ซึ่งหากคนงานมีความชำนาญ และฝีมือที่ดี ก็จะย้ายออกไปทำงานโรงงานที่มีขนาดใหญ่ และได้ผลตอบแทนที่ดีกว่า จึงทำให้คุณภาพของแรงงานไม่สม่ำเสมอ การพัฒนาไม่ต่อเนื่อง ส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพในการผลิตและคุณภาพของสินค้า

4. ปัญหาด้านเทคโนโลยี

ธุรกิจ SMEs มักจะมีข้อจำกัดทางด้านเทคโนโลยี จึงใช้เทคนิคการผลิตที่ไม่ซับซ้อน เนื่องจากการลงทุนต่ำ และผู้ประกอบการหรือพนักงานขาดความรู้พื้นฐานที่รองรับกับเทคนิคที่เปลี่ยนแปลง และมีความทันสมัยมากขึ้น จึงทำให้ขาดการพัฒนา รูปแบบผลิตภัณฑ์ ตลอดจนการพัฒนาคุณภาพมาตรฐานที่ดีของสินค้าและบริการ

5. ปัญหาด้านการจัดการ

ธุรกิจ SMEs มักขาดความรู้ทางด้านการจัดการ หรือการบริหารงานที่มีระบบ โดยส่วนใหญ่จะใช้ประสบการณ์จากการเรียนรู้ การบริหารงานเป็นลักษณะครอบครัว แม้จะเป็นข้อดีในเรื่องการดูแล หากธุรกิจมีขนาดใหญ่ขึ้น ควรจะมีการจัดการอย่างมีระบบเพื่อป้องกันการเกิดปัญหา

6. ปัญหาการเข้าถึงบริการการส่งเสริมจากรัฐ

ธุรกิจ SMEs มีจำนวนมากและมีการตั้งกิจการที่มีรูปแบบไม่เป็นทางการ เช่น ทำที่บ้าน ไม่มีการจดทะเบียนโรงงานพาณิชย์ หรือจดทะเบียนการค้า เนื่องจากไม่ต้องการให้หน่วยงานของรัฐเข้ามาเกี่ยวข้อง จึงทำให้ปฏิบัติไม่ค่อยถูกต้องเกี่ยวกับทางด้านภาษี การรักษาสິงแวดล้อม หรือการปฏิบัติตามกฎหมาย จึงทำให้หน่วยงานของรัฐเข้าไปส่งเสริม หรือช่วยเหลือธุรกิจ SMEs ได้ไม่ทั่วถึง

7. ปัญหาข้อจำกัดด้านการส่งเสริมพัฒนาองค์กรจากภาครัฐและเอกชน

ธุรกิจ SMEs ได้รับการส่งเสริมจากหน่วยงานของรัฐและเอกชนที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้ธุรกิจ SMEs ได้มีการพัฒนา แต่มีข้อเสีย คือ ธุรกิจ SMEs มีจำนวนมาก และกระจายอยู่ทั่วไป ประกอบกับ

หน่วยงานที่ส่งเสริมมีข้อจำกัดเรื่องงบประมาณ บุคลากร จำนวนสาขาที่ให้บริการ จึงอาจทำให้ตอบสนองไม่ทั่วถึงและเพียงพอ

8. ปัญหาด้านการรับรู้ข้อมูลข่าวสาร

ธุรกิจ SMEs จะมีปัญหาด้านการรับรู้ข่าวสารด้านต่าง ๆ เช่น นโยบายและมาตรการของรัฐ ข้อมูลข่าวสารทางการตลาด เนื่องจากไม่มีการติดตามและไม่ค่อยให้ความสนใจเท่าที่ควรกับข้อมูลข่าวสารทั่วไปที่เกิดขึ้น

แนวคิดเกี่ยวกับการจัดการปัญหาของธุรกิจ SMEs ในแต่ละด้าน

1. การจัดการปัญหาทางการตลาด

กลยุทธ์การตลาดสำหรับธุรกิจขนาดย่อม (สมชาย หิรัญภักดี และ ศิริวรรณ เสรีรัตน์, 2542, 125-127)

เป็นการใช้ความพยายามทางการตลาดของธุรกิจ โดยมุ่งที่จะให้บรรลุเป้าหมายและตอบสนองความต้องการของลูกค้า เมื่อลูกค้ามีความต้องการเกิดขึ้นหรือเปลี่ยนแปลง ธุรกิจย่อมจะต้องมีความพยายามที่จะสร้างความแตกต่าง โดยสร้างภาพพจน์ในการให้บริการเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ที่สามารถสัมผัสได้ กลยุทธ์การตลาดควรสื่อสารถึงประโยชน์ของลูกค้า ซึ่งเป็นประโยชน์ที่ลูกค้าจะได้รับเป็นสำคัญ แผนการตลาดจะต้องมีลักษณะที่ง่ายและเป็นที่น่าสนใจซึ่งประกอบด้วย

1. การกำหนดวัตถุประสงค์ทางการตลาด วัตถุประสงค์ทางการตลาดเป็นเป้าหมายของแผน ประกอบด้วยวัตถุประสงค์ 2 ประการ

1.1 วัตถุประสงค์ในการปฏิบัติงานการตลาด แสดงผลลัพธ์ที่เจาะจงเชิงปริมาณ เช่น ยอดขาย ส่วนครองตลาด และกำไร

1.2 วัตถุประสงค์ที่ให้การสนับสนุนทางการตลาด เป็นวัตถุประสงค์ซึ่งต้องบรรลุก่อนที่วัตถุประสงค์ในการปฏิบัติงานการตลาดจะสามารถบรรลุได้ เช่น การให้ความรู้แก่ลูกค้าเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์การสร้างการรู้จัก และการสร้างภาพพจน์

เป้าหมายที่ต้องการบรรลุในธุรกิจ วัตถุประสงค์ทางการตลาดจะต้องกำหนดออกมาในลักษณะ ดังนี้ 1) สามารถวัดผลได้ 2) การมุ่งความสำคัญที่ปฏิบัติ โดยระบุถึงความต้องการที่จะดำเนินการ 3) การเจาะจงด้านเวลา โดยกำหนดวันที่หรือเวลาที่จะดำเนินการ

2. การพัฒนาการจัดทำการพยากรณ์ยอดขาย เป็นการพยากรณ์ประเภทหนึ่งของผลิตภัณฑ์ซึ่งระบุว่าจะวางแผนธุรกิจต้องการขายให้ได้จำนวนเท่าใด ในช่วงระยะเวลาในอนาคตโดยแผนการตลาดจะประกอบด้วย การพยากรณ์ยอดขาย ซึ่งจะต้องพยากรณ์ยอดขายในอนาคต

ในรูปแบบของจำนวนหน่วย หรือจำนวนเงิน อย่างไรก็ตามการพยากรณ์ยอดขายให้ถูกต้องแน่นอน เป็นสิ่งที่ทำได้ยาก แต่ก็จะช่วยทำให้สามารถกำหนดเป้าหมายและวัตถุประสงค์ได้ถูกต้องยิ่งขึ้น ในการพยากรณ์ยอดขายมีวิธีการพื้นฐาน 2 ประการ ดังนี้

2.1 วิธีวิเคราะห์ความต้องการจากการตลาดขึ้นมาเป็นยอดขายรวม วิธีนี้จะกำหนด ลักษณะของตลาดเป้าหมายและพยากรณ์ยอดขายของตลาดแต่ละกลุ่ม รวมเป็นยอดขายของตลาด โดยรวม

2.2 วิธี Break down method วิธีนี้เริ่มต้นจากการพยากรณ์ศักยภาพยอดขายโดยรวม ของทั้งอุตสาหกรรม โดยคำนวณตัวเลขจากการพยากรณ์หน่วยย่อย ๆ ภายในอุตสาหกรรม แล้วรวม เป็นตลาดรวม จากนั้นจึงพยากรณ์ยอดขายเป้าหมายทั้งหมด

3. การกำหนดตลาดเป้าหมาย โดยตลาดเป้าหมาย เป็นกลุ่มของบุคคลซึ่งมีความจำเป็น หรือความต้องการผลิตภัณฑ์ของธุรกิจ ซึ่งการกำหนดตลาดเป้าหมายนั้นต้องอาศัยการแบ่ง ส่วนตลาด

การแบ่งส่วนตลาด เป็นกระบวนการของการแบ่งตลาดโดยรวมสำหรับผลิตภัณฑ์ ออกเป็นกลุ่มซึ่งเรียกว่าตลาดเป้าหมาย โดยพิจารณาความเป็นหรือความต้องการผลิตภัณฑ์ของ ตลาดเป้าหมาย การกำหนดและการมุ่งความสำคัญที่ตลาดเป้าหมายจะช่วยให้ทราบกลยุทธ์ที่ สามารถตอบสนองความต้องการของกลุ่มเหล่านั้นได้อย่างถูกต้อง โดยทั่วไปลักษณะตลาดสำหรับ ธุรกิจนี้จะต้องมีลักษณะดังนี้ 1) มีความจำเป็นที่ผลิตภัณฑ์จะต้องสามารถตอบสนองได้ 2) มีพนักงานเพียงพอที่จะสร้างกำไรให้กับธุรกิจ 3) มีความเต็มใจที่จะตอบสนอง และมีเงินจำนวน เพียงพอที่จะสร้างกำไรสำหรับธุรกิจ

การระบุถึงตลาดเป้าหมาย การกำหนดตลาดเป้าหมายที่น่าสนใจสำหรับธุรกิจขนาดย่อม ควรจะมองลักษณะที่มีผลกระทบต่อพฤติกรรมการซื้อ ซึ่งมีอิทธิพลว่าควรซื้อผลิตภัณฑ์หรือไม่ เช่น รายได้ เพศ อายุรูปแบบการดำเนินชีวิต มีอิทธิพลหรือไม่ ผลประโยชน์ที่แตกต่างกันจากผลิตภัณฑ์ แต่ละกลุ่มเป็นอย่างไร ความแตกต่างเหล่านี้เรียกว่า ตัวแปรในการแบ่งส่วนตลาด

หลักการใช้คือการวางแผนในแต่ละส่วนให้เข้ากัน และเป็นที่ต้องการของกลุ่ม เป้าหมาย ที่เราเลือกเอาไว้ให้มากที่สุด ในบางธุรกิจอาจจะไม่สามารถปรับเปลี่ยน ทั้ง 4P ได้ทั้งหมดในระยะ สั้นก็ไม่ใช่เพราะ เรา สามารถ ค่อย ๆ ปรับกลยุทธ์จนได้ ส่วนผสมทางการตลาดได้เหมาะสม ที่สุด (4P อาจจะเรียกว่า Marketing mix)

1. Product ก็คือสินค้าหรือบริการที่เราจะเสนอให้กับลูกค้า แนวทางการกำหนดตัว product ให้เหมาะสมก็ต้องดูว่ากลุ่มเป้าหมายต้องการอะไร แต่โดยทั่วไปแนวทางที่จะทำสินค้าให้ ขายได้มีอยู่สองอย่าง คือ

1.1 สินค้าที่มีความแตกต่าง โดยการสร้างความแตกต่างนั้น จะต้องเป็นสิ่งที่ลูกค้าสามารถสัมผัสได้จริงว่าต่างกันและ ลูกค้าตระหนักและชอบในแนวทางนี้ เช่นคุณสมบัติพิเศษ รูปลักษณ์ การใช้งาน ความปลอดภัย ความคงทน โดยกลุ่มลูกค้าที่เราจะจับก็จะเป็ลูกค้าที่ไม่มีการแข่งขันมาก

1.2 สินค้าที่มีราคาต่ำนั้นคือการยอมลดคุณภาพในบางด้านที่ไม่สำคัญลงไป เช่น สินค้าที่ผลิตจากจีน จะมีคุณภาพไม่ดี นักพอใช้งานได้ แต่ถูกมาก ๆ หรือ สินค้าที่เลียนแบบแบรนด์ดัง ๆ ในซูเปอร์สโตร์ต่าง ๆ จริง ๆ แล้วสำหรับนักธุรกิจมือใหม่ควรเลือกในแนวทาง สร้างความแตกต่างมากกว่า การเป็นสินค้าราคาถูกเพราะ หากเป็นด้านการผลิตแล้วรายใหญ่จะมีต้นทุนการผลิตที่ถูกกว่ารายย่อย แต่หากเป็นด้านบริการ เราอาจจะเริ่มต้นที่ราคาถูกก่อน แล้วค่อย ๆ หาดตลาดที่รายใหญ่ไม่สนใจ

2. Price ราคาเป็นสิ่งที่ค่อนข้างสำคัญในการตลาด แต่ไม่ใช่ว่า คิดอะไรไม่ออกก็ลดราคาอย่างเดียวเพราะการลดราคาสินค้า อาจจะไม่ช่วยให้การขายดีขึ้นได้ หากปัญหาอื่น ๆ ยังไม่ได้รับการแก้ไข การตั้งราคาในที่นี้จะเป็นการตั้งราคาให้เหมาะสมกับ ผลิตภัณฑ์ และกลุ่มเป้าหมายของเรา ซึ่งจะมีวิธีกำหนดราคาต่าง ๆ ดังนี้

2.1 กำหนดราคาตามลูกค้า คือการกำหนดราคาตามที่เราคิดว่า ลูกค้าจะเต็มใจจ่าย ซึ่งอาจจะได้มาจากการทำสำรวจ หรือแบบสอบถาม

2.2 กำหนดราคาตามตลาด คือการกำหนดราคาตามคู่แข่งในตลาด ซึ่งอาจจะต่ำมากจนเราจะมีกำไรน้อย ดังนั้นหากเราคิดที่จะกำหนดราคาตามตลาด เราอาจจะต้องมานั่งคิดคำนวณย้อนกลับว่า ต้นทุนสินค้าควร เป็นเท่าไรเพื่อจะได้กำไร ตามที่ตั้งเป้า แล้วมาหาทางลดต้นทุนลง

2.3 กำหนดราคาตามต้นทุน + กำไร วิธีนี้เป็นการคำนวณว่าต้นทุนของเราอยู่ที่เท่าใด แล้วบวกค่าขนส่ง ค่าแรงของเรา บวกกำไร จึงได้มาซึ่งราคา แต่หากราคาที่ได้มาสูงมาก เราอาจจำเป็นต้องมีการทำประชาสัมพันธ์ หรือปรับภาพลักษณ์ ให้เข้ากับราคาดังนั้น

3. Place คือวิธีการนำสินค้าไปสู่มือของลูกค้า หากเป็นสินค้าที่จะขายไปหลาย ๆ แห่ง วิธีการขายหรือการกระจายสินค้าจะมีความ สำคัญมาก หลักของการเลือกวิธีการกระจายสินค้านั้นไม่ใช่ขายให้มากสถานที่ที่สุดจะดีเสมอ เพราะมันขึ้นอยู่กับว่า สินค้าของท่านคือ อะไร และกลุ่มเป้าหมายท่านคือใคร หากธุรกิจที่เป็นการขายหน้าร้าน Place ในที่นี้ก็คือ ทำเล ซึ่งก็ควรเลือกที่ ให้เหมาะสมกับสินค้าของเราเช่นกัน ควรขายที่ใดก็ต้องพิจารณาตามลักษณะสินค้า

4. Promotion คือ การทำกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อบอกลูกค้าถึงลักษณะสินค้าของเรา เช่น โฆษณาในสื่อต่าง ๆ หรือการทำกิจกรรม ที่ทำให้คนมาซื้อสินค้าของเรา เช่น การทำการลดราคา

ประจำปี หากจะพูดในแง่ของธุรกิจขนาดย่อมบางประเภท การโฆษณาอาจจะเป็นสิ่งที่เกินความจำเป็นเพราะจะต้องใช้เงิน จะมากหรือน้อยก็ขึ้นกับช่องทางที่เราจะใช้

2. การจัดการปัญหาด้านเงินทุน

กลยุทธ์ทางการเงิน (นิคมล มณีสว่างวงศ์, 2548, หน้า 223-228)

จากสภาพเศรษฐกิจปัจจุบันที่มีการแข่งขันอย่างรุนแรงทำให้ธุรกิจต้องพยายามรักษาธุรกิจให้อยู่รอด และเจริญเติบโตต่อไป จึงต้องกำหนดกลยุทธ์ทางการเงินอย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อให้ธุรกิจมีความคล่องตัวและมั่นคง การจัดการทางการเงินเป็นเรื่องที่สำคัญ แม้ว่าจะเป็นธุรกิจขนาดย่อม เนื่องจากหน้าที่ทางการเงินจะเริ่มจากการตัดสินใจ จัดหาเงินทุน เพื่อประกอบธุรกิจ การจัดการเกี่ยวกับสินค้างคลัง นโยบายเกี่ยวกับสินเชื่อ การถือเงินสด การขยายการลงทุน นโยบายการแบ่งส่วนกำไร โดยเฉพาะการจัดการจัดหาเงินทุนของธุรกิจขนาดย่อมเป็นไปอย่างยากลำบาก ไม่มีโอกาสระดมทุนในตลาดทุนได้ดังนั้นจึงต้องระมัดระวัง และให้ความสนใจเป็นอย่างมาก

วัตถุประสงค์ของการจัดการทางการเงิน คือ

1. กำไรสูงสุด หรือการทำกำไรต่อหุ้นสูงสุด หมายถึงความสามารถในการดำเนินงานจนสามารถได้รับผลตอบแทนจากการลงทุนมากที่สุด โดยธุรกิจต้องดำเนินอย่างมีประสิทธิภาพ ด้วยการผลิตสินค้าที่มีต้นทุนต่ำ คุณภาพดี
2. การสร้างความมั่งคั่งสูงสุดให้แก่ผู้ถือหุ้น หมายถึง การทำให้ราคาหุ้นสามัญสูงสุด หรือความสามารถในการดำเนินงานจนได้รับผลกำไรสูงสุดเพิ่มขึ้น และส่วนของเงินลงทุนเพิ่มขึ้นสูงสุด ดังนี้

$$\text{ความมั่งคั่ง} = \text{ทุน} + \text{กำไร}$$

ความมั่งคั่งสูงสุดวัดได้จากกำไรต่อหุ้นสูงสุด ดังนี้

$$\text{กำไรต่อหุ้น} = \text{กำไรส่วนของผู้ถือหุ้น} / \text{จำนวนหุ้นสามัญ}$$

3. ความรับผิดชอบต่อสังคม นอกจากการที่องค์กรจะทำให้ผู้อื่นได้รับประโยชน์สูงสุดแล้ว องค์กรยังต้องรับผิดชอบต่อชุมชนด้วยการพัฒนาเทคโนโลยี ผลิตสินค้าและบริการที่มีคุณค่า ตรงกับความต้องการของผู้บริโภค และสร้างงานให้กับชุมชน

กระบวนการวางแผนทางการเงิน แบ่งได้เป็น 6 ขั้นตอน

1. ท่างบการเงินล่วงหน้า เพื่อวิเคราะห์ผลกระทบของแผนการดำเนินงานต่อกำไรที่คาดไว้ และต่ออัตราส่วนทางการเงินต่าง ๆ งบนี้ใช้เป็นแนวทางในการดำเนินงานได้ และสามารถใช้เป็นแผนควบคุมการปฏิบัติงาน

2. การกำหนดความต้องการเงินทุนเพื่อใช้ในการลงทุนด้าน โรงงาน เครื่องจักร สินค้าคงคลัง ลูกหนี้การค้า วิจัยและพัฒนา

3. การพยากรณ์แหล่งที่มาและใช้ไปของเงินทุน โดยพิจารณาจากแผนภายในบริษัทว่า มีการวางแผนในอนาคตอย่างไร

4. การสร้างระบบการควบคุมภายในการดูแลการจัดสรรเงินทุนภายในบริษัท เพื่อให้มั่นใจว่าแผนงานได้จัดทำอย่างเหมาะสม และติดตามผลการดำเนินงานให้เป็นไปตามแผนที่กำหนดไว้

5. สร้างแผนปฏิบัติงาน สำหรับการพัฒนาปรับปรุงแผนต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องเมื่อภาวะเศรษฐกิจไม่เป็นไปตามที่พยากรณ์ไว้

6. สร้างบรรทัดฐาน สำหรับการให้ผลตอบแทนแก่ผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง คือ ทำให้ราคาหุ้นสามัญสูงสุด

หน้าที่ของผู้บริหารทางการเงินและกลยุทธ์ทางการเงิน

หน้าที่ของผู้บริหารทางการเงิน

1. จัดทำแผนทางการเงิน เพื่อให้ทราบถึงขนาดของเงินทุนที่ต้องการในการดำเนินงาน โดยดำเนินการ ดังนี้

1.1 วางแผนทางการเงินระยะสั้น

1.2 วางแผนทางการเงินระยะยาว

1.3 วางแผนการจัดทำงบประมาณ

2. การจัดหาเงินทุน เมื่อทราบขนาดของเงินทุนที่ต้องการแล้วก็มาพิจารณาการเงินปัจจุบัน งบประมาณการ และดูว่าจะใช้เงินทุนเมื่อใดพร้อมทั้งหาแหล่งเงินทุน และพิจารณาว่าโครงสร้างของเงินทุนควรเป็นเช่นไร และมีสัดส่วนอย่างไรในการจัดหาเงินทุน

3. การจัดสรรเงินทุน ต้องพิจารณาจากผลตอบแทนจากการลงทุน และการวิเคราะห์ความเสี่ยงที่อาจจะเกิดขึ้น แล้วจึงจัดสรรการใช้เงินทุน โดยคำนึงถึงผลประโยชน์ที่องค์กรจะได้รับ

4. การควบคุมทางการเงิน คือ การติดตามผลการดำเนินงานว่าเป็นไปตามแผนการดำเนินงานหรือไม่ มีปัญหาหรืออุปสรรคใดแล้วดำเนินการแก้ไข

กลยุทธ์ทางการเงิน

1. การวิเคราะห์สถานะการเงินของบริษัท โดยการวิเคราะห์อัตราส่วนทางการเงิน การวิเคราะห์ทางเคลื่อนไหวของเงินทุน วิเคราะห์การใช้สิทธิ์และเงินทุนในการดำเนินงาน

2. การพยากรณ์ทางการเงิน โดยการพยากรณ์ยอดขาย งบประมาณเงินสด งบการเงินล่วงหน้า งบลงทุน

3. การบริหารสินทรัพย์ โดยการบริหารลูกหนี้ การบริหารสินค้าคงคลัง

4. การควบคุมทางการเงิน ด้วยการควบคุมงบประมาณ งบการเงินล่วงหน้า

3. การจัดการปัญหาด้านแรงงาน

การบริหารจัดการทรัพยากรมนุษย์ในองค์กร (กฤษฎา เสกตระกูล และ ยุทธ วรรณัทรธาร, 2546, หน้า 126-138)

สำหรับธุรกิจขนาดย่อม เมื่อเริ่มก่อตั้งกิจการจำนวนพนักงานมีน้อย เมื่อกิจการขยายตัว อาจจะมีจ้างคนงานหรือลูกจ้างเพิ่มขึ้น จากการเปลี่ยนแปลงและความก้าวหน้าทางการศึกษา ความต้องการหรือเป้าหมายของแรงงานเปลี่ยนไปด้วย ธุรกิจสมัยใหม่จึงให้ความสำคัญกับเทคนิคหรือกลยุทธ์การบริหารพนักงานเช่นเดียวกับธุรกิจขนาดใหญ่

กลยุทธ์ในการจัดหาและเลือกพนักงานธุรกิจขนาดย่อม

1. กระบวนการรับสมัครพนักงาน

เมื่อธุรกิจขนาดย่อมต้องการรับสมัครพนักงาน ผู้ประกอบการเข้าใจว่าหากจ้างพนักงานที่มีความสามารถต้องจ่ายเงินเดือนระดับสูงส่งผลให้กำไรลดลง อย่างไรก็ตาม ธุรกิจที่มีพนักงานมีคุณภาพสามารถทำรายได้หรือกำไรเพิ่มขึ้นในอัตราเร็วกว่าค่าเงินเดือนที่จ่ายมากขึ้น กิจการจึงได้ประโยชน์ กลยุทธ์เกี่ยวข้องกับการดึงดูดพนักงานเข้ามาสู่ธุรกิจขนาดย่อม สรุปได้ดังนี้

1.1 ชี้ให้เห็นโอกาสการพัฒนาอย่างรอบด้าน

1.1.1 ชี้ให้เห็นว่า ธุรกิจย่อมกำลังเติบโต การเข้าร่วมงานมีโอกาสเรียนรู้งานหลาย ๆ ด้าน เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาตนเองในอนาคต

1.1.2 ชี้ให้เห็นว่า เนื่องจากธุรกิจขนาดย่อมมีจำนวนพนักงานไม่มาก ความสัมพันธ์ระหว่างพนักงานกับเจ้าของจึงใกล้ชิดกัน ไม่ถูกขีดคั่นด้วยสายการบังคับบัญชาเหมือนธุรกิจขนาดใหญ่ ดังนั้นการมีส่วนร่วมแสดงความคิดเห็น และนำไปใช้มีโอกาสมากกว่า

1.1.3 ชี้ให้เห็นว่า โอกาสพนักงานแสดงฝีมือด้านการบริหารงานรวดเร็วกว่าธุรกิจขนาดใหญ่ เนื่องจากจำนวนพนักงานมากและมีข้อจำกัดด้านการเลื่อนตำแหน่ง แต่ธุรกิจขนาดย่อมการทำยอดขายและกำไรใช้กลุ่มคนน้อยกว่า โอกาสเติบโตในตำแหน่งหน้าที่และค่าตอบแทนรวดเร็วกว่า

1.2 ค้นหาพนักงานที่มีคุณภาพ

พนักงานที่มีคุณภาพหรือมีโอกาสพัฒนาให้มีประสิทธิภาพมีอยู่ทุกหนแห่งในตลาดแรงงาน อาจจะเป็นนักศึกษาจบใหม่ หรือพนักงานของธุรกิจต่าง ๆ ที่กำลังเสาะหาโอกาสใหม่ ๆ ในการทำงาน การเข้าถึงกลุ่มพนักงานเป้าหมายเหล่านี้ทำได้หลายกรณี ได้แก่

1.2.1 พนักงานเดินเข้ามาสมัครด้วยตนเอง

1.2.2 สถานศึกษา

1.2.3 หน่วยงานราชการที่เกี่ยวข้อง

1.2.4 บริษัทจัดหางานภาคเอกชน

1.2.5 การแนะนำโดยพนักงานเดิม

1.3 ลักษณะของงานต้องมีความชัดเจน

การรับสมัครงาน ทุกตำแหน่งงานต้องมีความชัดเจนว่าต้องการคุณสมบัติอย่างไรและทำอะไรบ้าง มีอำนาจ หน้าที่ และความรับผิดชอบอย่างไร ความชัดเจนทำให้ผู้ประกอบการเข้าใจตรงกันถึงบทบาทของพนักงานในบริษัท ความชัดเจนทำได้โดยมีข้อกำหนดเป็นลายลักษณ์อักษร เรียกว่า คำพรรณนาลักษณะงาน (Job description)

2. กระบวนการคัดเลือกพนักงาน

หลังจากกระบวนการรับสมัครงาน ผู้ประกอบการได้ใบสมัครที่มีประวัติและรายละเอียดเกี่ยวกับพนักงานที่มาสสมัครอยู่จำนวนหนึ่ง ขั้นตอนต่อไปคือ การประเมินผลเพื่อคัดเลือกพนักงานที่ดีที่สุดเข้าทำงาน ผู้ประกอบการธุรกิจขนาดย่อมไม่ควรเลือกพนักงานแบบไม่มีกฎเกณฑ์ ควรพิจารณาพนักงานในตำแหน่งต่าง ๆ ซึ่งมีหน้าที่แตกต่างกัน เงื่อนไขการรับอาจต่างกัน ความผิดพลาดอาจเกิดขึ้นได้ แก้ไขโดยการกำหนดเป็นขั้นตอนดังต่อไปนี้

ขั้นตอนที่ 1: การคัดเลือกความเหมาะสมจากใบสมัคร

ข้อมูลจากใบสมัครบอกถึงประวัติส่วนตัวของผู้สมัคร ซึ่งไม่ควรมองข้าม เพราะสามารถบอกถึงบุคลิกภาพ ประสบการณ์ทำงาน และพื้นฐานทางครอบครัว แบบฟอร์มใบสมัครไม่ควรมีความยาวมากนัก ให้สามารถวิเคราะห์ข้อมูลขั้นต้นเกี่ยวกับพนักงาน ว่าเหมาะสมกับตำแหน่งงานมากน้อยเพียงใด

ขั้นตอนที่ 2: การคัดเลือกความเหมาะสมจากการสัมภาษณ์

ผู้สมัครที่ผ่านการคัดเลือกควรจะถูกเรียกมาสัมภาษณ์ เพื่อพิจารณาความเหมาะสมกับตำแหน่งงาน การสัมภาษณ์ควรอยู่ในรูปคณะกรรมการอย่างน้อย 2 คนขึ้นไป เพื่อลดอคติการตัดสินใจ ระยะเวลาการสัมภาษณ์ควรเพียงพอต่อการทำความรู้จักผู้สมัคร จนผู้ประกอบการตัดสินใจได้

ขั้นตอนที่ 3 การตรวจสอบข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับผู้สมัคร

บริษัทควรมีแหล่งข้อมูลอ้างอิงเพิ่มเติมเกี่ยวกับผู้สมัคร ทำให้มั่นใจมากขึ้นเกี่ยวกับความรู้ความสามารถและความประพฤติของพนักงาน

ขั้นตอนที่ 4 การทดสอบความรู้ของผู้สมัคร

ลักษณะงานหลายอย่าง โดยเฉพาะงานด้านเทคนิค จำเป็นต้องมีการทดสอบว่าผู้สมัครมีทักษะหรือไม่

ขั้นตอนที่ 5 การตรวจสอบสุขภาพของผู้สมัคร

ผู้ประกอบการต้องพิจารณาว่างานบางอย่างต้องใช้คนที่มีสุขภาพขนาดใหญ่ เช่น ต้องยกของ ขั้บรถ เดินทางไกลบ่อย ๆ ก็ไม่ควรรับคนที่เป็นโรคหัวใจ มีร่างกายไม่แข็งแรงเข้าทำงาน เพราะเป็นอันตรายต่อพนักงาน

ขั้นตอนที่ 6 การตอบรับเข้าทำงาน

ขั้นตอนนี้เป็นขั้นตอนสุดท้ายสำหรับการจัดหาพนักงาน หลังจากผ่านขั้นตอนอื่น ๆ มาแล้ว คือ ผู้ประกอบการตอบรับการเข้าทำงานของผู้สมัคร ผู้สมัครทราบถึงตำแหน่ง อัตราเงินเดือน ระยะเวลาทดลองงาน หน้าที่ความรับผิดชอบ ผู้บังคับบัญชา วันเริ่มต้นทำงาน

วิธี Checklist สำหรับผู้ประกอบการ

1. ผู้ประกอบการควรยอมรับว่า บุคลากรเป็นทรัพยากรสำคัญของกิจการ ทัศนคติ และประสิทธิภาพของบุคลากรมีผลต่อความสำเร็จหรือล้มเหลวของธุรกิจ ดังนั้นกระบวนการจัดหาพนักงานควรกระทำอย่างรอบคอบ
2. พิจารณาว่าในอดีตมีวิธีการจัดหาพนักงานมาอย่างไร ลองทบทวนดูว่าเป็นวิธีการที่ดีพอหรือยังหรือควรปรับปรุงใหม่
3. พิจารณาวิธีการต่าง ๆ ที่เป็นไปได้ในการรับสมัคร เพื่อให้เข้าถึงตัวผู้สมัครได้เร็วและประหยัดอย่าลืมว่าผู้ประกอบการอยู่ในธุรกิจขนาดย่อมการเลือกวิธีการที่มีค่าใช้จ่ายสูงเกินไปอาจไม่คุ้มค่า
4. ศึกษาปริมาณงานในกิจการ เพื่อทบทวนและตัดสินใจว่า กิจการควรมีพนักงานจำนวนเท่าไร แต่ละตำแหน่งควรมีลักษณะงาน และคุณสมบัติอย่างไร หลังจากนั้นจึงหาข้อสรุปว่า ในขณะนั้นกิจการมีลักษณะ “งานล้นคน” หรือ “คนล้นงาน” ถ้าเป็นประเภท “งานล้นคน” จึงเข้าสู่ระบบการจัดหาพนักงาน
5. ปรึกษากับพนักงานเดิมที่มีอยู่ถึงตำแหน่งใหม่ เพื่อขอให้มีส่วนร่วมแสดงความคิดเห็นว่า ควรรับคนที่มีคุณสมบัติอย่างไร เข้ามาทำอะไรในธุรกิจ
6. การสัมภาษณ์ผู้สมัครเป็นพนักงาน ผู้ประกอบการของธุรกิจควรจะต้องมีการเตรียมตัวอย่างเป็นระบบ มีการตั้งคำถามไว้ล่วงหน้า
7. ผู้สมัครได้รับการคัดเลือกแล้ว ควรได้ทราบกระบวนการอื่น ๆ ที่บริษัทกำหนดก่อนเริ่มทำงาน

เมื่อพนักงานได้ถูกคัดเลือกมาแล้ว พนักงานใหม่ถูกเปรียบเสมือนวัตถุดิบ ผู้ประกอบการต้องมีกระบวนการเพิ่มเติมเพื่อให้วัตถุดิบนี้กลายเป็นสินค้าสำเร็จรูปที่ดี พนักงานมีคุณภาพ กระบวนการนี้ คือการพัฒนาพนักงานอย่างเป็นระบบ สามารถเรียนรู้และนำมาปรับใช้กับองค์กรได้

ธุรกิจขนาดย่อมส่วนใหญ่ไม่ให้ความสำคัญกับเรื่องดังกล่าวแต่เน้นไปที่ทำอะไรให้พนักงานขายหรือผลิตได้จำนวนมาก การพัฒนาพนักงานทำแบบไม่เป็นระบบ ทำให้พนักงานขาดความเชื่อมั่นว่าพัฒนาหรือเติบโตไปพร้อมองค์กรได้อย่างไร เมื่อรับพนักงานมาแล้ว จึงควรมีการพัฒนาพนักงาน ดังนี้

1. การปฐมนิเทศพนักงานใหม่
2. การฝึกอบรมพนักงาน
3. การประเมินผลการปฏิบัติงาน
4. การจูงใจพนักงาน
5. การกระจายอำนาจ
6. การทำงานเป็นทีม
7. การกำหนดระบบการจ่ายผลตอบแทน

4. การจัดการปัญหาด้านเทคโนโลยี

การใช้คอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีเข้ามามีส่วนช่วยสำหรับธุรกิจขนาดย่อม (สมชาย หิรัญกิตติ และ ศิริวรรณ เสรีรัตน์, 2542, หน้า 125-127)

ธุรกิจขนาดย่อมที่ทันสมัยในปัจจุบัน จะต้องปรับตัวและพร้อมที่จะนำคอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีเข้ามาช่วยในงานต่าง ๆ ของธุรกิจขนาดย่อม ไม่ว่าจะเป็นงานวางแผน การตัดสินใจ การควบคุมและการปฏิบัติงานต่าง ๆ ทั้งนี้เพราะคอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีได้เข้ามามีบทบาทสำคัญต่อการดำเนินงาน เริ่มตั้งแต่งานด้านการจัดทำเอกสาร งานพิมพ์ด้วยโปรแกรมประเภทการประมวลผลคำ งานด้านการวิเคราะห์ข้อมูลต่าง ๆ ด้วยตารางคำนวณอิเล็กทรอนิกส์ งานด้านการเก็บข้อมูลและประมวลผลด้วยโปรแกรมประเภทการจัดการฐานข้อมูล และโปรแกรมพิเศษอื่น ๆ ที่จัดทำขึ้นตามลักษณะงานที่แตกต่างกัน นอกจากนั้นการแลกเปลี่ยนข้อมูลทางอิเล็กทรอนิกส์ได้ถูกนำมาใช้อย่างแพร่หลายเพื่อส่งคำสั่งซื้อไปให้ผู้ขายสินค้าและรับคำสั่งซื้อจากผู้ซื้อ โดยการติดต่อสื่อสารผ่านคอมพิวเตอร์ ทำให้เวลาทั้งหมดที่ใช้ในกระบวนการซื้อขายลดลง เพิ่มความถูกต้องของคำสั่งซื้อและปรับปรุงการบริการต่าง ๆ ให้แก่ลูกค้าได้ดีขึ้น

การประยุกต์ใช้คอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีในแต่ละหน้าที่ทางธุรกิจ

ปัจจุบันต้นทุนของคอมพิวเตอร์มีแนวโน้มลดลง และการประยุกต์ใช้ชุดคำสั่งหรือซอฟต์แวร์ของคอมพิวเตอร์ก็สามารถใช้งานได้ง่ายและสะดวก ทำให้ธุรกิจขนาดย่อมหันมาใช้คอมพิวเตอร์มากยิ่งขึ้น ซึ่งในขอบเขตหน้าที่งานด้านต่าง ๆ ของกิจการสามารถนำคอมพิวเตอร์เข้ามาสนับสนุนการปฏิบัติงานได้ดังนี้

1. การใช้คอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีกับงานด้านบัญชีและการเงิน

งานด้านบัญชีและการเงิน จะใช้โปรแกรมการทำบัญชีสำเร็จรูป ซึ่งเป็นซอฟต์แวร์ที่ช่วยให้ผู้ใช้คอมพิวเตอร์สามารถบันทึกและรายงานข้อมูลด้านการเงิน ตลอดจนการจัดทำบัญชีการบันทึกรายการในสมุดรายวันผ่านไปยังบัญชีแยกประเภท จัดทำงบทดลอง งบกำไรขาดทุนและงบดุล

2. การใช้คอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีกับงานด้านการตลาด

งานด้านการตลาด จะใช้โปรแกรมสำเร็จรูปเพื่อการวิเคราะห์ตลาด การพยากรณ์การขาย การป้อนใบสั่งซื้อ การวิเคราะห์ลูกค้า การวิเคราะห์คู่แข่งชั้น ตลอดจนนำคอมพิวเตอร์เข้ามาช่วยในการจัดจำหน่ายสินค้าและบริการ ให้แก่ลูกค้า และสร้างความพึงพอใจให้กับลูกค้าด้วยการค้าแบบอิเล็กทรอนิกส์

การค้าแบบอิเล็กทรอนิกส์ หมายถึง การใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ ในการสนับสนุนการทำธุรกิจผ่านระบบออนไลน์ ด้วยการสร้าง Home page และใช้เป็นสถานที่ในการแลกเปลี่ยนข้อมูลกับสาธารณชนเพื่อการซื้อขายและให้ข้อมูลแก่ผู้สนใจโดยผ่านระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ดังนั้นการค้าแบบอิเล็กทรอนิกส์จึงเป็นการรวมเอาเทคโนโลยีสารสนเทศมาประยุกต์ใช้เพื่อการสื่อสาร การบริหารจัดการ และการรักษาความปลอดภัยของข้อมูลธุรกิจที่ส่งผ่านเครือข่ายข้อมูลสาธารณะไปยังระบบคอมพิวเตอร์ของบริษัทลูกค้าเพื่อการประมวลผลโดยอัตโนมัติ การค้าแบบอิเล็กทรอนิกส์สามารถสร้างสื่อต่าง ๆ ในรูปอิเล็กทรอนิกส์ เช่น การโฆษณาแบบอิเล็กทรอนิกส์ การส่งเคตตาล็อกผ่านระบบออนไลน์ การเสนอขาย/ การเสนอซื้อ หรือแม้แต่ประกาศการประกวดราคาของกิจการ

นอกจากนั้น ยังมีโปรแกรมระบบประวัติลูกค้า สำหรับบันทึกข้อมูลประวัติของลูกค้า ข้อมูลการติดต่อ (แยกตามลำดับตัวอักษรรายชื่อของลูกค้า ตามเรื่องที่ติดต่อ ตามวันที่ที่มาติดต่อ) ที่ครอบคลุมการบันทึกรายละเอียดเกี่ยวกับลูกค้า จึงสามารถติดต่อกับลูกค้าได้อย่างรวดเร็วเพื่อขึ้นรับการซื้อ และยังส่งข้อมูลของสินค้าและบริการใหม่ให้แก่ลูกค้าจากฟั่มประวัติได้อย่างทั่วถึงอีกด้วย

การนำบาร์โค้ดมาใช้ทางการตลาด

บาร์โค้ด เป็นรหัสแท่งที่สามารถช่วยจำแนกประเภทของสินค้าโดยการสื่อความหมายระหว่างคอมพิวเตอร์กับผู้ใช้ ทำให้เกิดความถูกต้อง รวดเร็วและแม่นยำ ที่จริงแล้วบาร์โค้ดก็เป็นระบบรหัสประเภทหนึ่ง แต่ตัวเลขและตัวอักษรที่เป็นรหัสจะถูกแทนด้วยแถบสีดำข้าง ขาวข้าง บางที่ก็เป็นเส้นเล็ก บางที่ก็เป็นเส้นใหญ่ มีความแตกต่างกันออกไป เหตุที่ต้องกำหนดให้เป็นอย่างนั้นเพื่อให้สะดวกในการอ่านด้วยเครื่องสแกนเนอร์

ระบบบาร์โค้ด เมื่อนำมาใช้ร่วมกันกับระบบขายหน้าเคาน์เตอร์ ที่ประกอบด้วยเครื่องอ่านรหัส และเครื่องคอมพิวเตอร์ที่มีโปรแกรมสำหรับบันทึกข้อมูล จัดหมวดหมู่ข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูลในตัวจะช่วยให้ผู้บริหารทราบข้อมูลเกี่ยวกับการขาย การหมุนเวียนของสินค้าได้ชัดเจนยิ่งขึ้น พนักงานสามารถพิมพ์ใบเสร็จรายการสินค้าได้ทันที ในขณะที่เดียวกันคอมพิวเตอร์ก็ทำการตัดบัญชีรายการสินค้านั้น ๆ ออกจากรายการสินค้าคงเหลือโดยอัตโนมัติ ทำให้สะดวกในการตรวจสอบสต็อกสินค้า

3. การใช้คอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีกับงานด้านการผลิต

งานด้านการผลิต จะใช้โปรแกรมสำเร็จรูปในการควบคุมสินค้าคงเหลือ จัดตารางการผลิต การวางแผนกำลังการผลิต การใช้คอมพิวเตอร์ควบคุมเครื่องจักร ควบคุมคุณภาพ และช่วยในการออกแบบเพื่อให้สินค้าผลิตมีคุณภาพทันเวลาที่ต้องการใช้และก่อให้เกิดการสูญเสียที่น้อยที่สุด เช่น

3.1 โปรแกรมการออกแบบที่ใช้คอมพิวเตอร์เข้ามาช่วย สามารถสร้างแบบจำลองของผลิตภัณฑ์ต่าง ๆ ก่อนที่จะนำไปผลิตจริง ซึ่งผู้ใช้สามารถแก้ไขและปรับปรุงแบบบนจอภาพได้

3.2 โปรแกรมการผลิตโดยใช้คอมพิวเตอร์ช่วย เป็นการที่ใช้คอมพิวเตอร์ช่วยในการวางแผน และควบคุมกระบวนการผลิต โดยควบคุมอุปกรณ์การผลิต ตรวจสอบอุณหภูมิตรวจสอบความถ่วงจำเพาะ หรือใช้ทำงานร่วมกับเครื่องจักรอื่น ๆ และยังคงควบคุมการลงรหัส การจัดเรียงลำดับการทำงานของเครื่องจักร เป็นต้น

3.3 โปรแกรมการผลิตที่ใช้คอมพิวเตอร์เข้ามาผสมผสาน เป็นระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งไม่เพียงแต่ช่วยออกแบบผลิตภัณฑ์เท่านั้น แต่ยังควบคุมเครื่องจักรเพื่อที่จะผลิตสินค้าสำเร็จรูป โปรแกรมการประยุกต์ใช้เหล่านี้มุ่งที่กระบวนการผลิต และทำให้ผู้ผลิตได้รับผลผลิตมากขึ้น

3.4 โปรแกรมการวางแผนความต้องการวัตถุดิบ เข้ามาช่วยจัดเตรียมวัตถุดิบที่ต้องใช้ในกระบวนการผลิต โดยเริ่มจากการพยากรณ์การขายและพิจารณาถึงความสามารถในการผลิตของเครื่องจักร ตรวจสอบแหล่งวัตถุดิบจำนวนวัตถุดิบที่สั่งซื้อจากผู้ขายวัตถุดิบ และความสามารถในการเก็บวัตถุดิบของโกดัง ซึ่งแสดงระบบการทำงาน

นอกจากนี้สารสนเทศที่สำคัญสำหรับการตัดสินใจในด้านการผลิต จะได้ข้อมูลมาจากแหล่งข้อมูลของระบบสารสนเทศหลายแหล่ง ดังนี้

1. ข้อมูลทางด้านการผลิต เป็นข้อมูลที่สามารถเก็บรวบรวมได้ภายหลังการผลิต โดยเก็บจากผลผลิตที่ผ่านกระบวนการผลิตที่สมบูรณ์แล้ว
2. ข้อมูลสินค้าคงเหลือ เป็นข้อมูลที่รวมถึงวัตถุดิบสินค้าที่อยู่ในระหว่างการผลิตและสินค้าสำเร็จรูปภายหลังการผลิต

3. ข้อมูลผู้ขายวัตถุดิบ แสดงถึงจำนวนวัตถุดิบที่ซื้อเข้ามา เพื่อใช้ในการผลิตโดยผ่านฝ่ายจัดซื้อ
 4. ข้อมูลฝ่ายบุคคล แสดงถึงสถิติจำนวนบุคคลที่ทำงานอยู่ในปัจจุบันว่ามีกำลังคนเท่าไร และตรวจสอบเกี่ยวกับระดับฝีมือ ทักษะ และความเชี่ยวชาญในการผลิต
 5. ข้อมูลสภาพแรงงาน สำหรับ โรงงานที่ไม่มีสภาพพนักงานมักจะถูกเข้มงวดในกฎระเบียบ การฝึกอบรม การสั่งการ การตรวจสอบ ซึ่งการวางตำแหน่งบุคคลกับหน้าที่จะกระทำได้ง่ายไม่ถูกแทรกแซงจากสภาพ
 6. ข้อมูลแรงงาน พนักงานเป็นหัวใจสำคัญของการผลิต ขณะเดียวกันตลาดแรงงานเป็นแหล่งในการสรรหาพนักงาน ฉะนั้นข้อมูลในการหาพนักงานใหม่จะต้องเก็บรักษาไว้ในกรณีต้องการใช้พนักงานด่วน
 7. ข้อมูลสภาพแวดล้อมภายนอก ผู้จัดการ โรงงานจะต้องมีการติดตามเกี่ยวกับราคาของวัตถุดิบตลาดแรงงาน คู่แข่งขัน และอื่น ๆ อยู่เสมอ
 8. คุณสมบัติทางวิศวกรรม จะต้องพิจารณาเกี่ยวกับวัตถุดิบที่ใช้ในการผลิต รวมถึงวิธีการผลิต
 9. ข้อมูลการตลาดภายใน ฝ่ายการตลาดจะต้องให้ข้อมูลเกี่ยวกับปริมาณการผลิตให้แก่ฝ่ายการตลาด รวมถึงคุณสมบัติและลักษณะของผลิตภัณฑ์ที่เป็นที่ต้องการของลูกค้า
- 4. การใช้คอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีกับงานด้านทรัพยากรมนุษย์**
- งานด้านทรัพยากรมนุษย์ คอมพิวเตอร์ที่เกี่ยวข้องกับทรัพยากรมนุษย์นั้นจำเป็นต้องใช้ข้อมูลสารสนเทศในเรื่องต่าง ๆ ได้แก่ การจัดทำข้อมูลใบสมัคร ข้อมูลประวัติของพนักงาน ประวัติการศึกษา ข้อมูลด้านตำแหน่ง ข้อมูลการลาออก เพื่อนำมาใช้ในการสรรหา การคัดเลือก การฝึกอบรม และการพัฒนา ส่วนข้อมูลการจ่ายเงินเดือน ข้อมูลการทำงาน การมาทำงานสาย การขาดงาน เพื่อนำมาใช้ในการประเมินผลงาน รวมทั้งการจัดเก็บประวัติของพนักงานแต่ละบุคคลไว้ในแฟ้มข้อมูลของคอมพิวเตอร์ที่สามารถเรียกมาใช้ได้อย่างรวดเร็ว และสามารถโอนข้อมูลไปยังหน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้อย่างสะดวกสบายกว่าการส่งเป็นแฟ้มเอกสารทางไปรษณีย์ หรือโดยพนักงานเดินเอกสาร
- 5. การจัดการปัญหาด้านการจัดการ**
- เนื่องจากผู้บริโภคมีโอกาสที่จะเลือกซื้อสินค้าหรือบริการ ได้หลายแหล่งขึ้นอยู่กับข้อเสนอที่ผู้บริโภคคิดว่าดีที่สุด ดังนั้น องค์กรจึงต้องหันมาปรับปรุงคุณภาพของสินค้าหรือบริการที่เราจะผลิตสินค้าหรือบริการที่สามารถตอบสนองความต้องการของลูกค้าได้ เราต้องตัดสินใจในเรื่องต่อไปนี้

1. กลยุทธ์การดำเนินงาน เพื่อให้ห้องค์สามารถแข่งขันในตลาดได้
 2. การปรับปรุงการบริหารกระบวนการ และการเปลี่ยนแปลงเทคโนโลยี การปรับโครงสร้าง การพัฒนาทีมงาน
 3. การบริหารคุณภาพโดยรวม เพื่อให้ได้สินค้าที่มีคุณภาพ
 4. ระบบทุนตำแหน่งที่ตั้งและการออกแบบ
- การดำเนินงานด้านโครงสร้างพื้นฐาน ได้แก่ การสนับสนุนภายใน การพยากรณ์ความต้องการ การจัดการสินค้าคงคลัง การวางแผนเชิงรุก การวางแผนด้านความต้องการพัสดุ การนำระบบ Just-in time มาใช้ การกำหนดตารางเวลาการทำงาน การจัดการโครงการ

ในการจัดการการดำเนินงาน ควรพิจารณาในเรื่อง ต่อไปนี้

1. ด้านวัตถุดิบ อะไหล่ และวัสดุใช้สิ้นเปลือง
 - 1.1 ควรควบคุมต้นทุนและค่าใช้จ่ายในการซื้อ
 - 1.2 แหล่งวัตถุดิบที่ซื้อ ต้องการซื้อจากในประเทศหรือต่างประเทศ
 - 1.3 แหล่งวัตถุดิบมีเพียงพอกับความต้องการหรือไม่
 - 1.4 วัตถุดิบหาได้ยากง่ายเพียงใด ราคาสูงหรือไม่
 - 1.5 ควรควบคุมด้านการเบิกจ่ายวัตถุดิบและอุปกรณ์ในการผลิตต้องรัดกุมและให้มีประสิทธิภาพ และพิจารณาถึงความสามารถในการหาวัตถุดิบอื่นทดแทน
 - 1.6 มีการแข่งขันด้านวัตถุดิบมากน้อยเพียงใด ทั้งด้านผู้ใช้วัตถุดิบและผู้ขาย
 - 1.7 ควรมีการควบคุมวัตถุดิบและสินค้าที่ผลิตให้รัดกุมให้เป็นระบบ

เพื่อไม่ให้เกิดปัญหาเหล่านี้ผู้ประกอบการต้องวางแผนด้านการจัดซื้อ จัดหาเพื่อให้ได้พัสดุตรงกับความต้องการในจำนวนที่เพียงพอ ราคาเหมาะสม จากแหล่งที่เชื่อถือได้ ทันเวลาที่ต้องการและมีคุณภาพดี ให้สัมพันธ์กับแผนการผลิตและงบประมาณการผลิตที่กำหนดไว้
2. ด้านโรงงานและสิ่งอำนวยความสะดวก

ด้านสถานที่ตั้งโรงงาน ในการพิจารณาสถานที่ตั้งโรงงานควรพิจารณาดังนี้

 - 2.1 คู่ว่าโรงงานอยู่ห่างไกลจากตลาดที่ทำกาซื้อ ขายสินค้าหรือเป็นแหล่งย่านการค้ามากน้อยเพียงใด ค่าขนส่งสูงต่ำมากน้อยแค่ไหน ซึ่งควรเปรียบเทียบกับทางเลือกในสถานที่อื่นประกอบด้วย
 - 2.2 อยู่ใกล้แหล่งที่จะซื้อวัตถุดิบมากน้อยเพียงใด เพื่อประหยัดค่าขนส่งและความรวดเร็วในการขนส่ง
 - 2.3 คลังสินค้าซึ่งเป็นสถานที่เก็บสินค้าที่ผลิตเสร็จแล้วหรือใช้เป็นที่เก็บวัตถุดิบและพัสดุต่าง ๆ คลังสินค้าและตลาดหรือโรงงานอยู่ใกล้กันมากน้อยเพียงใด

ด้านการจัดตั้งโรงงานและความเหมาะสมของพื้นที่

2.4 พลังของเครื่องจักรถูกกำหนดไว้อย่างเหมาะสมหรือไม่ มีความสะดวกในการผลิตได้อย่างคล่องตัวมากน้อยเพียงใด

2.5 เนื้อที่สำหรับตั้งโรงงานและคลังสินค้ามีบริเวณพื้นที่มากเพียงพอ สำหรับที่จะใช้เก็บรักษาวัตถุดิบและสินค้ามากน้อยเพียงใด

2.6 เครื่องจักรมีกำลังการผลิตมากน้อยเพียงใด เมื่อเปรียบเทียบกับกำลังการผลิตของกลุ่มคู่แข่ง

3. ด้านวิธีการผลิต

3.1 ทำการศึกษาเปรียบเทียบกรรมวิธีการผลิตเทคนิคต่าง ๆ วิธีการในการลดต้นทุนการผลิตว่าควรจะทำอย่างไรจึงจะดีที่สุด

3.2 การคิดราคาของวัตถุดิบที่ใช้ในการผลิตควรจะใช้ราคาใด อาจใช้ราคาต้นทุนของสินค้า ณ วันที่ซื้อหรือราคาที่ซื้อมาครั้งล่าสุด ควรมีการวางแผนควบคุมวัตถุดิบที่เบิกใช้ และวิธีการจัดการกับวัสดุเหลือใช้อย่างไรจึงจะเกิดประโยชน์กับองค์กร

3.3 องค์กรควรมีแผนการจ่ายค่าจ้างจูงใจ (Incentive plan) ให้กับพนักงาน เพื่อกระตุ้นให้เกิดความกระตือรือร้นในการปฏิบัติงาน

3.4 ควรมีการกำหนดตัวชี้วัด และวิธีการประเมินผลที่จะใช้เป็นสิ่งจูงใจให้กับพนักงานที่มีขวัญและกำลังใจที่จะปฏิบัติงานอย่างเต็มความสามารถ

3.5 อัตราค่าจ้างแรงงานเป็นไปตามกลไกตลาดแรงงานหรือไม่

3.6 ควรมีวิธีการตรวจสอบและควบคุมคุณภาพ (Quality control) อย่างไรจึงจะทำให้สินค้าและบริการมีคุณภาพดีตรงกับความต้องการของผู้ใช้

3.7 ควรกำหนดแผนการในการบำรุงรักษาเครื่องจักร เครื่องมือ และซ่อมบำรุงรักษาเครื่องจักร

3.8 เปรียบเทียบต้นทุนการผลิตกับคู่แข่ง (ถ้ามี) ว่าสูงกว่าเขาเล็กน้อยขนาดไหน การกำหนดแผนการผลิต

3.9 พิจารณาว่าจะผลิตสินค้าประเภทใดเป็นจำนวนมากน้อยเพียงใด โดยพิจารณาถึงจำนวนที่ต้องการ และให้มีเหลือไว้เพื่อสำรองพอกับความต้องการของลูกค้าเมื่อสั่งซื้อมาโดยกระทันหัน ควรมีการเตรียมเงินทุนให้เพียงพอ

3.10 พิจารณาว่าสินค้าหรือผลิตภัณฑ์ชนิดนั้น ๆ ควรจะทำการผลิตเมื่อใด ผลิตที่ไหน ผลิตวิธีใด และพิจารณากำหนดวิธีการผลิตมาตรฐานขึ้นเพื่อใช้เป็นเครื่องวัดประสิทธิภาพในการผลิต

3.11 จัดเตรียมและกำหนดปริมาณของ แรงงาน บริการ เครื่องจักร เครื่องมือตลอดจน อุปกรณ์ต่าง ๆ ที่ต้องการใช้ในการผลิต

3.12 กำหนดต้นทุนมาตรฐานของสินค้า เพื่อควบคุมค่าใช้จ่ายในการผลิต

4. ด้านสินค้าคงคลัง (Inventory control) จำนวนสินค้าที่ผลิตขึ้นมาย่อมมีส่วนสัมพันธ์โดยตรงกับจำนวนขายและจำนวนที่จะมีเหลือไว้เพื่อตอบสนองความต้องการของลูกค้าในอนาคต ด้วยและการคาดคะเนจำนวนสินค้าคงเหลือนี้ต้องอาศัยข้อมูลสถิติของบริษัทว่าควรมีสินค้าแต่ละประเภทมากน้อยเพียงใด

การที่จะผลิตสินค้าออกมาแต่ละงวดจำเป็นต้องพิจารณาส่วนประกอบดังนี้

1. จำนวนที่ประมาณการว่าจะขายได้
2. จำนวนของสินค้าคงเหลือยกมาจากงวดก่อน
3. จำนวนที่ต้องการให้มีเหลือไว้เพื่อให้สนองการขายแก่ลูกค้าซึ่งอาจสั่งมาโดยกระทันหันเพื่อไม่ให้ลูกค้าหันไปซื้อสินค้าจากคู่แข่ง จึงควรจัดให้มีความสมดุลระหว่างยอดขาย ยอดผลิต และสินค้าคงเหลือ

5. คุณภาพของสินค้าในการเพิ่มผลผลิต (The quality factor in productivity) คุณภาพของสินค้า หมายถึง ลักษณะที่เป็นไปตามความประสงค์ของลูกค้ายินดีจะซื้อ

คุณภาพของสินค้าบังคับให้ผู้ผลิตจำเป็นต้องศึกษาถึงความต้องการของตลาดเพื่อที่จะตั้งระดับมาตรฐานของด้านคุณภาพของสินค้าที่ธุรกิจจะผลิตขึ้นมา

การพิจารณาถึงต้นทุนที่จะทำให้ได้ตามมาตรฐาน มีดังนี้

1. ต้นทุนที่เกิดจากของเสีย
2. ต้นทุนที่เกิดจากการแก้ไขงานและการทำงานซ้ำ
3. เงินที่จ่ายไปในระหว่างอายุการรับประกันสินค้า
4. ต้นทุนที่เกี่ยวข้องกับการให้บริการการขาย
5. ต้นทุนที่เกิดจากการตรวจสอบ ทดสอบ ควบคุม เพื่อให้การผลิตถูกต้องตามมาตรฐาน
6. ต้นทุนการรักษาหรือยกระดับคุณภาพ เช่น ค่าใช้จ่ายในการฝึกอบรมผู้ปฏิบัติงานด้านการผลิตและการควบคุมคุณภาพ ต้นทุนการออกแบบด้านวิศวกรรมเพื่อตรวจสอบข้อบกพร่องการออกแบบ เครื่องมือเครื่องวัดผลผลิตให้เป็นไปตามคำสั่งหรือความต้องการของลูกค้า

การกำหนดแนวทางการผลิตควรเป็นดังนี้

1. วางแผนการผลิต ให้พอกับความต้องการของตลาดทั้งในระยะสั้นและระยะยาว
2. ขั้นตอนการผลิต รวมถึงชิ้นส่วนที่ใช้ประกอบการผลิต และเขียนผังการไหลของงาน

3. การสั่งซื้ออย่างประหยัด โดยคำนึงถึงค่าใช้จ่ายในต้นทุนค่าค่าใช้จ่ายในการเก็บรักษา และค่าใช้จ่ายในการจัดหา

4. การตรวจสอบคุณภาพ โดยตรวจสอบคุณภาพวัตถุดิบและส่วนประกอบและตรวจสอบเมื่อผลิตเสร็จ

5. การกำจัดของเสียจากโรงงานด้วยวิธีที่ถูกต้องเหมาะสม ไม่ก่อให้เกิดมลพิษ
แนวทางการจัดการเชิงกลยุทธ์ Strategic management (นิคมล มณีสว่างวงศ์, 2548, หน้า 93-96)

กระบวนการตัดสินใจทางธุรกิจของผู้บริหารที่มีผลให้การดำเนินธุรกิจประสบความสำเร็จ

งานของผู้บริหารกลยุทธ์ คือ การใช้ประโยชน์จากทรัพยากรที่มีอยู่ให้ดีที่สุดภายใต้สภาวะการณ์และสภาพแวดล้อมที่มีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา

สาเหตุที่ต้องมีการจัดการเชิงกลยุทธ์

1. ช่วยให้บริษัทสามารถลดความเสี่ยงและปรับตัวได้ โดยผู้บริหารสามารถวางแผนรองรับความเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ที่อาจเกิดขึ้นในอนาคต
2. ช่วยให้ทราบถึงวัตถุประสงค์และ ทิศทางของธุรกิจในอนาคตได้ชัดเจนขึ้น ซึ่งจะช่วยให้พนักงานและฝ่ายบริหารร่วมกันปฏิบัติงานให้บรรลุวัตถุประสงค์เนื่องจากมีความเข้าใจตรงกัน
3. เนื่องจากการค้นคว้าวิจัยเรื่องการ บริหารกลยุทธ์อย่างกว้างขวางช่วยให้ผู้บริหารสามารถนำผลงานเหล่านี้มาใช้ประโยชน์ได้มากขึ้น
4. ช่วยให้มีการตัดสินใจที่ได้อย่างมีระบบ และช่วยในเรื่องของการสื่อสาร การประสานงาน และจัดสรรทรัพยากร ได้อย่างเหมาะสม

Balanced scorecard (BSC)

เป็นเครื่องมือทางด้านการจัดการที่ช่วยในการนำกลยุทธ์ไปสู่การปฏิบัติ (Strategic implementation) โดยอาศัยการวัดหรือประเมิน (Measurement) ที่จะช่วยให้องค์กรเกิดความสอดคล้อง เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และมุ่งเน้นในสิ่งที่มีความสำคัญต่อความสำเร็จขององค์กร (Alignment and focus)

นอกจากนั้น BSC ยังมีประโยชน์ในด้านต่าง ๆ ดังนี้

1. BSC ช่วยให้พนักงานเข้าใจถึงสิ่งที่คาดหวังว่าจะปฏิบัติอย่างไรให้สำเร็จในช่วงระยะเวลาที่กำหนด
2. ช่วยปรับปรุงให้เกิดความพอเหมาะระหว่างการปฏิบัติจริงกับสิ่งที่คาดหวัง

3. ช่วยสร้างแรงจูงใจให้เกิดขึ้นกับแต่ละบุคคลได้อย่างแท้จริง

4. แนวความคิดด้านการตรวจสอบผลการปฏิบัติงานจะเป็นตัวช่วยพัฒนาทั้งด้านความเชี่ยวชาญและบุคลิกภาพ และยังช่วยหาคำตอบให้กับผู้บริหารได้ว่า เขาได้บรรลุคนตรงกับความรู้ความสามารถและในเวลาที่เหมาะสมหรือไม่

5. การวัดผล การดำเนินงานหลายด้าน ทั้งด้านการเงิน ด้านลูกค้า ด้านกระบวนการภายในและด้านการพัฒนาองค์กร จะช่วยให้องค์กรมีความเข้าใจถึงผลกระทบในด้านต่าง ๆ เช่น ความต้องการของลูกค้าและคู่แข่ง

กระบวนการในการจัดทำ Balanced scorecard ประกอบไปด้วยขั้นตอนต่าง ๆ ดังนี้

1. ทำการวิเคราะห์ทางกลยุทธ์ ซึ่งได้แก่การทำ การวิเคราะห์ SWOT เพื่อทราบจุดอ่อน จุดแข็ง โอกาสและอุปสรรคและนำมากำหนดทิศทางและกลยุทธ์ขององค์กรที่ชัดเจน

2. ทำการกำหนดวิสัยทัศน์และกลยุทธ์หลักที่สำคัญขององค์กร

3. ทำการวิเคราะห์เพื่อกำหนดว่า BSC ขององค์กรควรมีกี่มุมมอง และมุมมอง แต่ละมุมมองควรมีความสัมพันธ์กันอย่างไร

4. จัดทำแผนที่ทางกลยุทธ์ (Strategy map) ระดับองค์กร โดยกำหนดวัตถุประสงค์ที่สำคัญภายใต้มุมมองแต่ละมุมมอง เพื่อให้องค์กรสามารถดำเนินงานและบรรลุวัตถุประสงค์แต่ละด้านได้อย่างสอดคล้อง ส่งผลให้เป็นที่ไปตามวิสัยทัศน์ที่กำหนด

4.1 ถ้าแต่ละมุมมองประกอบด้วย วัตถุประสงค์จำนวนมาก ผู้บริหารจะต้องจัดลำดับความสำคัญของวัตถุประสงค์ที่จะช่วยให้องค์กรบรรลุวิสัยทัศน์ที่ต้องการ

4.2 ต้องสร้างความเชื่อมโยงระหว่างวัตถุประสงค์ในแต่ละด้านให้ชัดเจนในลักษณะของความสัมพันธ์ในเชิงเหตุและผล

5. กลุ่มผู้บริหารระดับสูงจะต้องมีการประชุมร่วมกันเพื่อยืนยัน และเห็นชอบในแผนที่ทางกลยุทธ์ที่สร้างขึ้น

6. ภายใต้วัตถุประสงค์แต่ละข้อ ต้องกำหนดรายละเอียดของวัตถุประสงค์ ตัวชี้วัด ฐานข้อมูลปัจจุบัน เป้าหมาย แผนงาน และกิจกรรม หรือ โครงการที่จะต้องทำ ซึ่งแยกเป็นประเด็นต่าง ๆ ได้ดังนี้

6.1 การจัดทำตัวชี้วัด

6.2 การกำหนดเป้าหมาย

6.3 การจัดทำแผนงาน โครงการ และกิจกรรมที่ต้องทำเพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่กำหนดขึ้น

7. นำแผนงานหรือโครงการที่เสร็จแล้ว แปลงตัวชี้วัดและเป้าหมายระดับองค์กร ให้เป็นของผู้บริหารรองลงไปเพื่อนำไปจัดทำแผนปฏิบัติการตามแผนงาน หรือ โครงการหลักและกำหนดตัวชี้วัดให้กับผู้บริหารระดับรอง ๆ ลงไป

6. การจัดการปัญหาด้านการส่งเสริมจากรัฐ

การขึ้นทะเบียนผู้ประกอบการ SMEs หรือการสมัครสมาชิก สสว. จะทำให้สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม สามารถทราบถึงการประกอบกิจการของ SMEs และสามารถประมวล รวบรวม หรือปรับปรุงฐานข้อมูลผู้ประกอบการ SMEs ให้ตรงกับสถานการณ์ที่เป็นปัจจุบัน ซึ่งจะเป็ประโยชน์อย่างยิ่งต่อการจัดทำมาตรการส่งเสริม SMEs หรือการดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ของหน่วยงานภาครัฐในการส่งเสริมสนับสนุนผู้ประกอบการ SMEs ให้ได้ตรงกับความต้องการของ SMEs แต่ละกลุ่มธุรกิจ แต่ละพื้นที่

หากศึกษาให้ดีแล้วยังมีผู้ประกอบการ SMEs อีกหลายรายที่ยังไม่มีการจดทะเบียนอย่างถูกต้อง ซึ่งผู้ประกอบการธุรกิจ SMEs ควรให้ความสนใจในการที่จะจดทะเบียน และดำเนินกิจการตามการสนับสนุนจากภาครัฐเพื่อรับการช่วยเหลือหรือรับสิทธิประโยชน์ในด้านต่าง ๆ จากภาครัฐได้อย่างทั่วถึง ทำให้ผู้ประกอบการต้องเสียสิทธิประโยชน์ต่อกิจการในหลาย ๆ ด้าน

1. เสียสิทธิประโยชน์จากมาตรการส่งเสริมและสนับสนุนจากหน่วยงานภาครัฐ อาทิ ด้านสินเชื่อ การร่วมลงทุน การค้าประกันสินเชื่อ การให้เงินอุดหนุน การพัฒนาผู้ประกอบการใหม่ การตลาด ภาษี

2. เสียสิทธิเข้าร่วมโครงการต่าง ๆ ภายใต้งบกองทุนส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ซึ่งเป็นกิจกรรมเพิ่มขีดความสามารถของผู้ประกอบการในการเริ่มต้นธุรกิจ ขยายธุรกิจ ก้าวสู่สากล และฟื้นฟูธุรกิจ

3. ผู้ประกอบการ SMEs ที่ขึ้นทะเบียนจะสามารถเข้าร่วมกิจกรรมหรือเข้าร่วมโครงการที่ สสว. จัดให้แก่ผู้ประกอบการ SMEs เช่น การให้คำปรึกษาแนะนำหรือการอบรมความรู้ในด้านต่าง ๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อการดำเนินธุรกิจ

ลักษณะ SMEs ที่กรมสรรพากรอาศัยอำนาจตามประมวลรัษฎากรออกกฎหมายเพื่อสนับสนุนส่งเสริมให้สิทธิประโยชน์ทางภาษี โดยมีหลักเกณฑ์ลักษณะใด ลักษณะหนึ่ง ดังนี้
(กรมสรรพากร, 2558)

1. เป็นบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีทุนจดทะเบียนชำระแล้วในวันสุดท้ายของรอบระยะเวลาบัญชี ไม่เกิน 5 ล้านบาท และมีรายได้จากการขายสินค้าและบริการในรอบระยะเวลาบัญชีไม่เกิน 30 ล้านบาท

2. เป็นบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลมีสินทรัพย์ถาวร ไม่รวมที่ดิน ไม่เกิน 200 ล้านบาท และจ้างแรงงานไม่เกิน 200 คน
3. เป็นกิจการขายสินค้าหรือให้บริการที่อยู่ในบังคับภาษีมูลค่าเพิ่ม ที่มีรายรับไม่เกิน 1.8 ล้านบาทต่อปีหรือต่อรอบระยะเวลาบัญชีได้รับการยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่ม
รัฐได้เปิดช่องทางการขึ้นทะเบียนได้ดังนี้ (สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม, 2558)
 1. เว็บไซต์ สสว. (www.sme.go.th) ซึ่งสะดวก รวดเร็ว และทราบผลการขึ้นทะเบียนทันที
 2. ศูนย์ดำรงธรรมทั่วประเทศ
 3. กรอกแบบฟอร์มขึ้นทะเบียนผู้ประกอบการ SMEs แต่จะใช้กรณีมีการประชุมหรือการอบรมกลุ่มใหญ่
 4. สสว. Call Center 1301 (รับสมัครผ่านโทรศัพท์) ** สำหรับบริการ SMEs ที่มีปัญหาในระหว่างการสมัคร เป็นราย ๆ ไป
 5. ศูนย์ให้บริการ SMEs ครบวงจร ณ อาคารที่ตั้งสำนักงาน สสว.
การสนับสนุนของภาครัฐในปัจจุบัน (จิรวิรัตน์ มีมาก และฉัตรยาพร เสมอใจ, 2552, หน้า 17-19)

จะเห็นว่าปัจจุบันรัฐบาลเริ่มให้ความสนใจและสนับสนุนการประกอบธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม โดยภาครัฐได้ดำเนินการผ่านหน่วยงานหลัก เช่น กระทรวงอุตสาหกรรม กระทรวงการคลัง และกระทรวงมหาดไทย เป็นต้น ทั้งการส่งเสริมทางตรงหรือจัดตั้งหน่วยงานต่าง ๆ มาปฏิบัติการกิจเฉพาะ เช่น สถาบันพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม และธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม เป็นต้น เนื่องจากเล็งเห็นความสำคัญว่า ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมจะเป็นรากฐานที่สำคัญของระบบเศรษฐกิจ โดยเฉพาะการสร้างงาน สร้างรายได้ ความมั่นคง และคุณภาพชีวิตแก่ประชาชนตลอดจนกระตุ้นการแข่งขันและนวัตกรรมทางการค้า เนื่องจากธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมจะมีความคล่องตัว และยืดหยุ่นในการตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงของสภาพแวดล้อม การแข่งขัน และลูกค้า จึงส่งผลให้มีผู้เข้ามาขอการสนับสนุนจากหน่วยงานต่าง ๆ ดังกล่าวมากมาย

อีกทั้งมีการออกมาตรการช่วยเหลือและสนับสนุนทางภาษี ให้แก่กิจการที่เข้าข่ายเป็นวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม โดยการ

1. ปรับลดอัตราภาษีเงินได้นิติบุคคล
2. ให้หักค่าเสื่อมราคาเบื้องต้นในอัตราพิเศษ

3. ให้สิทธิประโยชน์ทางภาษีสำหรับธุรกิจเงินร่วมทุน (Venture capital)

ตามพระราชกฤษฎีกาออกตามความในประมวลรัษฎากรว่าด้วยการลดอัตราและยกเว้นรัษฎากร (ฉบับที่ 471) พ.ศ. 2551 ลดหย่อนให้บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคล ที่มีทุนจดทะเบียนชำระแล้วในวันสุดท้ายของรอบระยะเวลาบัญชีไม่เกิน 5 ล้านบาท บังคับใช้ตั้งแต่รอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มในหรือหลังวันที่ 1 มกราคม 2551 เป็นต้น

ตารางที่ 2-1 อัตราการเสียภาษี (กรมสรรพากร, 2558)

กำไรสุทธิ (บาท)	อัตราภาษี (ร้อยละ)
1-150, 000	ยกเว้น
150, 001-1, 000, 000	15
1, 000, 001-3, 000, 000	25
3, 000, 001 บาทขึ้นไป	30

สำหรับกรณีมีทุนที่ชำระแล้ววันสุดท้ายของรอบระยะเวลาบัญชีเกิน 5 ล้านบาทขึ้นไป ยังคงต้องเสียภาษีเงินได้นิติบุคคล หารายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับความรู้เรื่องภาษีได้ที่เว็บไซต์ของกรมสรรพากร (www.rd.go.th)

มาตรการส่งเสริมกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) (สมาคมสโมสรนักลงทุน, 2557)

เพื่อส่งเสริมศักยภาพและสร้างความเข้มแข็งให้กับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) คณะกรรมการได้กำหนดหลักเกณฑ์ตามประกาศ กกท ที่ 7/ 2556 ดังนี้

ความรู้เกี่ยวกับมาตรการส่งเสริมการลงทุนแก่วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

เงื่อนไข

1. ต้องยื่นคำขอภายในวันที่ 31 ธันวาคม พ.ศ. 2557
2. ต้องมีขนาดการลงทุน (ไม่รวมค่าที่ดินและทุนหมุนเวียน) ไม่น้อยกว่า 500, 000 บาท
3. บุคคลธรรมดาสัญชาติไทยต้องถือหุ้น ไม่น้อยกว่า 51% ของทุนจดทะเบียน
4. มีอัตราส่วนหนี้สินต่อทุน ไม่น้อยกว่า 3: 1
- 5.ให้นำเครื่องจักรเก่าใช้แล้วในประเทศมาใช้ในโครงการที่ขอรับการส่งเสริมได้ไม่เกิน 10 ล้านบาท (คำนวณตามมูลค่าในบัญชี) และต้องลงทุนใหม่ในเครื่องจักรหลักไม่น้อยกว่า 50 % ของเครื่องจักรที่ใช้ในโครงการ

6. ต้องมีสินทรัพย์ถาวรสุทธิ หรือเงินลงทุน ไม่รวมค่าที่ดินและทุนหมุนเวียน ไม่น้อยกว่า 200 ล้านบาท เมื่อรวมกิจการทั้งหมดทั้งที่ได้รับส่งเสริมและไม่ได้รับส่งเสริม

สิทธิประโยชน์

1. ได้รับยกเว้นอากรขาเข้าเครื่องจักรทุกชนิดที่ตั้ง
2. ได้รับยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล 8 ปี ในสัดส่วน 100% ของเงินลงทุน โดยไม่รวมค่าที่ดินและทุนหมุนเวียน

3. ได้รับสิทธิประโยชน์อื่นตามหลักเกณฑ์ของประกาศ กกท ที่ 1/ 2543

7. การจัดการด้านการส่งเสริมพัฒนาองค์กรจากภาครัฐและเอกชน

อุปสรรคของผู้ประกอบการธุรกิจ SMEs ในการรับการสนับสนุนทางการเงิน จากภาครัฐและเอกชนและสถาบันการเงิน (ธิดิภพ ชยธวัช, 2547, หน้า 177-180) ได้แก่

1. ความไม่พร้อมของผู้ประกอบการในหลาย ๆ ด้าน
2. ขาดความเข้าใจในธุรกิจ
3. เป็นลูกหนี้ NPL
4. ขาดการทำระบบบัญชีที่น่าเชื่อถือ
5. ขาดหลักประกันที่เพียงพอ

ธุรกิจ SMEs ต้องมีแผนธุรกิจในการประกอบการและมีหลักประกันที่เพียงพอ 8 ประการในการที่จะได้รับการสนับสนุนจากโครงการต่าง ๆ ดังนี้

1. ผู้ประกอบการมีความชัดเจนในการทำธุรกิจ
2. มีความเหมาะสมและจำเป็นในการกู้เงิน
3. มีความพร้อมและโปร่งใสในข้อมูล
4. สามารถแสดงหลักฐานประกอบอื่น ๆ ได้
5. มีประสบการณ์และการศึกษาในรายละเอียดของธุรกิจ
6. มีเงินทุนของตัวเองขั้นต่ำ 20 % ของเงินลงทุนทั้งหมด
7. มีหลักประกัน เช่น หลักทรัพย์ ที่ดิน และสิ่งปลูกสร้าง
8. มีความสามารถในการชำระหนี้ได้

ขั้นตอนในการจัดเตรียมโครงการเพื่อเข้ารับสินเชื่อ และเข้าร่วมโครงการต่าง ๆ ของภาครัฐและเอกชน ดังนี้

1. ชื่อโครงการ
 - 1.1 คำนำ
 - 1.2 สรุปโครงการ

- 1.3 ความเป็นมาและสาเหตุที่ริเริ่มโครงการ
- 1.4 วัตถุประสงค์ของโครงการ
- 1.5 ผลประโยชน์ทางตรงและทางอ้อม
- 1.6 ผู้ริเริ่มโครงการ
2. เงินลงทุนในโครงการทั้งในส่วนที่ดินและอาคาร โรงงาน เครื่องจักร และเงินลงทุนหมุนเวียน
3. มีข้อมูลความเป็นไปได้โดยสามารถให้ข้อมูลด้านต่าง ๆ ของกิจการในการทำโครงการ
 - 3.1 ด้านการตลาดของกิจการ
 - 3.2 ด้านเทคนิคของกิจการ
 - 3.3 ด้านการเงินของกิจการ
 - 3.4 ด้านการจัดการของกิจการ

โครงการให้ความช่วยเหลือวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม SMEs โดยมีเป้าหมายเพื่อส่งเสริมให้ SMEs สามารถเข้าถึงแหล่งเงินทุน เพิ่มประสิทธิภาพในการให้บริการของภาครัฐ และเพิ่มช่องทางการจัดจำหน่ายสินค้าและบริการของ SMEs ซึ่งจะทำให้ SMEs มีความเข้มแข็งและส่งผลต่อเศรษฐกิจในภาพรวม

ผู้ประกอบการ จึงควรให้ความสำคัญกับ โครงการต่าง ๆ ของรัฐและเอกชน เพื่อไม่ให้พลาดโอกาสแต่ละโครงการที่หน้าสนใจหลาย ๆ โครงการที่รัฐได้จัดตั้งขึ้น

ตัวอย่าง โครงการให้ความช่วยเหลือวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม SMEs ดังนี้

1. โครงการสินเชื่อดอกเบี้ยต่ำ เพื่อช่วยเหลือผู้ประกอบการ SMEs ขนาดเล็กที่ประสบปัญหาขาดสภาพคล่อง ให้สามารถเข้าถึงแหล่งเงินทุนได้ในช่วงที่เศรษฐกิจยังไม่ฟื้นตัว และสถาบันการเงินเอกชนชะลอการปล่อยสินเชื่อ และส่งเสริมผู้ประกอบการ SMEs ขนาดเล็กที่พอจะมีศักยภาพ จำเป็นต้องปรับปรุงกิจการ เพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน เพื่อให้สามารถก้าวข้ามวัฏจักรขึ้นเป็นขนาดกลาง และเพื่อรองรับการเปิดประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economics Community: AEC) ได้ เป็นการสร้างเครดิตให้แก่ผู้ประกอบการ SMEs ในการมีสถาบันการเงินของรัฐเป็นผู้ให้การสนับสนุน (ธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม เป็นผู้ดูแล)

2. โครงการ Machine fund เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการผลิต และกระบวนการผลิตให้แก่ SMEs โดยการปรับเปลี่ยนหรือปรับปรุงเครื่องจักร ให้มีประสิทธิภาพ รองรับการแข่งขันทางการตลาดที่รุนแรงขึ้น และการขาดแคลนแรงงานในอนาคต และเพื่อให้ SMEs สามารถเข้าถึงแหล่ง

เงินทุนที่มีอัตราดอกเบี้ยต่ำ (สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม และสภาอุตสาหกรรมเป็นผู้ดูแล)

3. มาตรการให้สถาบันการเงินเฉพาะกิจของรัฐ (Specialized financial institutions: SFIs) สามารถผ่อนปรนการวิเคราะห์สินเชื่อให้กับ SMEs ที่ติด Blacklist กับเครดิตบิวโร (บริษัท ข้อมูลเครดิต จำกัด) เพื่อให้ SFIs อื่นที่เข้าร่วม สามารถปล่อยสินเชื่อให้กับผู้ประกอบการ SMEs ที่มีประวัติ Black list ในเครดิตบิวโร ได้ โดยพิจารณาจากความตั้งใจของผู้ประกอบการ สถานะ และการประกอบธุรกิจในปัจจุบันของผู้ประกอบการ SMEs

4. มาตรการผ่อนปรนการปฏิบัติตามมติคณะกรรมการนโยบายและกำกับดูแลรัฐวิสาหกิจ โดยให้ธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทย ปล่อยกู้แก่ลูกค้า ซึ่งได้ขอวงเงินสินเชื่อเพิ่มขึ้น เพื่อบรรเทาความเดือดร้อนให้แก่ผู้ประกอบการ SMEs ให้สามารถเข้าถึงแหล่งเงินทุนในช่วงที่เศรษฐกิจยังไม่ฟื้นตัว

5. มาตรการเพิ่มวงเงินที่รัฐบาลชำระค่าธรรมเนียมค้ำประกันสินเชื่อแทน SMEs ในปีแรกๆ เพื่อให้ช่วยให้ SMEs สามารถได้รับสินเชื่อในระบบสถาบันการเงินได้เพียงพอต่อการดำเนินธุรกิจ และช่วยให้เกิดสภาพคล่องทางการเงิน และมีการหมุนเวียนเงินในระบบเศรษฐกิจไทยมากขึ้น

6. มาตรการชะลอการโอน กรณีให้ธนาคารแห่งประเทศไทยกำกับดูแลสถาบันการเงินเฉพาะกิจของรัฐออกไป จนกว่าเศรษฐกิจจะฟื้นตัว

7. มาตรการทบทวนการกำหนดตัวชี้วัด ของ SFIs ให้สอดคล้องกับพันธกิจ โดยให้พัฒนาการผลกำไรเป็นตัวชี้วัดหลัก เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพให้กับสถาบันการเงินเฉพาะกิจของรัฐ โดยมีตัวชี้วัดที่สอดคล้องกับพันธกิจในการพัฒนาและให้ความช่วยเหลือแก่ประชาชนทั่วไป เกษตรกร ผู้ประกอบการรายย่อยหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ (OTOP) วิสาหกิจชุมชน ผู้ประกอบการ SMEs

8. โครงการขยายสาขาธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทย (ธพว.) ให้ครอบคลุมพื้นที่ที่เป็นเขตเศรษฐกิจที่สำคัญ เพื่อรองรับการขยายตัวของเศรษฐกิจที่เติบโตในพื้นที่เศรษฐกิจภูมิภาคที่สำคัญ และเพื่อให้กลุ่มผู้ประกอบการ SMEs สามารถเข้าถึงแหล่งเงินทุนและบริการของ ธพว. ได้อย่างสะดวก และประหยัดค่าใช้จ่าย

9. โครงการจัดตั้ง Website เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการจำหน่ายสินค้าและบริการ SMEs รายย่อย เพื่อสร้างช่องทางการจัดจำหน่ายสินค้าในประเทศไทยและในกลุ่ม ASEAN

8. การจัดการปัญหาด้านการรับข้อมูลข่าวสาร

การทำธุรกิจในปัจจุบันข้อมูลข่าวสารเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นมากในการทำธุรกิจ แต่ด้วยธุรกิจ SMEs ส่วนใหญ่มีข้อจำกัดและปัญหาในหลาย ๆ ด้านจึงทำให้เป็นจุดอ่อนและปัญหาของธุรกิจที่ต้องแก้ไขในการรับรู้ข้อมูลข่าวสาร

ปัจจุบันเครือข่ายคอมพิวเตอร์จึงได้ถูกพัฒนาขึ้นมาให้กลายเป็นเครื่องมือสำคัญในการรับรู้ข้อมูลข่าวสาร ของธุรกิจ เพราะช่วยในการประหยัดต้นทุนการสื่อสาร และก่อให้เกิดความรวดเร็วในการรับ-ส่งข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ ติดต่อกับสื่อสาร ทำธุรกรรมกับลูกค้า

การสื่อสารข้อมูล (Data communication) หมายถึง การแลกเปลี่ยนข้อมูล และสารสนเทศ โดยผ่านช่องทางการสื่อสาร (พนิดา พานิชกุล และสุธี พงศาสกุลชัย, 2552, หน้า 100)

องค์ประกอบของระบบการสื่อสารข้อมูล

1. ผู้ส่ง ได้แก่ ต้นทางของการสื่อสารข้อมูลทำหน้าที่เตรียมข้อมูล เพื่อส่งข้อมูลให้แก่ผู้รับ
2. ผู้รับ ได้แก่ ฝ่ายรับข้อมูล เป็นปลายทางของการสื่อสารข้อมูล
3. ข้อมูล/ ข่าวสาร ได้แก่ ข้อมูลทุกรูปแบบที่ต้องการส่ง ไม่ว่าจะเป็นข้อความ รูปภาพ เสียง หรือวิดีโอ

ระบบสารสนเทศเพื่อการสื่อสารของธุรกิจในปัจจุบัน (เบญจมาภรณ์ อิศรเดช, 2552, 218) ระบบสารสนเทศที่เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสาร และรับข่าวสาร กิจการจึงควรนำระบบสารสนเทศเข้ามาช่วยในการติดต่อสื่อสารระหว่างสมาชิกภายในองค์กรและบุคคลภายนอกองค์กรหรือหน่วยงานภายนอก

เครื่องมือหรือช่องทางในการติดต่อสื่อสารในยุคปัจจุบัน

1. ทาง Internet Intranet และ Extranet
 2. อินเทอร์เน็ต คือ เป็นระบบเครือข่ายสากลสามารถติดต่อกับเครื่องคอมพิวเตอร์ทั่วโลกได้อย่างอิสระ โดยมีระบบส่วนบุคคล คือ 1) Internet เป็นระบบ Internet ส่วนตัวขององค์กร โดยมี Firewalls ช่วยในการป้องกันการใช้จากภายนอกระบบ 2) Extranet เป็นระบบที่มีการขยายการสื่อสารของ Intranet เพื่อทำการติดต่อกับลูกค้า ผู้จัดจำหน่าย และผู้ร่วมทำงาน
 3. ทาง e-mail หรือ Electronic mail โดยการใช้อินเทอร์เน็ต เพื่อส่งข้อความและเอกสารระหว่างบุคคล โดยE-mail จะกลายเป็นการสื่อสารที่สำคัญเนื่องจาก ต้นทุนต่ำ ประหยัดเวลา สามารถส่งข่าวสารได้ทุกที่ตลอดเวลา เพิ่มประสิทธิภาพในการสื่อสาร โดยเฉพาะการทำงานเป็นทีม
- 3.1 Videoconferencing คือ การใช้วิดีโอ กับเสียง ผ่านกระบวนการจากคอมพิวเตอร์ ส่งให้บุคคลที่อยู่ต่างสถานที่กัน

3.2 การใช้เครื่องมือทางคอมพิวเตอร์ เช่น Software และ Hardware เพื่อช่วยในการทำงาน ซึ่งง่ายต่อการแบ่งปันข้อมูล โยไม่ต้องคำนึงถึงเวลาและสถานที่

4. การโทรคมนาคม ทำให้พนักงานสามารถทำงาน และรับส่งข้อมูลได้ทุกที่ โดยใช้อุปกรณ์เทคโนโลยีเข้ามาช่วย โดยไม่จำเป็นต้องทำที่สำนักงานเท่านั้น

ประโยชน์ของการนำอุปกรณ์เทคโนโลยีมาช่วยในการรับส่งข้อมูล-ข่าวสารของกิจการ

1. ไม่พลาดข้อมูลข่าวสารสำคัญ จากภาครัฐหรือหน่วยงานอื่น ๆ ที่ต้องการส่งข้อมูล โดยเฉพาะทางอิเล็กทรอนิกส์

2. ลดต้นทุนในการติดต่อสื่อสาร

3. เพิ่มการยืดหยุ่นในการทำงาน คือ สามารถรับข้อมูลได้แม้ไม่ได้อยู่ที่สำนักงาน

4. สร้างความพอใจให้กับพนักงาน เนื่องจากสะดวกต่อการใช้งาน

5. เพิ่มผลผลิตให้แก่ธุรกิจ

ปัจจัยแวดล้อมที่มีผลกระทบต่อการพัฒนาธุรกิจ SMEs ในอนาคต

ปัจจุบัน กระแสโลกาภิวัตน์ และสภาพแวดล้อมของโลกกำลังมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ก่อให้เกิดผลกระทบต่อระบบเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง และอาจจะส่งผลกระทบต่อไปเรื่อย ๆ ในทศวรรษหน้า รวมทั้งการเปิดประเทศรับกระแสดังกล่าว จะยังเป็นประโยชน์ต่อการเติบโตและเป็นพลังกดดันให้ระบบเศรษฐกิจของประเทศไทยจะต้องเพิ่มประสิทธิภาพในด้านต่าง ๆ เพื่อที่จะได้ใช้โอกาสจากกระแสโลกาภิวัตน์ในการพัฒนาประเทศให้ประชาชนมีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น แต่อาจจะมีปัจจัยแวดล้อม ที่จะส่งผลกระทบต่อพัฒนาธุรกิจ SMEs ในประเด็นต่าง ๆ ดังนี้

1. ความก้าวหน้าทางด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ

เพื่อช่วยให้ต้นทุนด้านการสื่อสารระหว่างประเทศ และการประมวลผลข้อมูลมีต้นทุนที่ต่ำลง ซึ่งจะเป็นการลดต้นทุนทางการผลิต การรวบรวม และการเพิ่มศักยภาพในการกระจายสินค้า รวมทั้งยังเป็นการเพิ่มความรวดเร็ว และการควบคุมอย่างมีประสิทธิภาพในขั้นตอนของการผลิตอีกด้วย

2. การเปิดเสรีทางการค้าและการลงทุน

เพื่อช่วยให้ระบบการผลิตมีการปรับเปลี่ยนจากการผลิตต้นทุนต่ำ (Lean production) สู่อุตสาหกรรมแบบมวลชน (Mass product) เพื่อที่จะสามารถตอบสนองรสนิยมที่หลากหลายของผู้บริโภค โรงงานผลิตสินค้าจะย้ายกลับไปตั้งอยู่ที่ประเทศที่พัฒนาแล้ว โดยมีเครือข่ายเชื่อมโยงกับโรงงานผลิตชิ้นส่วนและวัตถุดิบจากทั่วโลก

3. ความสามารถในการแข่งขันของธุรกิจ SMEs

เพื่อช่วยให้ธุรกิจสามารถแข่งขันและสร้างความได้เปรียบแก่ธุรกิจ สิ่งที่สำคัญ คือ การนำข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ มาใช้เป็นฐานข้อมูลในการสร้างมูลค่าเพิ่มแก่ธุรกิจ

4. การผลิตสินค้าและบริการจะต้องพัฒนาคุณภาพให้เข้าสู่มาตรฐานสากล

เพื่อให้เกิดการยอมรับอย่างกว้างขวางทั่วโลก ธุรกิจ SMEs จึงมีความจำเป็นต้องมีการพัฒนาทั้งทางด้านการบริหารจัดการ การผลิต (ISO 9000) การจัดการสิ่งแวดล้อม (ISO 14000) เป็นต้น

5. การสร้างธุรกิจบริการให้มีลักษณะเป็นสากลมากขึ้น

เพื่อให้ธุรกิจการบริการเป็นที่ยอมรับจากประเทศต่าง ๆ ทั่วโลก จากการศึกษาธุรกิจจากต่างประเทศมากมายหลายอย่างที่เข้ามาดำเนินธุรกิจในประเทศไทย อาทิ ด้านสถาบันการเงิน การประกันภัย ธุรกิจการค้าส่ง และการค้าปลีก ธุรกิจบันเทิง และการบริการข้อมูลข่าวสาร มีการเข้ามาแข่งขันกับธุรกิจในประเทศมากขึ้น ดังนั้น ธุรกิจ SMEs ในด้านการบริการจึงควรจะมีการพัฒนารูปแบบการบริการให้มีลักษณะเป็นสากล และสามารถแข่งขันกับธุรกิจต่างประเทศได้

แนวคิดเกี่ยวกับรายงานทางการเงิน

ความหมายของรายงานทางการเงิน

ความหมายและคำจำกัดความของรายงานทางการเงิน และงบการเงิน ซึ่งมีผู้อธิบายคำจำกัดความและความหมายไว้ ดังนี้

สมาคมนักบัญชีและผู้สอบบัญชีรับอนุญาตแห่งประเทศไทย (2547, หน้า 21) ได้ให้คำจำกัดความคำว่า รายงานทางการเงิน หมายถึง งบการเงินที่สมบูรณ์ ประกอบด้วย งบดุล งบกำไรขาดทุน งบแสดงการเปลี่ยนแปลงฐานะทางการเงิน นโยบายและหมายเหตุประกอบงบการเงิน งบประกอบอื่น และคำอธิบายที่ทำให้งบการเงินนั้นสมบูรณ์ขึ้น นอกจากนี้ งบการเงิน อาจรวมรายละเอียดประกอบ และข้อมูลเพิ่มเติมที่อ้างอิง หรือ ได้มาจากงบการเงิน

เมธากุล เกียรติกระจ่าย และศิลาปะพร ศรีจันทเพชร (2544, หน้า 58) ได้ให้คำจำกัดความคำว่า รายงานทางการเงิน หมายถึง รายงานทางการเงินที่มีงบการเงินเป็นส่วนประกอบหลัก ซึ่งได้แก่ งบดุล งบกำไรขาดทุน งบกระแสเงินสด งบแสดงการเปลี่ยนแปลงในส่วนของเจ้าของหรือผู้ถือหุ้น และข้อมูลอื่น ๆ ซึ่งได้จากแหล่งอื่น นอกเหนือจากการจดบันทึกทางการบัญชี

เน่งน้อย ใจอ่อนน้อย (2542, หน้า 6) ได้ให้ความหมายคำว่า รายงานทางการเงิน หมายถึง ผลผลิตของระบบสารสนเทศทางการบัญชี หมายถึง งบการเงิน ซึ่งได้แก่ งบกำไรขาดทุน งบกำไรสะสม งบแสดงการเปลี่ยนแปลงฐานะทางการเงิน หมายเหตุประกอบงบการเงิน งบย่อย

และคำอธิบายอื่น ซึ่งระบุไว้ว่าเป็นส่วนหนึ่งของงบการเงิน รายงานทางการเงินตามความหมายทั่วไป หมายถึง งบการเงิน ตามศัพท์บัญญัติของสมาคมนักบัญชีและผู้สอบบัญชีรับอนุญาตแห่งประเทศไทย

จากความหมายและคำจำกัดความของรายงานทางการเงิน สามารถสรุปได้ว่า รายงานทางการเงิน หมายถึง งบการเงินที่ประกอบด้วย งบดุล งบกำไรขาดทุน งบแสดงการเปลี่ยนแปลงฐานะทางการเงิน งบกระแสเงินสด รวมทั้งหมายเหตุประกอบงบการเงิน และข้อมูลอื่น ๆ ที่สำคัญของธุรกิจ เช่น ข้อมูลด้านบริหาร ข้อมูลด้านการดำเนินงาน ข้อมูลแนวโน้มในอนาคต การวิเคราะห์สภาพคล่องของกิจการ โครงสร้างการบริหารงาน เป็นต้น ในที่นี้ ผู้วิจัยจะให้ความหมายรายงานทางการเงินในความหมายเดียวกันกับงบการเงิน ตามศัพท์บัญญัติของสมาคมนักบัญชีและผู้สอบบัญชีรับอนุญาตแห่งประเทศไทย

วัตถุประสงค์ของรายงานทางการเงิน

รายงานทางการเงินควรให้ประโยชน์แก่ทุกฝ่ายที่สนใจในกิจการ ข้อมูลทางการเงินที่ปรากฏในรายงานทางการเงิน จึงควรให้ข้อมูลเกี่ยวกับประสิทธิภาพในการดำเนินงาน กระแสเงินสด สภาพคล่อง ผลตอบแทนจากการลงทุน ความสามารถในการชำระหนี้ ทรัพยากรทางเศรษฐกิจของกิจการ เป็นต้น (เมธากุล เกียรติกระจาย และศิลปะพร ศรีจันเพชร, 2544, หน้า 453-454) ซึ่งสามารถอธิบายได้ ดังนี้

1. เพื่อให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ในการตัดสินใจลงทุน และให้สินเชื่อ

รายงานทางการเงินควรนำเสนอข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อการตัดสินใจ เพื่อให้ผู้ใช้รายงานการเงินนำไปใช้โดยไม่เกิดการตัดสินใจผิดพลาด ทั้งด้านการลงทุนของธุรกิจ และการให้สินเชื่อกับบุคคลภายนอกกิจการ ผู้ใช้งบการเงินในกลุ่มนี้ ได้แก่ ผู้ถือหุ้น เจ้าหนี้ สถาบันการเงินในการลงทุน และการให้สินเชื่อผู้ลงทุน

2. เพื่อให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ในการประเมินกิจการ

รายงานทางการเงินควรเสนอข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อผู้ลงทุนในปัจจุบันและอนาคต โดยข้อมูลที่น่าเสนอจะต้องสามารถแสดงการเปรียบเทียบเพื่อจะช่วยเหลือประเมินความสามารถของกิจการ

3. เพื่อให้ข้อมูลเกี่ยวกับทรัพยากรทางเศรษฐกิจของกิจการ

รายงานทางการเงินควรเสนอข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการเงินทุกรายการ เพื่อให้ผู้ลงทุน เจ้าหนี้ และผู้ใช้งบการเงินทราบถึงความมั่นคง สภาพคล่อง ความสามารถในการชำระหนี้ โครงสร้างทางการเงินของกิจการ สำหรับการประเมินสถานการณ์และวางแผนของธุรกิจในการปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อม

4. เพื่อให้ข้อมูลเกี่ยวกับความรับผิดชอบของผู้บริหารในการบริหารงาน

รายงานทางการเงินควรเสนอข้อมูล เพื่อใช้สำหรับการประเมินผลการบริหาร หรือความรับผิดชอบของผู้บริหาร โดยการนำข้อมูลจากรายงานทางการเงินไปใช้ในการวิเคราะห์อัตราส่วน เพื่อให้ทราบถึงความสามารถในการบริหารงานของผู้บริหาร

5. เพื่อให้ข้อมูลอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับกิจการ

รายงานทางการเงินควรเสนอข้อมูลอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับกิจการ เช่น นโยบายการบัญชี ซึ่งถือเป็นส่วนสำคัญส่วนหนึ่ง ข้อมูลเกี่ยวกับนโยบายการบัญชี ที่กิจการใช้เป็นข้อมูลที่จำเป็นสำหรับผู้ใช้ง่ายรายงานทางการเงิน เพื่อใช้ประกอบการตัดสินใจ เนื่องจากนโยบายของการบัญชี เป็นกฎเกณฑ์หรือวิธีปฏิบัติที่กิจการใช้ในการจัดทำและนำเสนอรายงานทางการเงิน ซึ่งผู้บริหารได้ใช้ดุลยพินิจแล้วในการเลือกวิธีการปฏิบัติที่เหมาะสมที่สุดสำหรับกิจการ นอกจากนี้ ข้อมูลอื่นที่ถือว่ามีความสำคัญแต่ไม่ใช่ข้อมูลที่เป็นตัวเลข ได้แก่ ประวัติบริษัท รายชื่อคณะกรรมการ ที่ตั้งของกิจการ จำนวนพนักงาน เป็นต้น

ประเภทของรายงานทางการเงิน

ตามมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 35 ของสมาคมนักบัญชีและผู้สอบบัญชีรับอนุญาตแห่งประเทศไทย เรื่องการนำเสนองบการเงิน ได้กำหนดว่า งบการเงินที่สมบูรณ์มี ดังนี้

1. งบดุล เป็นรายงานทางการเงินที่แสดงถึงฐานะทางการเงินของกิจการ ณ วันใดวันหนึ่ง งบดุลจะให้รายละเอียดเกี่ยวกับสินทรัพย์ หนี้สิน และส่วนของผู้ถือหุ้น ซึ่งทำให้ผู้ใช้ง่ายรายงานทางการเงินทราบถึงโครงสร้างทางการเงินของกิจการ สามารถประเมินถึงสภาพคล่อง หรือความเสี่ยงของกิจการ

2. งบกำไรขาดทุน เป็นรายงานทางการเงินที่ให้ข้อมูลเกี่ยวกับผลการดำเนินงานของกิจการ สำหรับรอบระยะเวลาหนึ่ง งบกำไรขาดทุนจะให้รายละเอียดเกี่ยวกับรายได้ ค่าใช้จ่าย ซึ่งเป็นข้อมูลที่ทำให้ผู้ใช้ง่ายรายงานทางการเงินทราบผลการดำเนินงานของกิจการ

3. งบกระแสเงินสด เป็นรายงานทางการเงินที่ให้ข้อมูลเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงของเงินสด และรายการเทียบเท่าเงินสดของกิจการ สำหรับรอบระยะเวลาหนึ่ง งบกระแสเงินสด จะทำให้ผู้ใช้ง่ายรายงานทางการเงินทราบถึงแหล่งที่ได้มาและที่ใช้ไปของเงินทุน

4. งบแสดงการเปลี่ยนแปลงในส่วนของผู้ถือหุ้น เป็นรายงานทางการเงินที่ให้ข้อมูลเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงในส่วนของผู้ถือหุ้นที่เกิดขึ้นในระหว่างงวด โดยต้องแสดงรายการกระทบยอดรายการมาจากต้นงวดมาเป็นสิ้นงวด จะทำให้ผู้ใช้ง่ายรายงานทางการเงินทราบถึงการเปลี่ยนแปลงในส่วนของผู้ถือหุ้นเพิ่มขึ้นหรือลดลง

5. นโยบายบัญชี และหมายเหตุประกอบงบการเงิน เป็นคำอธิบายหรือรายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับรายงานทางการเงิน เพื่อให้ผู้ใช้รายงานทางการเงินได้รับข้อมูลที่ควรทราบได้อย่างครบถ้วน ทั้งนี้ เพื่อให้ผู้ใช้รายงานทางการเงินเข้าใจรายงานทางการเงินได้ดีขึ้น และไม่ตัดสินใจผิดพลาด

6. ข้อมูลอื่น ๆ เป็นข้อมูลที่ไม่เกี่ยวข้องในงบการเงิน ได้แก่ ข้อมูลของบริษัท เช่น ประวัติของกิจการ สถานที่ตั้ง จำนวนพนักงาน นโยบายบริษัท รายชื่อคณะกรรมการ เป็นต้น

ลักษณะของรายงานทางการเงิน

รายงานทางการเงินที่จัดทำและนำเสนอมีลักษณะเดียวกัน เนื่องจากกิจการมีการนำหลักปฏิบัติมาจากสมาคมนักบัญชีและผู้สอบบัญชีรับอนุญาตแห่งประเทศไทยมาใช้เป็นแนวทางเดียวกัน จึงมีลักษณะเดียวกันทุกกิจการ ได้แก่

1. เอกลักษณะเฉพาะของรายงานทางการเงิน

มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 35 อธิบายถึงส่วนประกอบของรายงานทางการเงิน การเงินแต่ละส่วนจะต้องมีเอกลักษณ์เฉพาะ และต้องแสดงข้อมูลต่อไปนี้อย่างเด่นชัด ดังนี้

- 1.1 ชื่อของกิจการที่เสนอรายงาน
- 1.2 การระบุว่ารายงานทางการเงินจัดทำบเดี่ยวหรือรวบรวม
- 1.3 วันที่ระยะเวลาของรายงานทางการเงินที่นำเสนอ
- 1.4 สกุลเงินที่ใช้รายงานทางการเงิน
- 1.5 จำนวนหลักที่ใช้ในการแสดงตัวเลขในรายงานทางการเงิน

2. แนวทางในการจัดทำและนำเสนอรายงานทางการเงิน

การกำหนดแนวทางในการจัดทำและนำเสนอตามมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 35 มีดังนี้

2.1 กิจการต้องแสดงและจัดประเภทรายการในรายงานทางการเงินให้เป็นแบบเดียวกันสำหรับทุกงวดบัญชี นอกจากนี้ว่า ลักษณะการดำเนินงานของกิจการเปลี่ยนแปลงไปอย่างเป็นสาระสำคัญ หรือจัดประเภทรายการเพื่อให้รายงานทางการเงินมีความเหมาะสม หรือเป็นไปตามข้อกำหนดของมาตรฐานการบัญชี

2.2 กิจการต้องแยกแสดงรายการที่มีนัยสำคัญแต่ละรายการ

2.3 กิจการต้องไม่นำสินทรัพย์และหนี้สินมาหักลบกลับกัน นอกจากมาตรฐานการบัญชีอนุญาต หรือกำหนดให้มีการหักกลับได้

2.4 กิจการสามารถหักลบรายได้และค่าใช้จ่ายเฉพาะกรณีที่มาตรฐานการบัญชีอนุญาต หรือกำหนดให้ทำได้ และรายการนั้นไม่มีนัยสำคัญ

2.5 กิจการต้องแสดงข้อมูลเปรียบเทียบทุกรายการที่มีนัยสำคัญในงบการเงินของงวดบัญชีปัจจุบัน หากมาตรฐานการบัญชีมิได้กำหนดไว้เป็นอย่างอื่น ๆ

ข้อสมมติในการจัดทำและนำเสนอรายงานทางการเงิน

เพื่อให้การจัดทำงบการเงินบรรลุวัตถุประสงค์ แม่บทการบัญชีสมาคมนักบัญชี และผู้สอบบัญชีรับอนุญาตแห่งประเทศไทย จึงได้กำหนดข้อสมมติไว้ 2 ข้อดังนี้

1. เกณฑ์คงค้าง (Accrual basis) การบันทึกบัญชีจะต้องคำนึงถึงรายการที่เกิดขึ้นในงวดบัญชีนั้น โดยไม่คำนึงถึงการรับหรือจ่ายเป็นเงินสด และรายการเทียบเท่าเงินสด
2. การดำเนินงานอย่างต่อเนื่อง (Going concern) รายงานทางการเงินจัดทำขึ้นตามข้อสมมติว่ากิจการจะดำเนินงานต่อไปโดยไม่มี ความตั้งใจจะเลิกกิจการ หรือลดขนาดลงอย่างมีนัยสำคัญ

หลักเกณฑ์ในการจัดทำรายงานทางการเงิน

การจัดทำรายงานทางการเงินของกิจการ โดยทั่วไปมีหลักเกณฑ์ดังต่อไปนี้ (เมธากุล เกียรติกระจาย และศิลปพร ศรีจันทร์เพชร, 2544, หน้า 458-459)

1. รายงานทางการเงินควรแสดงข้อมูลทางการบัญชีที่ให้ประโยชน์ในการตัดสินใจเชิงเศรษฐกิจ เพื่อช่วยให้ผู้ใช้สามารถประเมินเหตุการณ์ในอดีต ปัจจุบัน และอนาคต รวมทั้งช่วยยืนยันหรือชี้ข้อผิดพลาดของผลการดำเนินงานที่ผ่านมาของผู้ใช้รายงานทางการเงินได้
2. รายงานทางการเงินควรเสนอข้อมูลทางการบัญชีที่ผู้ใช้สามารถเข้าใจได้ทันที ดังนั้นจึงมีข้อสมมติฐานว่า ผู้ใช้รายงานทางการเงิน ควรมีความรู้เกี่ยวข้องกับธุรกิจ กิจกรรมเชิงเศรษฐกิจ และการบัญชี รวมทั้งมีความเข้าใจตามควรที่จะศึกษาข้อมูลดังกล่าว
3. รายงานทางการเงินควรเสนอข้อมูลทางการบัญชีที่มีหลักฐานและข้อเท็จจริง ซึ่งสามารถตรวจสอบได้โดยบุคคลอื่นที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับกิจการ
4. รายงานทางการเงินควรแสดงข้อมูลทางการบัญชีที่เป็นตัวแทนอันเที่ยงธรรมของรายการและเหตุการณ์ทางการบัญชีที่ต้องการให้แสดง เช่น คำนิยาม เกณฑ์การรับรู้ เป็นต้น
5. รายงานทางการเงิน ควรแสดงข้อมูลทางการบัญชีที่มีความเป็นกลาง ปราศจากความลำเอียง
6. รายงานทางการเงิน ควรแสดงข้อมูลทางการบัญชีตามเนื้อหา และความเป็นจริงเชิงเศรษฐกิจ
7. รายงานทางการเงินควรแสดงข้อมูลทางการบัญชีที่ครบถ้วนภายใต้ข้อจำกัดและความมีนัยสำคัญและต้นทุนในการทำ ถ้าไม่เช่นนั้นแล้ว จะทำให้ข้อมูลมีความผิดพลาดหรือทำให้

ผู้ใช้เข้าใจผิด ซึ่งส่งผลให้รายงานทางการเงินมีความเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจเชิงเศรษฐกิจน้อยลง และขาดความน่าเชื่อถือ

8. รายงานทางการเงิน ควรแสดงข้อมูลทางการเงินบัญชีที่ทำให้ผู้ใช้รายงานทางการเงินได้ประโยชน์จากการเปรียบเทียบ ผู้ใช้ต้องสามารถเปรียบเทียบงบการเงินของกิจการในรอบระยะเวลาต่างกัน เพื่อคาดคะเนถึงแนวโน้มของฐานะทางการเงินและผลการดำเนินงานของกิจการ นอกจากนี้ยังต้องสามารถเปรียบเทียบงบการเงินระหว่างกิจการ เพื่อประเมินฐานะทางการเงิน ผลการดำเนินงานของกิจการได้

9. รายงานทางการเงิน ควรจัดทำขึ้นอย่างทันต่อเวลา เนื่องจากรายงานทางการเงินที่จัดทำขึ้น และนำเสนอมีความล่าช้า ย่อมส่งผลกับข้อมูลที่มีความเกี่ยวข้องในการตัดสินใจ

10. รายงานทางการเงินควรจัดทำขึ้น โดยคำนึงถึงความสมดุลระหว่างประโยชน์ที่ได้รับกับต้นทุนที่เสียไป ซึ่งเป็นข้อจำกัดที่สำคัญของงบการเงิน กล่าวคือ ประโยชน์ที่ได้รับจากรายงานทางการเงิน ควรมากกว่าต้นทุนในการจัดทำข้อมูล

ลักษณะคุณภาพของรายงานทางการเงิน

ลักษณะเชิงคุณภาพของข้อมูลทางการเงินที่มีประโยชน์ คือ ข้อมูลนั้นต้องเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจและเป็นตัวแทนอันเที่ยงธรรมของสิ่งที่ต้องการนำเสนอ ประโยชน์ของข้อมูลทางการเงินจะเพิ่มขึ้นถ้าข้อมูลนั้นเปรียบเทียบได้ พิสูจน์ได้ ทันเวลาและเข้าใจได้ (สภาวิชาชีพบัญชีในพระบรมราชูปถัมภ์, 2557)

ลักษณะเชิงคุณภาพพื้นฐาน คือ 1) ความเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจ และ 2) ความเป็นตัวแทนอันเที่ยงธรรม

1. ความเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจ

1.1 ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการตัดสินใจ สามารถทำให้ผู้ใช้ตัดสินใจแตกต่างกันไป ข้อมูลอาจสามารถทำให้การตัดสินใจแตกต่างกันไป แม้ว่าผู้ใช้บางรายเลือกที่จะไม่ใช่ประโยชน์จากข้อมูล หรือได้รับทราบข้อมูลจากแหล่งอื่นแล้ว

1.2 ข้อมูลทางการเงิน สามารถทำให้การตัดสินใจแตกต่างกันได้ ถ้าข้อมูลมีคุณค่าทางการพยากรณ์ คุณค่าทางการยืนยัน หรือทั้ง 2 ลักษณะ

1.3 ข้อมูลทางการเงิน มีคุณค่าทางการพยากรณ์ ถ้าข้อมูลนั้นสามารถใช้เป็นข้อมูลนำเข้าสู่กระบวนการที่ผู้ใช้ใช้ในการพยากรณ์ผลลัพธ์ในอนาคต ข้อมูลทางการเงินไม่จำเป็นต้องเป็นค่าพยากรณ์หรือการคาดการณ์ จึงจะถือว่ามีคุณค่าทางการพยากรณ์เพื่อทำการพยากรณ์ของตัวเอง

1.4 ข้อมูลทางการเงินมีคุณค่าทางการยืนยัน ถ้าข้อมูลนั้นให้ข้อมูลป้อนกลับเกี่ยวกับ (การยืนยันหรือการเปลี่ยนแปลง) การประเมินในอดีต

1.5 คุณค่าทางการพยากรณ์และคุณค่าทางการยืนยันของข้อมูลทางการเงินมีความสัมพันธ์กัน ข้อมูลที่มีคุณค่าทางการพยากรณ์ มักมีคุณค่าทางการยืนยันด้วย เช่น ข้อมูลรายได้สำหรับปีปัจจุบัน ซึ่งสามารถใช้เป็นเกณฑ์สำหรับพยากรณ์รายได้ในปีต่อ ๆ ไป และยังสามารถเปรียบเทียบกับข้อมูล รายได้สำหรับปีปัจจุบัน จากการพยากรณ์ที่ทำการตั้งแต่ปีก่อน ๆ ได้ด้วย ผลของการเปรียบเทียบดังกล่าว สามารถช่วยให้ผู้ใช้ แก่ใจและปรับปรุงกระบวนการต่าง ๆ ที่ใช้ในการพยากรณ์ในอดีต

1.6 ความมีสาระสำคัญ ข้อมูลมีสาระสำคัญ หากการละเว้นการแสดงผลหรือการแสดงผลข้อมูลผิด อาจมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของผู้ใช้ที่ตัดสินใจ โดยใช้ข้อมูลทางการเงินเกี่ยวกับกิจการที่เสนอรายงาน กิจการใดกิจการหนึ่ง ความมีสาระสำคัญเป็นลักษณะเฉพาะกิจการของความเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจที่อิงกับลักษณะหรือขนาดของรายงานทางการเงินของกิจการแต่ละแห่ง

2. ความเป็นตัวแทนอันเที่ยงธรรม

2.1 รายงานทางการเงินเป็นตัวแทนปรากฏการณ์เชิงเศรษฐกิจในรูปของข้อความและตัวเลข ข้อมูลทางการเงินที่มีประโยชน์ต้องไม่เป็นเพียงตัวแทนปรากฏการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการตัดสินใจ แต่ต้องเป็นตัวแทนอันเที่ยงธรรมของปรากฏการณ์ที่ข้อมูลนั้นนำเสนอด้วยในการเป็นตัวแทนอันเที่ยงธรรมอย่างสมบูรณ์ ภาพที่แสดงควรมี 3 ลักษณะคือ ครบถ้วน เป็นกลาง และปราศจากการผิดพลาด ทั้งนี้ความสมบูรณ์เกิดขึ้นได้ยาก หรืออาจไม่เกิดขึ้นเลย

2.2 ภาพที่ครบถ้วนจะรวมข้อมูลทั้งหมดที่จำเป็นสำหรับผู้ใช้ เพื่อให้เข้าใจปรากฏการณ์ที่ภาพนั้นแสดง รวมถึงการให้ความหมายและคำอธิบายที่จำเป็นทั้งหมด ภาพที่ครบถ้วนอาจเป็นคำอธิบายของข้อเท็จจริงที่มีนัยสำคัญ เกี่ยวกับคุณภาพและลักษณะของรายการต่าง ๆ ปัจจัยและสถานะการณ์ที่อาจกระทบคุณภาพและลักษณะของรายการเหล่านั้นและกระบวนการที่ใช้ในการกำหนดภาพที่เป็นตัวเลข

2.3 ภาพที่เป็นกลางคือภาพที่ปราศจากอคติในการเลือกหรือนำเสนอข้อมูลทางการเงิน ภาพที่เป็นกลางเป็นภาพที่ไม่เอนเอียง ไม่มีการให้ความสำคัญ ไม่มีการเน้น หรือไม่มีการยกเลิกการเน้นหรือไม่ถูกตกแต่งในลักษณะอื่น โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเพิ่มความเป็นไปได้ ที่ผู้จะใช้จะพึงพอใจข้อมูลทางการเงิน ข้อมูลที่เป็นกลางไม่ได้หมายถึงข้อมูลที่ไม่มีความวัตถุประสงค์หรือไม่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรม ในทางตรงกันข้าม ข้อมูลทางการเงินที่เกี่ยวข้องกับการตัดสินใจโดยนิยามแล้ว สามารถทำให้ผู้ใช้ตัดสินใจแตกต่างกันไป

2.4 การเป็นตัวแทนอันเที่ยงธรรมไม่ได้หมายความว่ามีความถูกต้องทุกลักษณะ การปราศจากข้อผิดพลาด หมายความว่าไม่มีข้อผิดพลาดหรือการละเว้นการให้ความหมายของ ป्राकฏการณ์และไม่มีข้อผิดพลาดในกระบวนการเลือกและประยุกต์ กระบวนการที่ใช้ในการจัดทำ ข้อมูลที่รายงาน การปราศจากข้อผิดพลาด ไม่ได้หมายความว่า ถูกต้องสมบูรณ์ทุกลักษณะ เช่น ประมาณการราคาหรือมูลค่าที่ไม่สามารถสังเกตได้ไม่สามารถพิจารณาได้ว่า ประมาณการนั้น ถูกต้องหรือไม่ถูกต้อง แต่ประมาณการนั้นสามารถเป็นตัวแทนอันเที่ยงธรรมได้ หากมีการอธิบาย อย่างชัดเจนและถูกต้องว่า จำนวนเงินนั้นได้มาจากประมาณการ มีการอธิบายถึงลักษณะและ ข้อจำกัดของกระบวนการประมาณการ และอธิบายว่าไม่มีข้อผิดพลาดในการเลือกและประยุกต์ กระบวนการที่เหมาะสมเพื่อพัฒนาประมาณการนั้น

2.5 ความเป็นตัวแทนอันเที่ยงธรรม โดยลำพังแล้วไม่จำเป็นว่าจะส่งผลให้ข้อมูลมี ประโยชน์ เช่น กิจการที่เสนอรายงานอาจได้รับที่ดิน อาคารและอุปกรณ์จากการอุดหนุนของ รัฐบาลกรณีนี้เห็นได้ชัดว่า รายงานกิจการที่ได้สินทรัพย์โดยไม่มีต้นทุนถือเป็นตัวแทนอันเที่ยง ธรรมของต้นทุนของสินทรัพย์ แต่ข้อมูลนั้นมีความเป็นไปได้ค่อนข้างแน่ว่า ไม่มีประโยชน์มากนัก ตัวอย่างที่ซับซ้อนกว่าเล็กน้อยคือ ประมาณการจำนวนเงินที่ต้องนำไปปรับปรุงมูลค่าตามบัญชีของ สินทรัพย์ ประมาณการนั้นสามารถเป็นตัวแทนอันเที่ยงธรรมได้ หากกิจการที่เสนอรายงานได้ใช้ กระบวนการที่เหมาะสมอย่างถูกวิธี ได้ให้ความหมายของประมาณการอย่างเหมาะสมและได้ อธิบายถึงความไม่แน่นอนต่าง ๆ ที่กระทบประมาณการอย่างมีนัยสำคัญ อย่างไรก็ตามหากความไม่ แน่นอนของประมาณการนั้นอยู่ในระดับสูงประมาณการนั้นจะไม่มีประโยชน์นัก กล่าวอีกนัยหนึ่ง ความเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจของสินทรัพย์ที่เป็นตัวแทนอันเที่ยงธรรมอาจเป็นที่สงสัย หากไม่มี ตัวแทนอันเที่ยงธรรมที่มีความเที่ยงธรรมมากกว่าให้เลือก ประมาณการนั้นอาจให้ข้อมูลที่ดีที่สุด เท่าที่มีอยู่

การใช้ลักษณะเชิงคุณภาพพื้นฐาน

1. ข้อมูลต้องมีทั้งความเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจ และความเป็นตัวแทนอันเที่ยงธรรมจึง จะเป็นข้อมูลที่มีประโยชน์ ไม่ว่าตัวแทนอันเที่ยงธรรมของปรากฏการณ์ที่ไม่เกี่ยวข้องกับการ ตัดสินใจหรือตัวแทนที่ไม่เที่ยงธรรมของปรากฏการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการตัดสินใจ ก็ไม่ช่วยให้ผู้ใช้ ตัดสินใจได้อย่างดี

2. กระบวนการที่มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลมากที่สุด สำหรับการนำลักษณะ เชิงคุณภาพพื้นฐานมาจะเป็นดังนี้ (ขึ้นอยู่กับผลกระทบของลักษณะเสริมและข้อจำกัดด้านต้นทุน ที่ไม่นำมาพิจารณาในตัวอย่างนี้)

2.1 ระบุปรากฏการณ์เชิงเศรษฐกิจ ที่มีศักยภาพที่จะเป็นประโยชน์ต่อผู้ใช้ข้อมูลทางการเงินของกิจการที่เสนอรายงาน

2.2 ระบุประเภทของข้อมูลเกี่ยวกับปรากฏการณ์นั้น ซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจมากที่สุด หากข้อมูลนั้นมีพร้อมและสามารถเป็นตัวแทนอันเที่ยงธรรม

2.3 กำหนดว่าข้อมูลมีพร้อมหรือไม่ และสามารถเป็นตัวแทนอันเที่ยงธรรมหรือไม่ **ลักษณะคุณภาพตามความหมายแม่บทการบัญชี** หมายถึง คุณสมบัติที่ทำให้ข้อมูลในรายงานทางการเงินมีประโยชน์ต่อผู้รัายงาน แบ่งเป็น 4 ประการ ดังนี้ (สมาคมนักบัญชีและผู้สอบบัญชีรับอนุญาตแห่งประเทศไทย, 2547, หน้า 99-104)

1. ความเข้าใจได้ (Understandability)

ข้อมูลที่แสดงในรายงานทางการเงินต้องสามารถให้ผู้ใช้รายงานเข้าใจได้ทันที โดยอยู่บนพื้นฐานที่ผู้ใช้รายงานทางการเงินมีความรู้เกี่ยวกับธุรกิจ อย่างไรก็ตาม หากข้อมูลจะมีความซับซ้อน แต่ถ้าเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจ ก็ควรนำเสนอให้ผู้ใช้รายงานทางการเงินทราบ

2. ความเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจ (Relevance)

ข้อมูลที่แสดงในรายงานทางการเงินจะต้องเป็นข้อมูลที่มีนัยสำคัญหากไม่นำเสนอข้อมูลนั้น จะมีผลต่อการตัดสินใจหรือมีการตัดสินใจที่ผิดพลาด ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการตัดสินใจจะทำให้ผู้ใช้รายงานทางการเงินสามารถประเมินเหตุการณ์ในอดีต ปัจจุบัน และอนาคต

3. ความเชื่อถือได้ (Reliability)

ข้อมูลที่แสดงในรายงานทางการเงิน จะต้องเป็นข้อมูลที่มีความเชื่อถือได้ จึงจะเป็นประโยชน์ต่อผู้ใช้รายงานทางการเงิน ข้อมูลที่มีความเชื่อถือได้ มีลักษณะ 5 ประการ ดังนี้

3.1 การเป็นตัวแทนอันเที่ยงธรรม (Faithful representation) หมายถึง การรับรู้รายการบันทึกที่รายการต้องมีความเที่ยงธรรม มีความชัดเจนและแน่นอน (Precision and certainty) สามารถเป็นตัวแทนอันเที่ยงธรรมได้

3.2 เนื้อหาล้ำค่ากว่ารูปแบบ (Substance over form) หมายถึง เนื้อหาทางการบัญชี จะมีความแตกต่างกับทางรูปแบบของกฎหมาย ซึ่งผู้ที่ทำบัญชีจะต้องพิจารณาถึงเนื้อหาทางบัญชีมากกว่ารูปแบบทางกฎหมาย ดังนั้น ผู้จัดทำรายงานทางการเงินจึงควรนำเสนองบการเงินตามเนื้อหา และความเป็นจริงทางเศรษฐกิจ ทั้งนี้ เพื่อให้ผู้ใช้รายงานทางการเงินได้ทราบข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการธุรกิจและเหตุการณ์ทางบัญชี

3.3 ความเป็นกลาง (Neutrality) หมายถึง การเสนอข้อมูลต้องปราศจากความลำเอียง จะทำให้ข้อมูลที่ได้จากการบัญชีสะท้อนกิจกรรมทางเศรษฐกิจอย่างแท้จริง โดยไม่มีวัตถุประสงค์

ในการนำเสนอ เพื่อเอื้อประโยชน์ให้บุคคลกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง หรือไม่มีการกำหนดผลลัพธ์ไว้ล่วงหน้า

3.4 ความระมัดระวัง (Prudence) หมายถึง กิจการมีแนวทางปฏิบัติที่สามารถเลือกปฏิบัติได้มากกว่าหนึ่งวิธี ผู้ทำรายงานทางการเงินควรใช้ดุลยพินิจในการเลือกใช้นโยบายเพื่อให้สอดคล้องกับธุรกิจ

3.5 ความครบถ้วน (Completeness) หมายถึง รายการที่นำเสนอในรายงานทางการเงิน จะต้องมิเอกละเลยการนำเสนอ และรายการต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นภายในกิจการ ควรจะมีการนำเสนอเพื่อให้ผู้ใช้รายงานทางการเงินได้ทราบถึงรายละเอียดที่เกิดขึ้น

3.6 การเปรียบเทียบกันได้ (Comparability) ข้อมูลที่แสดงในรายงานทางการเงิน จะต้องจัดทำเพื่อให้สามารถเปรียบเทียบกันได้ การเปรียบเทียบรายงานทางการเงินของกิจการในรอบระยะเวลาต่างกัน ทำให้ผู้ใช้รายงานทางการเงิน สามารถประเมินและสามารถทราบแนวโน้มของฐานะการเงินและผลการดำเนินงานของกิจการได้

ความสัมพันธ์ระหว่างรายงานทางการเงินกับสภาพแวดล้อมทางธุรกิจ

การกำหนดวัตถุประสงค์ของรายงานการเงิน ขึ้นอยู่กับสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจ การเมือง กฎหมาย และสังคม ซึ่งในประเทศที่มีความเจริญก้าวหน้าทางเศรษฐกิจ ระบบการผลิตทางการตลาดของสินค้า และการบริหารเป็นระบบต่อเนื่องซับซ้อน และต้องการเงินทุนมาก กิจกรรมทางเศรษฐกิจในประเทศดำเนินไปในรูปแบบของบริษัทขนาดใหญ่ที่มีผู้ลงทุนมาก ลักษณะตลาดมีการแข่งขันสมบูรณ์ไปจนถึงการผูกขาดของรัฐบาล และหน่วยงานกำกับดูแล ออกกฎหมายเพื่อควบคุมการดำเนินงาน ตลอดจนจัดสรรทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพผู้ใช้รายงานการเงินจึงต้องการข้อมูลเกี่ยวกับฐานะทางการเงินและผลการดำเนินงานของธุรกิจ อย่างเพียงพอ เพื่อใช้ในการตัดสินใจเชิงเศรษฐกิจ ผู้บริหารซึ่งมีหน้าที่ดูแลผลประโยชน์ของเจ้าของ จึงต้องรับผิดชอบในการวางแผน และควบคุมการดำเนินธุรกิจ เพื่อประโยชน์ของผู้ถือหุ้น รวมทั้งคำนึงถึงส่วนได้เสียของทุกฝ่าย เช่น ลูกค้า พนักงาน เจ้าหนี้ ผู้ลงทุน รัฐบาล หน่วยงานกำกับดูแล และสาธารณชน เป็นต้น ดังนั้นผู้บริหารจึงมีหน้าที่เสนอรายงานทางการเงินที่แสดงถึงผลจากการปฏิบัติงานของกิจการที่มีความสอดคล้องกับสภาพแวดล้อมทางธุรกิจ (เมธากุล เกียรติกระจาย และศิลาพร ศรีจันทพร, 2544, หน้า 61)

รายงานทางการเงินของธุรกิจ SMEs

การบริหารงาน และการดำเนินงานของธุรกิจ SMEs เริ่มต้นจากธุรกิจเจ้าของคนเดียว และมีการขยายธุรกิจเป็นธุรกิจขนาดใหญ่ ทำให้ผู้บริหารมีผู้ที่เกี่ยวข้องเกิดขึ้นหลายฝ่าย ดังนั้นการบริหารงานต้องมีความยุติธรรม มีความเป็นกลาง ไม่เห็นแก่ฝ่ายใด ไม่เอารัดเอาเปรียบ ไม่ว่าจะ

เป็นผู้ร่วมงาน คู่ค้า หรือผู้มีส่วนได้เสียอื่น ไม่ลำเอียง ไม่มีการเลือกปฏิบัติ นอกจากนั้น ธุรกิจมีการพัฒนาทางด้านการบัญชี เพื่อให้รายงานทางการเงินและข้อมูลทางการเงินมีความถูกต้องและโปร่งใส เนื่องจากกระยะหลัง ผู้ประกอบการธุรกิจ SMEs มีการนำรายงานทางการเงินมาใช้ในการบริหารและควบคุมดูแลกิจการมากขึ้น เริ่มมีการใช้มืออาชีพในการพัฒนาระบบข้อมูลเพราะได้เล็งเห็นถึงความสำคัญในการนำมาใช้เพิ่มประสิทธิภาพในการดำเนินงานมากขึ้น โดยเฉพาะการลดต้นทุนการผลิต ซึ่งเป็นประโยชน์ทางการแข่งขันในตลาดมาก ซึ่งในการแข่งขันธุรกิจจำเป็นต้องมีความพร้อมในด้านระบบและข้อมูลทางการเงิน นอกจากนี้ เพื่อความสะดวกรวดเร็วจึงมีการนำเทคโนโลยีมาช่วยในการพัฒนาและเพิ่มประสิทธิภาพให้กับระบบทางด้านบัญชี เพื่อให้ได้ข้อมูลทางการเงินที่ดีมีคุณภาพ ถูกต้อง เชื่อถือได้ รวดเร็ว เพียงพอต่อการตัดสินใจในการดำเนินธุรกิจ รวมทั้งสามารถจูงใจให้นักลงทุนหันมามีส่วนร่วมลงทุนในกิจการได้ (ชววิช ภูษิตโกยไคย, 2542, หน้า 194-195)

แนวคิดเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมทางธุรกิจ

ความหมายของสภาพแวดล้อมทางธุรกิจ

ความหมายของสภาพแวดล้อมทางธุรกิจ มีผู้อธิบายและให้คำจำกัดความไว้ ดังนี้
จินตนา บุญบงการ (2547, หน้า 4) ได้ให้ความหมายคำว่า สภาพแวดล้อมทางธุรกิจ หมายถึง อิทธิพลทางการเมืองการปกครอง อิทธิพลทางเศรษฐกิจ อิทธิพลทางเทคโนโลยี อิทธิพลทางสังคมและวัฒนธรรม และอิทธิพลจากนานาชาติประเทศที่มีอิทธิพลต่อองค์กร

จินตนา บุญบงการ และกรองแก้ว อยู่สุข (2531, หน้า 124) ได้ให้ความหมายคำว่า สภาพแวดล้อมทางธุรกิจ หมายถึง สิ่งต่าง ๆ ที่อยู่โดยรอบธุรกิจ ไม่ว่าจะเป็นบุคคล สถาบัน หรือแม้แต่ธรรมชาติ ซึ่งทุกอย่างเหล่านี้ สามารถมีผลกระทบต่อธุรกิจ และธุรกิจเองก็สามารถส่งผลกระทบต่อทุกอย่างเหล่านี้ด้วย

วิริยา อนันตศิริ, มาลี ตริตสายุทธ์ และสุริยะ เจียมประชนารากร (2546, หน้า 51) ได้ให้ความหมายคำว่า สภาพแวดล้อมทางธุรกิจ หมายถึง เป็นปัจจัยที่ธุรกิจไม่สามารถควบคุมได้ เพราะนอกเหนืออำนาจทางธุรกิจ ซึ่งธุรกิจต้องอยู่ในสภาพแวดล้อมต่าง ๆ จึงไม่ส่งผลกระทบต่อการดำเนินงานของธุรกิจ

วิรัช สงวนวงศ์วาน (2546, หน้า 23) ได้ให้ความหมายคำว่า สภาพแวดล้อมทางธุรกิจ หมายถึง สภาพแวดล้อมภายนอกองค์กร ซึ่งมีอิทธิพลและส่งผลกระทบต่อการทำงานขององค์กร ซึ่งมีอิทธิพลที่มีผลต่อองค์กร สามารถแบ่งออกเป็น 2 ส่วนสำคัญ คือ

1. สิ่งแวดล้อมที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับภาระงาน หมายถึง สิ่งแวดล้อมที่มีผลโดยตรงกับองค์กร ประกอบด้วยกลุ่มหรือองค์กรต่าง ๆ ตลอดจนปัจจัยอื่น ๆ ที่ธุรกิจต้องเกี่ยวข้องกับอยู่เป็นประจำ ในกระบวนการของการบริหารงาน ปัจจัยเหล่านี้ ได้แก่ ลูกค้าผู้ป้อน หรือจำหน่ายปัจจัยการผลิต ธนาคาร กลุ่มลูกค้า และอื่น ๆ

2. สิ่งแวดล้อมทั่วไป หมายถึง สิ่งแวดล้อมที่หน่วยธุรกิจ หรือองค์กรไม่สามารถควบคุมได้ และไม่มีผลโดยตรงต่อองค์กร แต่มีความสำคัญต่อองค์กร ประกอบด้วย ปัจจัยทางด้านสังคม วัฒนธรรม กฎหมาย เศรษฐกิจ และเทคโนโลยี ซึ่งมีผลกระทบกับการดำเนินงานของธุรกิจ

จากความหมายของสภาพแวดล้อมทางธุรกิจที่กล่าวมาแล้ว สามารถสรุปได้ว่า สภาพแวดล้อมทางธุรกิจ หมายถึง สภาพแวดล้อมที่อยู่ภายนอกองค์กร ซึ่งมีความสำคัญ มีอิทธิพลและส่งผลกระทบต่อการทำงานของธุรกิจ เนื่องจากเป็นสิ่งที่ไม่สามารถควบคุมได้

ความสำคัญของสภาพแวดล้อม ที่มีผลต่อการดำเนินงานของธุรกิจ

สภาพแวดล้อมภายนอกธุรกิจ ที่เกิดขึ้นมีผลต่อการดำเนินงาน ซึ่งอาจช่วยส่งเสริมหรือเป็นอุปสรรคต่อความสำเร็จขององค์กรก็ได้ ดังนั้น สภาพแวดล้อมทางธุรกิจจึงมีความสำคัญต่อการดำเนินงาน (วิริยา อนันตศิริ, มาลี ศรีทศายุช และสุริยะ เจียมประชาชนรากร, 2538, หน้า 54) ดังนี้

1. เพื่อให้ธุรกิจตื่นตัวอยู่ตลอดเวลาในการสร้างสรรค์สินค้าและบริการใหม่ เพื่อสนองความต้องการของผู้บริโภค
2. เพื่อให้ธุรกิจเห็นความสำคัญของทรัพยากรทางการบริหารเพิ่มขึ้น เพราะมีส่วนในการเอื้ออำนวยต่อความสำเร็จของกิจการเป็นอย่างยิ่ง
3. เพื่อช่วยธุรกิจในการกำหนดความต้องการของสินค้าประเภทต่าง ๆ และราคา ซึ่งธุรกิจจำเป็นต้องทราบถึงความต้องการของกลุ่มลูกค้าของตน เพื่อป้องกันการสูญเสียด้านการเงินและเวลา โดยการกำหนดความต้องการของลูกค้า โดยมีสภาพแวดล้อมและวัฒนธรรมเป็นส่วนสำคัญ
4. เพื่อให้ธุรกิจสามารถวางแผนผลิตภัณฑ์ได้ถูกต้องและเหมาะสม การที่ธุรกิจสามารถทราบความเคลื่อนไหวของภาวะเศรษฐกิจ จะทำให้ธุรกิจทราบความต้องการของสินค้าในอนาคตของผู้บริโภค ซึ่งภาวะเศรษฐกิจมีส่วนเอื้ออำนวยความสำเร็จให้เกิดขึ้นในธุรกิจได้อีกทางหนึ่ง
5. ธุรกิจสามารถปรับตัวตามการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองและเทคโนโลยี เพราะธุรกิจไม่สามารถปรับตัวให้ทันเหตุการณ์ อาจเกิดการสูญเสียทรัพย์สินและโอกาสในการลงทุน
6. เพื่อให้ธุรกิจดำเนินงานอยู่ภายใต้ระเบียบและกฎหมายของประเทศ กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจมีมากมายหลายฉบับ จึงจำเป็นที่ธุรกิจจะต้องเรียนรู้และปรับใช้ให้เหมาะสม

เพื่อให้เกิดภาพพจน์ที่ดีต่อสังคม และเพื่อให้พนักงานของธุรกิจมีขวัญและกำลังใจในการทำงาน
เพิ่มพูนขึ้น

องค์ประกอบของสภาพแวดล้อมทางธุรกิจ

สภาพแวดล้อมทางธุรกิจที่อยู่ภายนอกองค์กร แต่มีอิทธิพลต่อธุรกิจ ซึ่งผู้บริหาร
ไม่สามารถที่จะควบคุมได้โดยตรง สามารถจำแนกองค์ประกอบออกเป็นแต่ละด้าน ดังนี้

1. ด้านการเมืองและกฎหมาย

อิทธิพลทางการเมือง ประกอบด้วย รัฐบาล นโยบายทางการเมือง กฎหมาย รวมไปถึง
ระเบียบ ข้อบังคับ และนโยบายของพรรคการเมือง อิทธิพลทางการเมืองและกฎหมาย มีผลต่อธุรกิจ
โดยเป็นตัวช่วยเหลือและส่งเสริมกิจกรรมที่มีผลต่อการพัฒนาประเทศ ตามนโยบายทางการเมือง
ของรัฐบาลในแต่ละสมัย ธุรกิจจึงต้องปรับตัวตามการเปลี่ยนแปลงของอิทธิพลทางการเมืองและ
กฎหมาย

2. ด้านเศรษฐกิจ

อิทธิพลทางเศรษฐกิจ ประกอบด้วย ทรัพยากรที่มีอยู่ หรือขาดแคลน และแนวโน้มทั่ว ๆ
ไป ที่มีผลต่อธุรกิจ ซึ่งอิทธิพลทางเศรษฐกิจจะเกี่ยวข้องกับระบบเศรษฐกิจของประเทศ สิ่งที่
ผู้บริหารควรคำนึงถึง คือ วิกฤตการณ์เงินเฟ้อ อัตราดอกเบี้ย ภาวะว่างงาน รายได้ประชาชาติ อำนาจ
ในการซื้อของผู้บริโภค อัตราแลกเปลี่ยนเงินตรา ฯลฯ

3. ด้านเทคโนโลยี

อิทธิพลด้านเทคโนโลยี ประกอบด้วย กระบวนการ ระบบ ผู้ชำนาญการ ซึ่งองค์กรใช้
เพื่อปรับปรุงการผลิตสินค้าและบริการ โดยที่มีการวิจัยและทดลองทางวิทยาศาสตร์ การนำ
เทคโนโลยีมาใช้ในอุตสาหกรรม ทำให้เกิดอุตสาหกรรมใหม่ ๆ และทำให้ธุรกิจมีเครื่องมือและ
โอกาสที่จะผลิตสินค้าให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น อิทธิพลทางด้านเทคโนโลยี ทำให้เกิดความ
เปลี่ยนแปลงภายในธุรกิจ ธุรกิจต้องพยายามหลีกเลี่ยงการใช้เครื่องจักร เครื่องมือ หรือระบบงานที่
ล้าสมัย อาจทำให้เสียเปรียบคู่แข่ง ดังนั้น ธุรกิจจึงต้องพัฒนาทางด้านเทคโนโลยีอยู่ตลอดเวลา

4. ด้านสังคม

อิทธิพลทางด้านสังคม ประกอบด้วย ค่านิยม ทัศนคติ ความต้องการ และลักษณะเฉพาะ
ของคนในสังคมที่ธุรกิจดำเนินงานอยู่ ค่านิยมและทัศนคติเป็นตัวกำหนดพฤติกรรมของบุคคล และ
มีอิทธิพลต่อความต้องการให้ลูกค้า ลักษณะของประชาชน เป็นอีกรูปแบบหนึ่งของอิทธิพลทาง
สังคม เช่น การที่ผู้หญิงออกไปทำงานนอกบ้านมากขึ้น ทำให้อัตราการเกิดประชากรลดลงในหมู่คน
ที่มีการศึกษาและฐานะทางเศรษฐกิจที่ดีขึ้น ซึ่งล้วนมีผลต่อผลิตภัณฑ์และบริการของธุรกิจที่ต้อง
ปรับตัวให้เข้ากับสภาพสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป เพื่อให้ธุรกิจสามารถอยู่รอดและเจริญเติบโตต่อไป

สถานการณ์ในการพัฒนาทางด้านสภาพแวดล้อมของธุรกิจ SMEs

ด้านสภาพแวดล้อมทางธุรกิจ รัฐควรมีการกำหนดนโยบายในระดับประเทศ ซึ่งจะทำให้เกิดประโยชน์ต่อการพัฒนาธุรกิจ คือ นโยบายสามารถช่วยให้ธุรกิจลดต้นทุนในการดำเนินงานให้ต่ำลง นอกจากนี้ ควรกำหนดนโยบายต่าง ๆ เช่น ด้านกฎหมาย (กฎระเบียบทางการแข่งขัน การจัดเก็บภาษี และกฎระเบียบเกี่ยวกับแรงงาน) การจัดการงบประมาณ และการกำหนดนโยบายทางการค้าที่มั่นคง ไม่เปลี่ยนแปลงบ่อย และมีความเสรี จะส่งผลต่อการพัฒนาธุรกิจ SMEs ทั้งสิ้น ทางด้านหน่วยงานของรัฐที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการกำหนดนโยบายหลัก เพื่อการส่งเสริมธุรกิจ SMEs ยังไม่ชัดเจน ในประเทศไทย เมื่อได้ศึกษาสภาพแวดล้อมทางด้านนโยบายของไทยพบว่า ไม่เอื้ออำนวยต่อการพัฒนาธุรกิจ SMEs เพราะการออกกฎระเบียบข้อบังคับของทางราชการมักไม่มีการคำนึงถึงข้อจำกัดต่าง ๆ โดยเฉพาะการดำเนินการต่าง ๆ ธุรกิจรายย่อยยังขาดการส่งเสริมธุรกิจ

สภาพแวดล้อมของรายงานทางการเงิน

สภาพแวดล้อมของรายงานทางการเงิน สามารถแยกออกได้เป็น 2 ประเภท คือ (แน่นน้อยใจอ่อนนุ่ม, 2542, หน้า 6-7)

1. สภาพแวดล้อมภายนอกองค์กร ที่มีผลกระทบต่อรายงานทางการเงินโดยตรง ได้แก่ หน่วยงานของรัฐ เป็นผู้กำหนดรูปแบบของรายงานทางการเงินสำหรับกิจการประเภทต่าง ๆ ให้ยึดถือเป็นแนวปฏิบัติ และในขณะเดียวกัน สภาวิชาชีพก็ได้มีการกำหนดมาตรฐานการบัญชีที่เกี่ยวข้องกับรายงานทางการเงิน เพื่อให้นักบัญชีได้จัดทำตามมาตรฐานเดียวกัน นอกจากนี้ ยังมีผู้ที่เกี่ยวข้องกับกิจการ เช่น ลูกหนี้ เจ้าหนี้ ผู้ลงทุน ซึ่งเกี่ยวข้องกับรายงานทางการเงินและเป็นผู้นำรายงานทางการเงินไปใช้ประโยชน์ เช่น ในด้านการวิเคราะห์การให้สินเชื่อโดยเจ้าหนี้ วิเคราะห์ผลตอบแทนจากการลงทุนโดยเจ้าของกิจการ เป็นต้น

2. สภาพแวดล้อมภายในองค์กร เป็นสภาพแวดล้อมที่อยู่ภายในเขตขององค์กร ซึ่งมีองค์ประกอบ ดังนี้

2.1 ระบบโครงสร้างการจัดการองค์กร เป็นลักษณะการจัดองค์กรของหน่วยงาน เพื่อให้ผู้บริหารสามารถสั่งการ และประสานงานกับหน่วยงานภายในองค์กรของตนได้ โครงสร้างของการจัดองค์กรนี้ จะกำหนดความรับผิดชอบ การมอบหมายงาน และนอกจากนั้น ยังแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ในระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ แผนกต่าง ๆ เช่น ผลิต การตลาด เป็นต้น

2.2 ระบบการดำเนินงานของกิจการ เป็นระบบการทำงานประจำวัน ตั้งแต่การเดินเครื่องจักร การผลิตสินค้า จนส่งไปจำหน่ายให้กับลูกค้า สิ่งที่ส่งเข้ามาในระบบดำเนินการ

นอกจากนี้ ยังเกี่ยวข้องกับทรัพยากรอื่น ๆ ที่นำเข้ามาในระบบ ได้แก่ แรงงาน อุปกรณ์ เงินทุน และ ข้อมูล เพื่อช่วยให้การดำเนินงานเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

3. ระบบสารสนเทศ เป็นระบบที่ให้บริการการจัดทำสารสนเทศด้านต่าง ๆ ให้แก่ผู้บริหารเพื่อประกอบการตัดสินใจ ระบบสารสนเทศยังแยกออกเป็นระบบสารสนเทศตามกิจกรรมของธุรกิจ เช่น การผลิต และการบัญชี เป็นต้น

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

รัตติกรณ์ จงวิศาล (2550) ได้วิจัยเรื่อง การศึกษาภาวะผู้นำ และทิศทางใหม่เพื่อพัฒนาผู้ประกอบการ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมไทย มีวัตถุประสงค์เพื่อเสนอทิศทางใหม่ในการพัฒนาหลักสูตร ภาวะผู้นำของผู้ประกอบการ SMEs ไทย โดยเสนอเป็นหลักสูตรการพัฒนาภาวะผู้นำของผู้ประกอบการ SMEs ซึ่งได้นำการศึกษาภาวะผู้นำของผู้ประกอบการ SMEs ไทย จาก Phase ที่ 1 มาดำเนินการสร้างเป็นหลักสูตรฝึกอบรม ผลจากการวิจัยใน Phase ที่ 2 ได้หลักสูตร การฝึกอบรม การสัมมนาเชิงปฏิบัติการเรื่อง การพัฒนาภาวะผู้นำของผู้ประกอบการ SMEs ซึ่งพัฒนามาจาก การศึกษาเอกสารแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาหลักสูตร การฝึกอบรมและ การพัฒนาภาวะผู้นำจากการสอบถามผู้ทรงคุณวุฒิและนำมาสร้างหลักสูตร ฝึกอบรมภาวะผู้นำของผู้ประกอบการ ฝึกอบรมโดยผู้ทรงคุณวุฒิและนำข้อมูลที่ได้มาปรับปรุงแก้ไขเป็นหลักสูตร การพัฒนาภาวะผู้นำฉบับสมบูรณ์มีกระบวนการในการพัฒนาภาวะผู้นำ 3 ขั้นตอน คือขั้นที่ 1 การประเมินก่อนการฝึกอบรม ขั้นที่ 2 การพัฒนาภาวะผู้นำโดยใช้หลักสูตร ฝึกอบรม และขั้นที่ 3 การประเมินและติดตามผล หลักสูตรฝึกอบรม ประกอบด้วย เนื้อหา 9 โมดูล และภายหลัง การฝึกอบรมมีการประเมินและติดตามผลการพัฒนาภาวะผู้นำ โดยประชุมเพื่อติดตามแผน การพัฒนาภาวะผู้นำของตนเอง แบ่งเป็นประสบการณ์เสนอแนะแนวทางและให้คำปรึกษา ในการแก้ปัญหาอุปสรรคในการดำเนินตามแผน และปรับแผนตามความเหมาะสม สำหรับการประเมินผลการฝึกอบรมการพัฒนาภาวะผู้นำของผู้ประกอบการ

หทัยกาญจน์ จันทะเสน (2549) ได้วิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการประกอบธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ประเภทการผลิตในเขต กรุงเทพมหานครและปริมณฑล พบว่า ตัวแปรภาวะผู้นำ แรงจูงใจ ใฝ่สัมฤทธิ์และเชาว์อารมณ์ สามารถร่วมกันพยากรณ์ความสำเร็จในการประกอบธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ภาคอุตสาหกรรมการผลิตได้อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01 โดยสามารถพยากรณ์ ความสำเร็จในการประกอบธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมภาค อุตสาหกรรมการผลิต ได้ร้อยละ 42 ตัวแปรค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยในการพยากรณ์ความสำเร็จ

ในการประกอบธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม สูงที่สุดคือภาวะผู้นำ รองลงมาคือชาวอารมณ์และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ตามลำดับ จะเห็นได้ว่าตัวแปรแต่ละตัวต่างก็มีความสัมพันธ์ต่อความสำเร็จในการประกอบธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม แสดงให้เห็นถึงการที่ผู้ประกอบการจะสามารถประสบความสำเร็จในการประกอบธุรกิจนั้น ภาวะผู้นำ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และชาวอารมณ์เป็นปัจจัยที่มีความสำคัญที่ผู้ประกอบการจะต้องมี หรือเพิ่มเติมในคุณลักษณะของตนเอง เพื่อให้สามารถบริหารงานได้อย่างราบรื่น นำธุรกิจให้เกิดความก้าวหน้าก่อให้เกิดความพึงพอใจกับคนภายในองค์กรและภายนอกองค์กรได้

ชนัตยา ถมวัฒน์ศิลป์ (2546) ได้ศึกษาการเปิดเผยข้อมูลในงบการเงินของบริษัทในเขตนิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือ จังหวัดลำพูน กลุ่มอุตสาหกรรมแปรรูปผลิตภัณฑ์เกษตร มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงการเปิดเผยข้อมูลและระดับของการเปิดเผยข้อมูลในงบการเงิน โดยใช้มาตรฐานการบัญชีเป็นเกณฑ์ในการศึกษา ผลการวิจัยพบว่า บริษัทที่มีการจัดทำงบการเงินไม่สมบูรณ์ เนื่องจากไม่มีการจัดทำเปรียบเทียบ และบางบริษัทไม่มีการเปิดเผยข้อมูลในหมายเหตุประกอบงบการเงิน ด้านคุณภาพของการเปิดเผยข้อมูลทางการเงินของบริษัท พบว่า บริษัทมักจะไม่ได้แสดงข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะการดำเนินงาน ทำให้ผู้ใช้งบการเงินไม่สามารถเข้าใจงบการเงินได้ทันที การที่บริษัทแสดงข้อมูลไม่ครบถ้วนตามมาตรฐานกำหนด ทำให้ผู้ใช้งบการเงินได้รับข้อมูลเพื่อประกอบการตัดสินใจ ไม่ครบถ้วน จึงขาดลักษณะคุณภาพในข้อนี้ ความเชื่อถือได้ พบว่า ส่วนใหญ่แล้ว ผู้สอบบัญชีแสดงความเห็นแบบไม่มีเงื่อนไข และสำหรับงบการเงินที่มีปัญหาจะมีการเน้นข้อความสำคัญให้ผู้ใช้งบการเงินเห็นในรายงาน คุณลักษณะข้อสุดท้ายคือ การเปรียบเทียบกัน ได้ พบว่า ไม่มีการแสดงงบการเงินเปรียบเทียบไว้ ซึ่งจะมีผลต่อการตัดสินใจของผู้ใช้งบการเงิน เพราะจะทำให้ผู้ใช้งบการเงินสามารถคาดถึงแนวโน้ม หากบริษัทสามารถเปิดเผยข้อมูลในงบการเงินตามกฎเกณฑ์ข้อกำหนดย่อมแสดงให้เห็นว่า บริษัทมีพื้นฐานของการกำกับดูแลกิจการที่ดี

สมาคมผู้ตรวจสอบภายในแห่งประเทศไทย (2552) ได้ศึกษาความคิดเห็นของคณะกรรมการตรวจสอบเกี่ยวกับแนวคิดและวิธีการปฏิบัติงานของคณะกรรมการตรวจสอบในประเทศไทย พบว่า ความคิดเห็นเกี่ยวกับบทบาทหน้าที่ของกรรมการตรวจสอบ ส่วนใหญ่เห็นว่าการจัดตั้งคณะกรรมการตรวจสอบเป็นไปเพื่อการปฏิบัติหน้าที่อย่างแท้จริง และให้ความสำคัญมากที่สุดกับหน้าที่ในการสอบทานรายงานทางการเงิน รองลงมา ได้แก่ การเปิดเผยข้อมูลเมื่อเกิดรายการเกี่ยวโยง หรือความขัดแย้งทางผลประโยชน์ ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณสมบัติและความเป็นอิสระว่าคุณสมบัติของคณะกรรมการตรวจสอบที่เป็นไปตามข้อกำหนดของตลาดหลักทรัพย์ที่สำคัญที่สุด คือ การปฏิบัติหน้าที่และแสดงความคิดเห็นอย่างเป็นอิสระ รองลงมา ได้แก่ การไม่เป็นตัวแทนเพื่อรักษาผลประโยชน์ทางตรงและทางอ้อมในด้านการเงิน และการบริหารงาน การไม่เป็น

ผู้เกี่ยวข้องหรือญาติสนิทของผู้บริหารหรือผู้ถือหุ้นส่วนใหญ่ ด้านการปฏิบัติหน้าที่ของกรรมการ ตรวจสอบเห็นว่า ควรมีการประชุมปีละ 4-8 ครั้ง เวลาเฉลี่ยประมาณ 1-3 ชั่วโมง นอกจากนี้ กรรมการตรวจสอบมีความมั่นใจว่าตนมีความรู้เพียงพอต่อการปฏิบัติหน้าที่ และมีความเป็นอิสระในการทำงาน สิ่งที่คณะกรรมการตรวจสอบต้องการเพิ่มเติม เพื่อให้การทำงานมีประสิทธิภาพมากขึ้น ได้แก่ 1) ความรู้เกี่ยวกับกฎระเบียบที่ออกใหม่ รวมถึงการทบทวนกฎระเบียบเดิมอย่างน้อยปีละครั้ง 2) ความรู้ด้านการบริหารความเสี่ยงและการควบคุมภายใน 3) ความรู้ด้านบัญชีการเงิน

ธาริ หิรัญรัมย์, พิมพ์พนา ปีตรวิชัย และปริญญา มณีโรจน์ (2543) ได้ศึกษาการเปิดเผยข้อมูลรายงานประจำปีของสถาบันการเงินไทย โดยสำรวจข้อมูลแบบสอบถามจากผู้จัดทำและผู้ใช้รายงานประจำปีของสถาบันการเงินไทย พบว่า ผู้จัดทำรายงานทางการเงินมีความเห็นว่า ปัจจัยสำคัญที่มีผลต่อระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี ได้แก่ กฎหมายและระเบียบของตลาดหลักทรัพย์ สมาคมนักบัญชีและผู้สอบบัญชีรับอนุญาต นโยบายของผู้บริหารและความจำเป็นของข้อมูลที่มีต่อผู้ใช้ง่ายรายงานการเงิน ผู้ใช้ง่ายรายงานกลุ่มนักวิเคราะห์ กับนักวิชาการและนักลงทุนมีความเห็นสอดคล้องกับผู้จัดทำรายงานประจำปี และเห็นว่าความรู้ความสามารถของผู้ใช้ง่ายรายงานประจำปี ก็เป็นปัจจัยสำคัญอันหนึ่งที่มีผลกระทบต่อระดับการเปิดเผยข้อมูล ซึ่งความรู้ความสามารถของผู้ใช้มีระดับความเข้าใจและนำไปใช้แตกต่างกัน ผู้จัดทำและผู้ใช้ง่ายรายงานประจำปี สนับสนุนการจัดทำรูปแบบ การเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี โดยให้มีการจัดข้อมูลเป็นกลุ่ม ดังนี้ ข้อมูลทั่วไปของบริษัท ข้อมูลผู้ถือหุ้นและผู้บริหาร ข้อมูลทางการเงิน รายงานและการวิเคราะห์ของฝ่ายบริหาร เพราะจะทำให้ผู้ใช้ง่ายรายงานเข้าใจฐานะและผลการดำเนินงานของสถาบันการเงินดีขึ้น เกิดความเข้าใจที่ถูกต้องในรายงาน ทำให้ข้อมูลในรายงานอ่านเข้าใจง่าย รวมทั้งทำให้ทราบข้อมูลเป็นขั้นตอนตั้งแต่อดีต จนถึงอนาคต และข้อมูลที่ได้เป็นประโยชน์ในการหาแหล่งเงินทุน

ศุภัญญา คำนวนสกุณี (2532) ได้ศึกษาการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินในการบริหารงานของธุรกิจขนาดย่อม ในเขตอำเภอเมืองเชียงใหม่ มีวัตถุประสงค์เพื่อทราบถึง 1) การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน 2) ปัญหาในการใช้รายงานทางการเงิน และ 3) แนวทางในการแก้ไขปัญหาในการใช้รายงานทางการเงิน ผู้ตอบแบบสอบถามเป็นเจ้าของกิจการ มีระดับการศึกษาในระดับปริญญาตรี มีประสบการณ์ในการบริหารงาน ผลการวิจัยพบว่า 1) ด้านระดับการใช้ประโยชน์ และปัญหาจากรายงานทางการเงินมีระดับการนำข้อมูลรายงานทางการเงินไปใช้ค่อนข้างมาก ด้านการวางแผน ส่วนปัญหาในการใช้รายงานทางการเงิน จะจัดอยู่ในระดับปานกลาง เช่น ปัญหาเรื่องข้อมูลผิดพลาดหรือความล่าช้าของการแสดงรายงานการเงิน เป็นต้น 2) ด้านความสัมพันธ์ระหว่างธุรกิจขนาดย่อมในการกำหนดวิธีปฏิบัติมีความสัมพันธ์ไปในทิศทาง

เดียวกัน เช่น การกำหนดเป้าหมายล่วงหน้า และประเภทของรายงานทางการเงินที่นำไปใช้
 ประโยชน์ 3) ด้านการเปรียบเทียบความแตกต่างของการใช้ประโยชน์และปัญหาในการใช้รายงาน
 ทางการเงิน พบว่า ธุรกิจขนาดย่อมทุกประเภทให้ความสำคัญในปัญหาการใช้รายงานทางการเงิน
 เหมือนกัน ส่วนการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินแตกต่างกันเฉพาะด้านการควบคุมในธุรกิจ
 อุตสาหกรรมและธุรกิจพาณิชย์กรรม แนวทางการใช้รายงานทางการเงินในการบริหารงานส่วน
 ใหญ่แก้ปัญหาโดยการเพิ่มเติมความรู้ให้กับผู้จัดทำรายงาน และผู้ใช้งานโดยใช้เทคโนโลยี
 สมัยใหม่มาใช้ในการพัฒนาระบบบัญชีและการเงิน

สุธี เอกะหิตานนท์ (2532) ได้ศึกษารูปแบบการจัดการและปัจจัยสำคัญ ที่มีผลกระทบต่อ
 ความเจริญก้าวหน้าของอุตสาหกรรมขนาดย่อมในเขตภาคเหนือ โดยศึกษาจากสถานประกอบการ
 ในภาคเหนือ โดยใช้ตัวแทน 4 จังหวัด ได้แก่ เชียงใหม่ นครสวรรค์ อุตรดิตถ์ และตาก โดยมีจำนวน
 กลุ่มตัวอย่าง 636 ราย ผลการวิจัยพบว่า 1) รูปแบบอุตสาหกรรมขนาดย่อมส่วนใหญ่ จะดำเนิน
 กิจการโดยผู้รับผิดชอบในการดำเนินงาน มีลูกจ้างต่ำกว่า 50 คน ยอดขายเฉลี่ยปีละ 5 ล้านบาท
 ส่วนใหญ่ได้มาจากการกู้ยืม มีการจัดทำบัญชี และมีการแบ่งหน้าที่ในการดำเนินงาน 2) รูปแบบของ
 ผู้บริหาร ส่วนใหญ่เป็นทั้งเจ้าของและผู้จัดการ การศึกษาระดับประถมถึงมัธยมศึกษา
 ประสบการณ์ทางธุรกิจเกิน 5 ปี พอใจในผลตอบแทนที่ได้รับ มีการปกครองแบบระบบบังคับ
 บัญชา มีการวางแผนในการทำธุรกิจ 3) รูปแบบการจัดการอุตสาหกรรม ได้แก่ ด้านการผลิต
 ส่วนใหญ่ดำเนินการผลิตโดยไม่ใช้เครื่องจักร ค่าเฉลี่ยต่อเดือนต่ำกว่า 50,000 บาท ค่าจ้างแรงงาน
 เปลี่ยนแปลงตามฤดูกาล ลูกจ้างต่ำกว่า 50 คน และการผลิตไม่มีการตรวจสอบคุณภาพ ส่วนด้าน
 การตลาด ส่วนใหญ่ดำเนินกิจการแบบนิติบุคคล ใช้การพยากรณ์การขายล่วงหน้าช่วยในการ
 ตัดสินใจ ตลาดสินค้าอยู่นอกจังหวัดที่ตั้งของธุรกิจ และด้านการเงินและการบัญชี ธุรกิจบุคคล
 ธรรมดาส่วนใหญ่จะใช้เงินทุนจากการออกของตนเอง เมื่อขาดทุนจะกู้จากธนาคาร การใช้เงินทุน
 หมุนแบบหมุนเวียน ถ้ามีการกู้จะใช้สินทรัพย์ถาวรค้ำประกัน มีการบันทึกข้อมูลทางการบัญชี
 เป็นประจำ ปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินกิจการ คือ ตลาดในการขายสินค้า การขาดเงินทุน
 หมุนเวียน การขาดความรู้เกี่ยวกับการจัดการธุรกิจ และไม่สามารถดูแลกิจการได้อย่างทั่วถึงและมี
 ประสิทธิภาพ

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการให้ความสำคัญการจัดการปัญหาและคุณภาพรายงานทางการเงิน
ของธุรกิจ SMEs ในเขตภาคตะวันออก

โดยผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาตามขั้นตอน ดังต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การสร้างและพัฒนาเครื่องมือ
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การจัดการทำข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูล
6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

เนื่องจากการวิจัยในครั้งนี้ไม่ทราบจำนวนประชากรที่แน่ชัด ผู้วิจัยจึงใช้การเลือก
กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ จากข้อมูลของกรมพัฒนาธุรกิจการค้า ได้แก่ ผู้ประกอบการธุรกิจ
SMEs จำนวน 400 คน (ที่มีทุนจดทะเบียนไม่เกิน 5 ล้านบาท และมีรายได้จากการขายสินค้าและ
บริการไม่เกิน 30 ล้านบาท) โดยการกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตร Cochran

โดยที่ n = ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

P = สัดส่วนของประชากรที่ผู้วิจัยกำลังสุ่ม 0.5

Z = มีค่าระดับความเชื่อมั่น ร้อยละ 95

$$n = \frac{(1-P)Z^2}{E^2}$$

E^2

กำหนดกลุ่มตัวอย่างที่ได้เท่ากับ 384.16 ตัวอย่าง แต่ผู้วิจัยจะทำการเก็บข้อมูล 400
ตัวอย่าง เพื่อลดความคลื่อนของผลการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถาม (Questionnaire) ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นตาม
ความมุ่งหมายและกรอบแนวคิดของการวิจัยที่กำหนดขึ้น

แบบสอบถามที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในครั้งนี้ใช้แบบสอบถามที่มีลักษณะคำถามปิดและคำถามเปิด โดยครอบคลุมประเด็นต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของเจ้าของกิจการ โดยแบบสอบถามมีลักษณะคำตอบเป็นแบบตรวจเช็ครายการ (Checklist) จำนวน 4 ข้อ โดยครอบคลุมข้อมูลเกี่ยวกับเพศ อายุ ระดับการศึกษา ตำแหน่งงาน และข้อมูลทั่วไปของธุรกิจSMEs โดยแบบสอบถามมีลักษณะคำตอบเป็นแบบตรวจเช็ครายการ จำนวน 5 ข้อ โดยครอบคลุมข้อมูลเกี่ยวกับ ประเภทของธุรกิจ รูปแบบธุรกิจ จำนวนพนักงาน ทุนจดทะเบียนเริ่มแรก และระยะเวลาประกอบธุรกิจของกิจการ

ส่วนที่ 2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการปัญหาของธุรกิจ SMEs โดยแบบสอบถามมีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) จำนวน 24 ข้อ โดยแบ่งเนื้อหาออกเป็นทั้งหมด 8 ด้าน ด้านละ 3 ข้อ 1)ด้านการตลาด 2)ด้านเงินทุน 3)ด้านแรงงาน 4)ด้านเทคโนโลยี 5)ด้านการจัดการ 6) ด้านบริการส่งเสริมจากรัฐ 7) ด้านการส่งเสริมพัฒนาองค์กร 8) ด้านการรับรู้ข้อมูลข่าวสาร

ส่วนที่ 3 ความคิดเห็นเกี่ยวกับการมีคุณภาพของรายงานทางการเงินของกิจการ โดยแบบสอบถามมีลักษณะคำตอบเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) จำนวน 6 ข้อ โดยแบ่งเนื้อหาออกเป็นทั้งหมด 2 ด้าน ด้านละ 3 ข้อ 1) ความเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจ 2) ความเป็นตัวแทนอันเที่ยงธรรม

การสร้างและพัฒนาเครื่องมือ

1. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นแนวทางในการกำหนดกรอบแนวคิด
2. จัดทำแบบสอบถามตามกรอบแนวคิดที่กำหนด
3. นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นเสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์แนะนำ
4. ปรับปรุงแก้ไขแบบสอบถามตามคำแนะนำอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์
5. ปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ และนำเสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์
6. การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ
7. นำผลที่ได้จากการตรวจสอบคุณภาพของแบบสอบถามเสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์อีกครั้ง เพื่อปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำ แล้วพิมพ์เป็นแบบสอบถามฉบับจริง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ดำเนินการจัดทำแบบสอบถาม ตามจำนวนกลุ่มตัวอย่างพร้อมกับตรวจสอบเอกสารเตรียมจัดส่งทางไปรษณีย์กับผู้ประกอบการธุรกิจSMEs ในภาคตะวันออก
2. ดำเนินการแจกแบบสอบถามให้กลุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจงธุรกิจSMES ในพื้นที่ภาคตะวันออก โดยเน้นที่เทคนิคอุตสาหกรรมของแต่ละจังหวัด

การจัดทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปผู้ทำบัญชีและข้อมูลทั่วไปของธุรกิจ SMEs โดยใช้วิธีการประมวลผลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive statistics) โดยการหาค่าความถี่และค่าร้อยละ
2. การวิเคราะห์ความสำคัญเกี่ยวกับการจัดการปัญหาของธุรกิจ SMEs และการมีคุณภาพรายงานทางการเงิน โดยใช้วิธีการประมวลผลทางหลักสถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation) โดยนำเสนอข้อมูลในรูปแบบตารางควบคู่กับการบรรยายและสรุปผลการดำเนินการวิจัย ซึ่งกำหนดเกณฑ์ในการให้คะแนน ดังนี้

ระดับเห็นด้วยมากที่สุดกำหนดให้		5	คะแนน
ระดับเห็นด้วยมาก	กำหนดให้		4 คะแนน
ระดับเห็นด้วยปานกลาง	กำหนดให้	3	คะแนน
ระดับเห็นด้วยน้อย	กำหนดให้	2	คะแนน
ระดับเห็นด้วยน้อยที่สุด	กำหนดให้	1	คะแนน

3. คะแนนที่ได้นำไปคำนวณค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยมีเกณฑ์ในการแปลความหมายของค่าเฉลี่ย

ค่าเฉลี่ย 4.51-5.00	หมายถึง	เห็นด้วยมากที่สุด
ค่าเฉลี่ย 3.51-4.50	หมายถึง	เห็นด้วยมาก
ค่าเฉลี่ย 2.51-3.50	หมายถึง	เห็นด้วยปานกลาง
ค่าเฉลี่ย 1.51-2.50	หมายถึง	เห็นด้วยน้อย
ค่าเฉลี่ย 1.00-1.50	หมายถึง	เห็นด้วยน้อยที่สุด

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน ได้แก่
 - 1.1 ค่าความถี่และร้อยละ (Frequency and percentage)
 - 1.2 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Mean and standard deviation)
2. สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพของเครื่องมือ
 - 2.1 การหาความเชื่อมั่นของเครื่องมือ (Reliability test) โดยใช้วิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha-Coefficient method)

ตารางที่ 3-1 ค่าความน่าเชื่อถือของแบบสอบถาม

ความน่าเชื่อถือของแบบสอบถาม	
ค่า Alpha	0.906

จากตารางที่ 3-1 พบว่าค่าความน่าเชื่อถือของแบบสอบถามเท่ากับ 0.906 ซึ่งแสดงให้เห็นว่าแบบสอบถามเรื่องประเด็นการจัดการปัญหาและคุณภาพรายงานทางการเงินของธุรกิจ SME ในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เป็นแบบสอบถามที่สามารถเชื่อถือได้ เนื่องจากมีค่า Alpha มากกว่า 0.7

3. สถิติที่ใช้ในการทดสอบข้อสมมติฐาน

3.1 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของตัวแปรอิสระและตัวแปรตาม โดยวิเคราะห์ความถดถอยอย่างง่าย (Simple regression analysis) สมการสำหรับการศึกษาในครั้งนี้

$$Y_{\text{total}} = \beta_0 + \beta_1(X_{\text{total}}) + e$$

โดยที่ β_0 คือ ค่าคงที่

$\beta_1(X_{\text{total}})$ คือ การจัดการปัญหาธุรกิจ SMEs

e คือ ค่าความคลาดเคลื่อนสุ่ม

3.2 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของตัวแปรอิสระและตัวแปรตาม โดยการวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณ (Multiple regression analysis)

สมการสำหรับการศึกษาในครั้งนี้

$$\text{คุณภาพรายงานทางการเงิน} = \beta_0 + \beta_1(\text{MK}) + \beta_2(\text{CP}) + \beta_3(\text{LB}) + \beta_4(\text{TN}) + \beta_5(\text{MN}) + \beta_6(\text{GM}) + \beta_7(\text{DV}) + \beta_8(\text{IF}) + e$$

โดยที่ β_0	คือค่าคงที่
β_1 (MK)	คือ การจัดการปัญหาด้านการตลาด
β_2 (CP)	คือ การจัดการปัญหาด้านเงินทุน
β_3 (LB)	คือ การจัดการปัญหาด้านแรงงาน
β_4 (TN)	คือ การจัดการปัญหาด้านเทคโนโลยี
β_5 (MN)	คือ การจัดการปัญหาด้านการจัดการ
β_6 (GM)	คือ การจัดการปัญหาด้านการส่งเสริมจากรัฐ
β_7 (DV)	คือ การจัดการปัญหาด้านการส่งเสริมพัฒนาองค์กร
β_8 (IF)	คือ การจัดการปัญหาด้านการรับรู้ข้อมูลข่าวสาร
e	คือ ค่าความคลาดเคลื่อนสุ่ม

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

จากการศึกษา การจัดการปัญหาและคุณภาพรายงานทางการเงินของธุรกิจ SME ในเขตภาคตะวันออก ได้แบ่งผลการวิเคราะห์ออกเป็น 3 ส่วน

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปผู้ประกอบการหรือเจ้าของของธุรกิจ SMEs โดยวิเคราะห์จากปัจจัยด้านประชากรศาสตร์ ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา ตำแหน่งงาน และวิเคราะห์ปัจจัยลักษณะกิจการของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ ประเภทของธุรกิจ รูปแบบธุรกิจ จำนวนพนักงาน ทุนจดทะเบียน และระยะเวลาในการดำเนินการ

ส่วนที่ 2 การวิเคราะห์ความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการปัญหาธุรกิจ SMEs ซึ่งประกอบไปด้วยด้านการตลาดปัญหาการขาดแคลนเงินทุนด้านแรงงานด้านเทคโนโลยีด้านการจัดการด้านการเข้าถึงบริการการส่งเสริมจากรัฐด้านการส่งเสริมพัฒนาองค์กรจากภาครัฐและเอกชนด้านการรับรู้ข้อมูลข่าวสาร และ การวิเคราะห์ความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณภาพรายงานทางการเงินของกิจการซึ่งประกอบไปด้วย ความเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจ และความเป็นตัวแทนอันเที่ยงธรรม

ส่วนที่ 3 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการจัดการปัญหาธุรกิจ SMEs และคุณภาพรายงานทางการเงินของธุรกิจ SMEs

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยใช้วิธีแจกแบบสอบถามด้วยตนเอง ให้กลุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจงธุรกิจ SMES ในพื้นที่ภาคตะวันออก โดยเน้นที่เขตนิคมอุตสาหกรรมของแต่ละจังหวัด

แจกแบบสอบถาม ด้วยตนเอง 400 ฉบับ คิดเป็น 100 %

หัก แบบสอบถามไม่สมบูรณ์ 10 ฉบับ คิดเป็น 2.5 %

แบบสอบถามที่สมบูรณ์ 390 ฉบับ คิดเป็น 97.5 %

ส่วนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

โดยวิเคราะห์จากปัจจัยด้านประชากรศาสตร์ ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา ตำแหน่งงาน และวิเคราะห์ปัจจัยลักษณะกิจการของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ ประเภทของธุรกิจ รูปแบบธุรกิจ จำนวนพนักงาน ทุนจดทะเบียน และระยะเวลาในการดำเนินการ จำแนกตามตัวแปรที่ศึกษาวิเคราะห์ โดยการแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ ดังแสดงในตาราง 4-1 ถึงตาราง 4-9

ตารางที่ 4-1 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามเพศ

เพศ	จำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม	ร้อยละ
ชาย	198	51.4
หญิง	187	48.6
รวม	385	100

จากตารางที่ 4-1 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามเป็นเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 51.4 และเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 48.6

ตารางที่ 4-2 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามอายุ

อายุ	จำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม	ร้อยละ
20-30 ปี	80	20.8
31-40 ปี	104	27.0
41-50 ปี	142	36.9
51-60 ปี	52	13.5
61 ปี ขึ้นไป	7	1.8
รวม	385	100

จากตารางที่ 4-2 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีอายุระหว่าง 41-50 ปี มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 36.9 รองลงมา อายุ 31-40 ปี คิดเป็นร้อยละ 27.0 อายุ 20-30 ปี คิดเป็นร้อยละ 20.8 อายุ 51-60 ปี คิดเป็นร้อยละ 13.5 และอายุ 61 ปี ขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 1.8 ตามลำดับ

ตารางที่ 4-3 จำนวนและร้อยละ ของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	จำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม	ร้อยละ
ประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.)	106	27.5
ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.)	75	19.5
ปริญญาตรี	174	45.2
ปริญญาโท	28	7.3
สูงกว่าปริญญาโท	2	.5
รวม	385	100

จากตารางที่ 4-3 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีระดับการศึกษาในระดับปริญญาตรีมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 45.2 รองลงมาในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) คิดเป็นร้อยละ 27.5 และประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) คิดเป็นร้อยละ 19.5 และระดับสูงกว่าปริญญาโท คิดเป็นร้อยละ 0.5 ตามลำดับ

ตารางที่ 4-4 จำนวนและร้อยละ ของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามตำแหน่งงาน

ตำแหน่งงาน	จำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม	ร้อยละ
ผู้ประกอบการ/ เจ้าของธุรกิจ	298	77.4
ผู้จัดการ	87	22.6
รวม	385	100

จากตารางที่ 4-4 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามตำแหน่งงานผู้ประกอบการ/ เจ้าของธุรกิจมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 77.4 รองลงมาตำแหน่งผู้จัดการ คิดเป็นร้อยละ 22.6

ตารางที่ 4-5 จำนวนและร้อยละ ของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามประเภทของกิจการ

ประเภทของกิจการ	จำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม	ร้อยละ
กิจการการผลิต	252	65.5
กิจการการบริการ	88	22.9
การค้าปลีกและค้าส่ง	45	11.6
รวม	385	100

จากตารางที่ 4-5 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามทำงานในประเภทของกิจการการผลิตมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 65.5 รองลงมา กิจการการบริการ คิดเป็นร้อยละ 22.9 และกิจการการค้าปลีกและค้าส่งคิดเป็นร้อยละ 11.7

ตารางที่ 4-6 จำนวนและร้อยละ ของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามรูปแบบธุรกิจ

รูปแบบธุรกิจ	จำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม	ร้อยละ
บริษัทจำกัด	296	76.9
ห้างหุ้นส่วนจำกัด	84	21.8
อื่น ๆ	5	1.3
รวม	385	100

จากตารางที่ 4-6 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามรูปแบบธุรกิจบริษัทจำกัดมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 76.9 รองลงมา รูปแบบห้างหุ้นส่วนจำกัด คิดเป็นร้อยละ 21.8 และอื่น ๆ ร้อยละ 1.3 ตามลำดับ

ตารางที่ 4-7 จำนวนและร้อยละ ของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามจำนวนพนักงาน

จำนวนพนักงาน	จำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม	ร้อยละ
1-50 คน	304	79
51-100 คน	49	12.6
101-150 คน	16	4.2
151-200 คน	8	2.1
มากกว่า 200 คนขึ้นไป	8	2.1
รวม	385	100

จากตารางที่ 4-7 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามจำนวนพนักงานในกิจการระดับ 1-50 คน มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 79 รองลงมาจำนวนพนักงาน 51-100 คน คิดเป็นร้อยละ 12.7 จำนวนพนักงาน 101-150 คน คิดเป็นร้อยละ 4.2 และ รองลงมาเป็น จำนวนพนักงาน 151-200 คน คิดเป็นร้อยละ 2.1 ซึ่งเท่ากับจำนวนพนักงาน มากกว่า 200 คนขึ้นไป ตามลำดับ

ตารางที่ 4-8 จำนวนและร้อยละ ของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามทุนจดทะเบียน

ทุนจดทะเบียน	จำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม	ร้อยละ
ไม่เกิน 2 ล้านบาท	43	11.2
ไม่เกิน 3 ล้านบาท	50	13
ไม่เกิน 4 ล้านบาท	85	22.1
ไม่เกิน 5 ล้านบาท	207	53.7
รวม	385	100

จากตารางที่ 4-8 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามทุนจดทะเบียนไม่เกิน 5 ล้านบาท มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 53.8 รองลงมาทุนจดทะเบียนไม่เกิน 4 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 22.1 ทุนจดทะเบียนไม่เกิน 3 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 13 และทุนจดทะเบียนไม่เกิน 2 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 11.2

ตารางที่ 4-9 จำนวนและร้อยละ ของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามระยะเวลาประกอบธุรกิจ

ระยะเวลาประกอบธุรกิจ	จำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม	ร้อยละ
1-3 ปี	227	59
4-6 ปี	67	17.3
7-9 ปี	18	4.7
มากกว่า 9 ปี ขึ้นไป	73	19
รวม	385	100

จากตารางที่ 4-9 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามระยะดำเนินการของกิจการ 1-3 ปี มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 59 รองลงมาระยะเวลามากกว่า 9 ปี ขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 19 และระยะเวลา 4-6 ปี คิดเป็นร้อยละ 17.4 ลำดับสุดท้ายระยะเวลา 7-9 ปี คิดเป็นร้อยละ 4.7 ตามลำดับ

ส่วนที่ 2 การวิเคราะห์ความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการปัญหาธุรกิจ SMEs และการวิเคราะห์ความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณภาพรายงานทางการเงินของธุรกิจ SMEs ในเขตภาคตะวันออกเฉียง

การจัดการปัญหาของธุรกิจ SMEs ในด้านต่าง ๆ ดังนี้

1. ด้านการตลาด
2. ด้านเงินทุน
3. ด้านแรงงาน
4. ด้านเทคโนโลยี
5. ด้านการจัดการ
6. ด้านบริการส่งเสริมจากรัฐ
7. ด้านการส่งเสริมพัฒนาองค์กร
8. ด้านการรับรู้ข้อมูลข่าวสาร

คุณภาพรายงานทางการเงิน ประกอบด้วย

1. ความเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจ
2. ความเป็นตัวแทนอันเป็นเที่ยงธรรม

ลักษณะข้อคำถามที่สร้างขึ้นเป็นคำถามแบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating scale) ซึ่งมี 5 ระดับ โดยให้ผู้ตอบแบบสอบถามเลือกตอบตามความคิดเห็นต่อการจัดการปัญหาธุรกิจ SMEs และคุณภาพรายงานทางการเงิน โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

คะแนน		ระดับปัจจัยที่มีผลต่อความคิดเห็น
5	หมายถึง	มากที่สุด
4	หมายถึง	มาก
3	หมายถึง	ปานกลาง
2	หมายถึง	น้อย
1	หมายถึง	น้อยที่สุด

ส่วนเกณฑ์ในการแปลความหมายเพื่อจัดระดับคะแนนเฉลี่ยค่าระดับความคิดเห็นต่อการจัดการปัญหาธุรกิจ SMEs และคุณภาพรายงานทางการเงินกำหนดเป็นช่วงคะแนนดังนี้

คะแนน		ระดับปัจจัยที่มีผลต่อความคิดเห็น
1.00-1.49	หมายถึง	น้อยที่สุด
1.50-2.49	หมายถึง	น้อยมาก
2.50-3.49	หมายถึง	ปานกลาง
3.50-4.49	หมายถึง	มาก
4.50-5.00	หมายถึง	มากที่สุด

ดังแสดงในตารางที่ 4-10 ถึง ตารางที่ 4-21

ตารางที่ 4-10 ระดับความคิดเห็นในการจัดการปัญหาด้านการตลาดของธุรกิจ SMEs ในเขตภาคตะวันออก

การจัดการปัญหาธุรกิจ SMEs	ระดับความคิดเห็น					\bar{X}	SD	สรุปผล
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
ด้านการตลาด								
1. กิจการมีตลาดเป้าหมายที่ชัดเจนในการผลิตและขายสินค้า	58 15.1%	236 61.3%	81 21%	6 1.6%	4 1.0%	3.88	0.71	มาก

ตารางที่ 4-10 (ต่อ)

การจัดการปัญหาธุรกิจ SMEs	ระดับความคิดเห็น					\bar{X}	SD	สรุปผล
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
2. กิจการมีการวางแผนและนำกลยุทธ์ส่วนผสมทางการตลาด 4 P (Product, Price, Place, Promotion) มาใช้กับการดำเนินธุรกิจของกิจการ	45 11.7%	185 48.1%	144 37.4%	11 2.9%	0 0.0%	3.69	0.71	มาก
3. กิจการมีการสร้างภาพพจน์ที่ดีและสร้างคุณค่าให้แก่ผลิตภัณฑ์	55 14.3%	173 44.9%	133 34.5%	24 6.2%	0 0.0%	3.67	0.80	มาก
รวมด้านการตลาด						3.75	0.61	มาก

จากตารางที่ 4-10 ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการปัญหาของธุรกิจ SMEs ด้านการตลาด ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นด้วยเกี่ยวกับการจัดการปัญหาด้านการตลาดอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.75 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานรวมเท่ากับ 0.61 จากการสำรวจพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามให้ความสำคัญอันดับหนึ่งกับ กิจการมีตลาดเป้าหมายที่ชัดเจนในการผลิตและขายสินค้า ($\bar{X} = 3.88$, $SD = 0.71$) อันดับสองกิจการมีการวางแผนและนำกลยุทธ์ส่วนผสมทางการตลาด 4 P มาใช้กับการดำเนินธุรกิจของกิจการ ($\bar{X} = 3.69$, $SD = 0.71$) และอันดับสามกิจการมีการสร้างภาพพจน์ที่ดีและสร้างคุณค่าให้แก่ผลิตภัณฑ์ ($\bar{X} = 3.67$, $SD = 0.80$) ตามลำดับ

ตารางที่ 4-11 ระดับความคิดเห็นในการจัดการปัญหาด้านเงินทุนของธุรกิจ SMEs ในเขตภาคตะวันออก

การจัดการปัญหาธุรกิจ SMEs	ระดับความคิดเห็น					\bar{X}	SD	สรุปผล
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
ด้านเงินทุน								
4. กิจการมีการวางแผนทางการเงินอย่างเป็นระบบ	63 16.4%	221 57.4%	90 23.4%	10 2.6%	1 0.3%	3.87	0.71	มาก

ตารางที่ 4-11 (ต่อ)

การจัดการปัญหาธุรกิจ SMEs	ระดับความคิดเห็น					\bar{X}	SD	สรุปผล
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
5. กิจการจัดหาเงินทุนจากสถาบันการเงินหรือแหล่งเงินทุนเพื่อมาลงทุนธุรกิจได้อย่างเพียงพอ	37 9.6%	171 44.4%	156 40.5%	20 5.2%	1 0.3%	3.58	0.75	มาก
6. กิจการมีการควบคุมทางการเงินที่ดี เช่น การจัดทำงบประมาณ	52 13.5%	194 50.4%	111 28.8%	28 7.3%	0 0.0%	3.70	0.79	มาก
รวมด้านเงินทุน						3.72	0.61	มาก

จากตารางที่ 4-11 ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการปัญหาของธุรกิจ SMEs ด้านเงินทุน ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นด้วยเกี่ยวกับการจัดการปัญหาด้านเงินทุนอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.72 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานรวมเท่ากับ 0.61 จากการสำรวจพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามให้ความสำคัญอันดับหนึ่งกับ กิจการมีการวางแผนทางการเงินอย่างเป็นระบบ ($\bar{X} = 3.87$, $SD = 0.71$) อันดับสองกิจการมีการควบคุมทางการเงินที่ดี เช่น การจัดทำงบประมาณ ($\bar{X} = 3.70$, $SD = 0.79$) และอันดับสามกิจการจัดหาเงินทุนจากสถาบันการเงินหรือแหล่งเงินทุนเพื่อมาลงทุนธุรกิจได้อย่างเพียงพอ ($\bar{X} = 3.58$, $SD = 0.75$) ตามลำดับ

ตารางที่ 4-12 ระดับความคิดเห็นในการจัดการปัญหาด้านแรงงานของธุรกิจ SMEs ในเขตภาคตะวันออก

การจัดการปัญหาธุรกิจ SMEs	ระดับความคิดเห็น					\bar{X}	SD	สรุปผล
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
ด้านแรงงาน								
7. กิจการมีขั้นตอนการคัดเลือกและกรั่นกรองพนักงานที่มีคุณภาพเข้าทำงาน	44 11.4%	166 43.1%	151 39.2%	23 6.0%	1 0.3%	3.60	0.78	มาก
8. กิจการกำหนดผลตอบแทนหรือเงินเดือนพนักงานได้อย่างเหมาะสมกับตำแหน่งงาน	46 11.9%	174 45.2%	136 35.3%	28 7.3%	1 0.3%	3.61	0.80	มาก

ตารางที่ 4-12 (ต่อ)

การจัดการปัญหาธุรกิจ SMEs	ระดับความคิดเห็น					\bar{X}	SD	สรุปผล
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
9. กิจการมีการพัฒนาความรู้และความสามารถของบุคลากร	48 12.5%	174 45.2%	144 37.4%	19 4.9%		3.65	0.76	มาก
รวม						3.62	0.63	มาก

จากตารางที่ 4-12 ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการปัญหาของธุรกิจ SMEs ด้านแรงงาน ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นด้วยเกี่ยวกับการจัดการปัญหาด้านแรงงานอยู่ในระดับมากมีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.62 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานรวมเท่ากับ 0.63 จากการสำรวจพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามให้ความสำคัญอันดับหนึ่งกับ กิจการมีการพัฒนาความรู้และความสามารถของบุคลากร ($\bar{X} = 3.65$, $SD = 0.76$) อันดับสองกิจการกำหนดผลตอบแทนหรือเงินเดือนพนักงานได้อย่างเหมาะสมกับตำแหน่งงาน ($\bar{X} = 3.61$, $SD = 0.80$) และอันดับสามกิจการมีขั้นตอนการคัดเลือกและกรั่นกรองพนักงานที่มีคุณภาพเข้าทำงาน ($\bar{X} = 3.60$, $SD = 0.78$) ตามลำดับ

ตารางที่ 4-13 ระดับความคิดเห็นในการจัดการปัญหาด้านเทคโนโลยีของธุรกิจ SMEs ในเขตภาคตะวันออก

การจัดการปัญหาธุรกิจ SMEs	ระดับความคิดเห็น					\bar{X}	SD	สรุปผล
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
ด้านเทคโนโลยี								
10. กิจการนำเทคโนโลยีเข้ามาจัดการงานแต่ละด้านของกิจการ	47 12.2%	170 44.2%	136 35.3%	32 8.3%	0 0.0%	3.60	0.81	มาก
11. กิจการมีบุคลากรที่มีความสามารถดูแลเทคโนโลยีในองค์กรให้ใช้งานได้ อย่างมีประสิทธิภาพ	43 11.2%	152 39.5%	156 40.5%	33 8.6%	1 0.3%	3.53	0.81	มาก

ตารางที่ 4-13 (ต่อ)

การจัดการปัญหาธุรกิจ SMEs	ระดับความคิดเห็น					\bar{X}	SD	สรุปผล
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
12. เทคโนโลยีที่นำมาใช้กับองค์กรสามารถทำให้การทำงานในด้านต่าง ๆ สะดวกยิ่งขึ้น	50	164	147	23	1	3.62	0.79	มาก
	13.0%	42.6%	38.2%	6.0%	0.3%			
รวมด้านเทคโนโลยี						3.58	0.66	มาก

จากตารางที่ 4-13 ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการปัญหาของธุรกิจ SMEs ด้านเทคโนโลยี ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นด้วยเกี่ยวกับการจัดการปัญหาด้านเทคโนโลยีอยู่ในระดับมากมีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.58 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานรวมเท่ากับ 0.66 จากการสำรวจพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามให้ความสำคัญอันดับหนึ่งกับเทคโนโลยีที่นำมาใช้กับองค์กรสามารถทำให้การทำงานในด้านต่าง ๆ สะดวกยิ่งขึ้น ($\bar{X} = 3.62$, $SD = 0.79$) อันดับสองกิจการนำเทคโนโลยีเข้ามาจัดการงานแต่ละด้านของกิจการ ($\bar{X} = 3.60$, $SD = 0.81$) และอันดับสามกิจการมีบุคลากรที่มีความสามารถดูแลเทคโนโลยีในองค์กรให้ใช้งานได้อย่างมีประสิทธิภาพ ($\bar{X} = 3.53$, $SD = 0.81$) ตามลำดับ

ตารางที่ 4-14 ระดับความคิดเห็นในการจัดการปัญหาด้านการจัดการของธุรกิจ SMEs ในเขตภาคตะวันออก

การจัดการปัญหาธุรกิจ SMEs	ระดับความคิดเห็น					\bar{X}	SD	สรุปผล
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
ด้านการจัดการ								
13. ผู้บริหารของกิจการมีความรู้ทางด้านการจัดการและบริหารงานอย่างเป็นระบบ	47	162	154	22	0	3.60	0.77	มาก
	12.2%	42.1%	40%	5.7%	0.0%			
14. กิจการมีการจัดการการดำเนินงานในแต่ละด้าน ตั้งแต่ด้านวัตถุดิบ โรงงาน การผลิตสินค้าคงคลัง และคุณภาพสินค้าเป็นอย่างดี	47	150	158	28	2	3.55	0.82	มาก
	12.2%	39.0%	41.0%	7.3%	0.5%			

ตารางที่ 4-14 (ต่อ)

การจัดการปัญหาธุรกิจ SMEs	ระดับความคิดเห็น					\bar{X}	SD	สรุปผล
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
15. กิจกรรมมีการบริหารจัดการองค์กรอย่างเป็นระบบและมีประสิทธิภาพ	47 12.2%	155 40.3%	154 40.0%	28 7.3%	1 0.3%	3.57	0.81	มาก
รวมด้านการจัดการ						3.58	0.66	มาก

จากตารางที่ 4-14 ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการปัญหาของธุรกิจ SMEs ด้านการจัดการผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นด้วยเกี่ยวกับการจัดการปัญหาด้านการจัดการอยู่ในระดับมากมีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.58 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานรวมเท่ากับ 0.66 จากการสำรวจพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามให้ความสำคัญอันดับหนึ่งกับผู้บริหารของกิจการมีความรู้ทางด้านการจัดการและบริหารงานอย่างเป็นระบบ ($\bar{X} = 3.60$, $SD = 0.77$) อันดับสองกิจการมีการบริหารจัดการองค์กรอย่างเป็นระบบและมีประสิทธิภาพ ($\bar{X} = 3.57$, $SD = 0.81$) และอันดับสามกิจการมีการจัดการการดำเนินงานในแต่ละด้าน ตั้งแต่ด้านวัตถุดิบ โรงงาน การผลิตสินค้าคงคลัง และคุณภาพสินค้าเป็นอย่างดี ($\bar{X} = 3.55$, $SD = 0.82$) ตามลำดับ

ตารางที่ 4-15 ระดับความคิดเห็นในการจัดการปัญหาด้านการส่งเสริมจากรัฐของธุรกิจ SMEs ในเขตภาคตะวันออก

การจัดการปัญหาธุรกิจ SMEs	ระดับความคิดเห็น					\bar{X}	SD	สรุปผล
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
ด้านการส่งเสริมจากรัฐ								
16. กิจกรรมได้จดทะเบียนและเข้าใจหลักเกณฑ์การเป็นผู้ประกอบธุรกิจ SMEs อย่างถูกต้อง	60 15.6%	201 52.2%	110 28.6%	13 3.4%	1 0.3%	3.79	0.75	มาก
17. กิจกรรมได้รับสิทธิประโยชน์ด้านต่างๆ จากภาครัฐในการเป็นผู้ประกอบธุรกิจ SMEs	45 11.7%	165 42.9%	152 39.5%	22 5.7%	1 0.3%	3.60	0.78	มาก
18. กิจกรรมได้รับการติดต่อและสนับสนุนจากภาครัฐในการดำเนินธุรกิจ	44 11.4%	159 41.3%	154 40.0%	27 7.0%	1 0.3%	3.57	0.79	มาก
รวมด้านการส่งเสริมจากรัฐ						3.65	0.62	มาก

จากตารางที่ 4-15 ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการปัญหาของธุรกิจ SMEs ด้านการส่งเสริมจากรัฐผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นด้วยเกี่ยวกับการจัดการปัญหาด้านการส่งเสริมจากรัฐอยู่ในระดับมากมีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.65 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานรวมเท่ากับ 0.62 จากการสำรวจพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามให้ความสำคัญอันดับหนึ่งกับกิจการได้จดทะเบียนและเข้าใจหลักเกณฑ์การเป็นผู้ประกอบธุรกิจ ($\bar{X} = 3.79$, $SD = 0.75$) อันดับสองกิจการได้รับสิทธิประโยชน์ด้านต่าง ๆ จากภาครัฐในการเป็นผู้ประกอบธุรกิจ SMEs ($\bar{X} = 3.60$, $SD = 0.78$) และอันดับสามกิจการได้รับการติดต่อและสนับสนุนจากภาครัฐในการดำเนินธุรกิจ ($\bar{X} = 3.57$, $SD = 0.79$) ตามลำดับ

ตารางที่ 4-16 ระดับความคิดเห็นในการจัดการปัญหาด้านการส่งเสริมพัฒนาองค์กรของธุรกิจ SMEs ในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

การจัดการปัญหาธุรกิจ SMEs	ระดับความคิดเห็น					\bar{X}	SD	สรุปผล
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
ด้านการส่งเสริมพัฒนาองค์กร								
19. กิจการมีแผนธุรกิจและความพร้อมในการเข้าร่วมโครงการต่าง ๆ จากภาครัฐและเอกชน	41 10.6%	171 44.4%	150 39.0%	22 5.7%	1 0.3%	3.59	0.77	มาก
20. กิจการติดตามและเข้าร่วมโครงการต่าง ๆ ของภาครัฐและเอกชน	35 9.1%	170 44.2%	149 38.7%	29 7.5%	2 0.5%	3.54	0.78	มาก
21. โครงการต่าง ๆ ของภาครัฐและเอกชนเป็นประโยชน์ต่อกิจการ ทำให้กิจการมีความมั่นคงและมีเสถียรภาพมากยิ่งขึ้น	54 14.0%	156 40.5%	153 39.7%	21 5.5%	1 0.3%	3.63	0.80	มาก
รวมด้านการส่งเสริมพัฒนาองค์กร						3.59	0.65	มาก

จากตารางที่ 4-16 ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการปัญหาของธุรกิจ SMEs ด้านการส่งเสริมพัฒนาองค์กร ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นด้วยเกี่ยวกับการจัดการปัญหาด้านการส่งเสริมพัฒนาองค์กรอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.59 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานรวมเท่ากับ 0.65 จากการสำรวจพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามให้ความสำคัญอันดับหนึ่งกับโครงการต่าง ๆ ของภาครัฐและเอกชนเป็นประโยชน์ต่อกิจการ ทำให้กิจการมีความมั่นคงและมี

เสถียรภาพมากยิ่งขึ้น ($\bar{X} = 3.63$, $SD = 0.80$) อันดับสองกิจการมีแผนธุรกิจและความพร้อมในการเข้าร่วมโครงการต่าง ๆ จากภาครัฐและเอกชน ($\bar{X} = 3.59$, $SD = 0.77$) และอันดับสามกิจการติดตามและเข้าร่วมโครงการต่าง ๆ ของภาครัฐและเอกชน ($\bar{X} = 3.54$, $SD = 0.78$) ตามลำดับ

ตารางที่ 4-17 ระดับความคิดเห็นในการจัดการปัญหาด้านการรับรู้ข้อมูลข่าวสารของธุรกิจ SMEs ในเขตภาคตะวันออก

การจัดการปัญหาธุรกิจ SMEs	ระดับความคิดเห็น					\bar{X}	SD	สรุปผล
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
ด้านการรับรู้ข้อมูลข่าวสาร								
22. กิจการมีช่องทางการรับรู้ข้อมูลข่าวสารระหว่างกิจการและบุคคลภายนอก	50 13.0%	180 46.8%	125 32.5%	26 6.8%	4 1.0%	3.64	0.83	มาก
23. กิจการนำระบบสารสนเทศมาใช้เพื่อเป็นเครื่องมือในการสื่อสารทำให้สะดวกและประหยัดเวลาและต้นทุนมากยิ่งขึ้น	49 12.7%	163 42.3%	150 39.0%	23 6.0%	0 0.0%	3.62	0.78	มาก
24. กิจการมีการจัดการระบบสารสนเทศที่ดีและมีระบบสารสนเทศที่ทันสมัย	44 11.4%	153 39.7%	159 41.3%	26 6.8%	3 0.8%	3.54	0.81	มาก
รวมด้านการรับรู้ข้อมูลข่าวสาร						3.60	0.68	มาก

จากตารางที่ 4-17 ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการปัญหาของธุรกิจ SMEs ด้านการส่งเสริมพัฒนาองค์กร ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นด้วยเกี่ยวกับการจัดการปัญหาด้านการรับรู้ข้อมูลข่าวสารอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.60 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานรวมเท่ากับ 0.68 จากการสำรวจพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามให้ความสำคัญอันดับหนึ่งกับกิจการมีช่องทางการรับรู้ข้อมูลข่าวสารระหว่างกิจการและบุคคลภายนอก ($\bar{X} = 3.64$, $SD = 0.83$) อันดับสองกิจการนำระบบสารสนเทศมาใช้เพื่อเป็นเครื่องมือในการสื่อสารทำให้สะดวกและประหยัดเวลาและต้นทุนมากยิ่งขึ้น ($\bar{X} = 3.62$, $SD = 0.78$) และอันดับสามกิจการมีการจัดการระบบสารสนเทศที่ดีและมีระบบสารสนเทศที่ทันสมัย ($\bar{X} = 3.54$, $SD = 0.81$) ตามลำดับ

ตารางที่ 4-18 ระดับความคิดเห็นค่าเฉลี่ยรวมและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานรวมในการจัดการปัญหา
แต่ละด้านของธุรกิจ SMEs ในเขตภาคตะวันออก

การจัดการปัญหาธุรกิจ SMEs	\bar{X}	SD	สรุปผล	ลำดับ
ด้านการตลาด	3.75	0.61	มาก	1
ด้านเงินทุน	3.72	0.61	มาก	2
ด้านแรงงาน	3.62	0.63	มาก	4
ด้านเทคโนโลยี	3.58	0.66	มาก	7
ด้านการจัดการ	3.58	0.66	มาก	7
ด้านการส่งเสริมจากรัฐ	3.65	0.62	มาก	3
ด้านการส่งเสริมพัฒนาองค์กร	3.59	0.65	มาก	6
ด้านการรับรู้ข้อมูลข่าวสาร	3.60	0.68	มาก	5
รวม	3.63	0.48	มาก	

จากตารางที่ 4-18 ผู้ตอบแบบสอบถามมีระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการปัญหาของธุรกิจทั้ง 8 ด้าน อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยรวมทุกด้านเท่ากับ 3.63 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานรวมทุกด้านเท่ากับ 0.48 โดยให้ความสำคัญกับการจัดการปัญหาด้านการตลาดเป็นอันดับหนึ่ง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.75 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.61 อันดับสองให้ความสำคัญกับการจัดการปัญหาด้านเงินทุน โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.72 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.61 และอันดับที่สามให้ความสำคัญกับการจัดการปัญหาด้านการส่งเสริมจากรัฐ โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.65 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.62 และให้ความสำคัญน้อยที่สุดคือการจัดการปัญหาด้านเทคโนโลยี และการจัดการ โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากันคือ 3.58 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากันคือ 0.66 และอันดับสามด้านการส่งเสริมพัฒนาองค์กร โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.59 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.65

ตารางที่ 4-19 ระดับความคิดเห็นการมีคุณภาพรายงานทางการเงินด้านความเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจ ของธุรกิจ SMEs ในเขตภาคตะวันออก

คุณภาพรายงานทางการเงิน	ระดับความคิดเห็น					\bar{X}	SD	สรุปผล
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
ความเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจ								
25. กิจกรรมให้ความสำคัญในการเปิดเผยข้อมูล กรณีที่กิจการเปลี่ยนแปลงวิธีการหรือนโยบายของกิจการ	55	223	97	97	10	3.84	0.69	มาก
	14.3%	57.9%	25.2%	25.2%	2.6%			
26. กิจกรรมมีข้อมูลที่จะนำไปใช้ในการตัดสินใจเมื่อมีปัญหาเกิดขึ้นภายในกิจการ	21	192	163	9	0	3.58	0.63	มาก
	5.5%	49.9%	42.3%	2.3%	0.0%			
27. กิจกรรมให้ความสำคัญกับข้อมูลที่จะส่งผลกระทบต่อการประเมินความเสี่ยงหรือโอกาสของกิจการ	34	186	146	19	0	3.61	0.72	มาก
	8.8%	48.3%	37.9%	4.9%	0.0%			
รวมความเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจ						3.68	0.53	มาก

จากตารางที่ 4-19 ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณภาพรายงานทางการเงิน ด้านความเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจ ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นด้วยเกี่ยวกับการมีคุณภาพรายงานทางการเงิน ด้านความเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจ อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.68 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานรวมเท่ากับ 0.53 จากการสำรวจพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามให้ความสำคัญอันดับหนึ่งกับกิจกรรมให้ความสำคัญในการเปิดเผยข้อมูล กรณีที่กิจการเปลี่ยนแปลงวิธีการหรือ นโยบายของกิจการ ($\bar{X} = 3.84$, $SD = 0.69$) อันดับสองกิจกรรมให้ความสำคัญกับข้อมูลที่จะส่งผลกระทบต่อการประเมินความเสี่ยงหรือโอกาสของกิจการ ($\bar{X} = 3.61$, $SD = 0.72$) และอันดับสามกิจกรรมมีข้อมูลที่จะนำไปใช้ในการตัดสินใจเมื่อมีปัญหาเกิดขึ้นภายในกิจการ ($\bar{X} = 3.58$, $SD = 0.73$) ตามลำดับ

ตารางที่ 4-20 ระดับความคิดเห็นการมีคุณภาพรายงานทางการเงินด้านความเป็นตัวแทนอัน
เที่ยงธรรม ของธุรกิจ SMEs ในเขตภาคตะวันออก

คุณภาพรายงานทางการเงิน	ระดับความคิดเห็น					\bar{X}	SD	สรุปผล
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
ความเป็นตัวแทนอันเที่ยงธรรม								
28. กิจการนำเสนอข้อมูลรายงานทางการเงินที่ครบถ้วน ทำให้ผู้ใช้ข้อมูลเข้าใจและทราบข้อเท็จจริง	41 10.6%	180 46.8%	149 38.7%	14 3.6%	1 0.3%	3.64	0.73	มาก
29. กิจการนำเสนอข้อมูลทางการเงินที่เป็นกลาง ปราศจากอคติและการตกแต่งข้อมูล สามารถทำให้ผู้ใช้ข้อมูลตัดสินใจแตกต่างกันไป	48 12.5%	144 37.4%	161 41.8%	31 8.1%	1 0.3%	3.54	0.82	มาก
30. กิจการให้ความสำคัญกับการนำเสนอรายงานทางการเงินตามหลักของมาตรฐานการบัญชีที่รับรองทั่วไป	54 14.0%	151 39.2%	154 40.0%	25 6.5%	1 0.3%	3.60	0.82	มาก
รวมความเป็นตัวแทนอันเที่ยงธรรม						3.59	0.65	มาก

จากตารางที่ 4-20 ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณภาพรายงานทางการเงิน ด้านเป็นตัวแทนอันเที่ยงธรรม ดังนี้ ด้านความเป็นตัวแทนอันเที่ยงธรรม ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นด้วยเกี่ยวกับการมีคุณภาพรายงานทางการเงิน ด้านความเป็นตัวแทนอันเที่ยงธรรมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.59 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานรวมเท่ากับ 0.65 จากการสำรวจพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามให้ความสำคัญอันดับหนึ่งกับการนำเสนอข้อมูลรายงานทางการเงินที่ครบถ้วน ทำให้ผู้ใช้ข้อมูลเข้าใจและทราบข้อเท็จจริง ($\bar{X} = 3.64$, $SD = 0.73$) อันดับสองกิจการให้ความสำคัญกับการนำเสนอรายงานทางการเงินตามหลักของมาตรฐานการบัญชีที่รับรองทั่วไป ($\bar{X} = 3.60$, $SD = 0.82$) และอันดับสามกิจการนำเสนอข้อมูลทางการเงินที่เป็นกลาง ปราศจากอคติและการตกแต่งข้อมูล สามารถทำให้ผู้ใช้ข้อมูลตัดสินใจแตกต่างกันไป ($\bar{X} = 3.54$, $SD = 0.82$) ตามลำดับ

ตารางที่ 4-21 ระดับความคิดเห็นค่าเฉลี่ยรวมและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานรวมการมีคุณภาพรายงานทางการเงิน ของธุรกิจ SMEs ในเขตภาคตะวันออก

คุณภาพรายงานทางการเงิน	\bar{X}	SD	สรุปผล	ลำดับ
ความเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจ	3.68	0.53	มาก	1
ความเป็นตัวแทนอันเที่ยงธรรม	3.59	0.65	มาก	2
รวม	3.63	0.52	มาก	

จากตารางที่ 4-21 ผู้ตอบแบบสอบถามมีระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับการมีคุณภาพของรายงานทางการเงินอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยรวมทุกด้านเท่ากับ 3.63 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานรวมทุกด้านเท่ากับ 0.52 โดยให้ความสำคัญกับด้านความเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจเป็นอันดับหนึ่ง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.68 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.53 และ รองลงมาให้ความสำคัญกับด้านความเป็นตัวแทนอันเที่ยงธรรม โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.59 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.65

ส่วนที่ 3 ผลการทดสอบสมมติฐานการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการจัดการปัญหาธุรกิจ SMEs และคุณภาพรายงานทางการเงินของธุรกิจ SMEs

สัญลักษณ์ในการวิเคราะห์ข้อมูล

- N คือ ผู้ตอบแบบสอบถามในกลุ่มตัวอย่าง
- \bar{X} คือ ค่าเฉลี่ย
- SD คือ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
- P คือ ค่าความน่าจะเป็น (P-value)
- R คือ ค่าสัมประสิทธิ์สัมพัทธ์พหุคูณ
- R^2 คือ ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของการตัดสินใจในการพยากรณ์
- R^2_{adj} คือ ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยที่ปรับแก้ไขให้เหมาะสมกับข้อมูล
- Y_{total} คือ คุณภาพรายงานทางการเงิน
- X_1 คือ การจัดการปัญหาด้านการตลาด
- X_2 คือ การจัดการปัญหาด้านเงินทุน
- X_3 คือ การจัดการปัญหาด้านแรงงาน
- X_4 คือ การจัดการปัญหาด้านเทคโนโลยี

- X_5 คือ การจัดการปัญหาด้านการจัดการ
 X_6 คือ การจัดการปัญหาด้านการส่งเสริมภาครัฐ
 X_7 คือ การจัดการปัญหาด้านการส่งเสริมพัฒนาองค์กร
 X_8 คือ การจัดการปัญหาด้านการรับรู้ข้อมูลข่าวสาร

การวิเคราะห์ข้อมูลโดยการตรวจสอบค่าสหสัมพันธ์ (Correlation) และทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โดยอาศัยเทคนิคการวิเคราะห์ความถดถอยเชิงพหุ (Multiple regression analysis)

การตรวจสอบเงื่อนไขของการวิเคราะห์สมการถดถอยเชิงพหุ

ในการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โดยอาศัยเทคนิคการวิเคราะห์ความถดถอยเชิงพหุ ก่อนการวิเคราะห์ข้อมูลได้ทำการตรวจสอบการตรวจสอบค่าสหสัมพันธ์ (Correlation) ดังนี้

ตารางที่ 4-22 การตรวจสอบค่าสหสัมพันธ์ (Correlation)

		Pearson Correlation								
		Y_{total}	X_1	X_2	X_3	X_4	X_5	X_6	X_7	X_8
		1.000	0.441**	0.434**	0.416**	0.476**	0.466**	0.521**	0.505**	0.605**
Sig. (1-tailed)	Y_{total}									
	X_1	0.000	1.000	0.553	0.477**	0.535**	0.411**	0.463**	0.440**	0.422**
	X_2	0.000	0.000	1.000	0.625**	0.497**	0.363**	0.463**	0.372**	0.347**
	X_3	0.000	0.000	0.000	1.000	0.618**	0.465**	0.466**	0.471**	0.413**
	X_4	0.000	0.000	0.000	0.000	1.000	0.602**	0.559**	0.517**	0.547**
	X_5	0.000	0.000	0.000	0.000	0.000	1.000	0.525**	0.511**	0.463**
	X_6	0.000	0.000	0.000	0.000	0.000	0.000	1.000	0.631**	0.529**
	X_7	0.000	0.000	0.000	0.000	0.000	0.000	0.000	1.000	0.637**
X_8	0.000	0.000	0.000	0.000	0.000	0.000	0.000	0.000	1.000	

**ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.01

*ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

จากตารางเป็นการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร ซึ่งค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ โดยจะมีค่าระหว่าง -1 ถึง 1 ซึ่งถ้าค่าเข้าใกล้ -1 หรือ 1 แสดงว่ามีความสัมพันธ์กันมากและถ้าค่า r เข้าใกล้ 0 แสดงว่ามีความสัมพันธ์กันน้อยหรืออาจไม่มีความสัมพันธ์กัน

จากการวิเคราะห์พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแต่ละคู่ไม่เกิน 0.9 ซึ่งถ้ามีค่าสูงกว่า 0.9 แสดงว่ามีความสัมพันธ์กันสูงมาก ดังนั้นจากการวิเคราะห์ไม่มีปัญหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระและตัวแปรตาม จึงถือว่าผ่านเงื่อนไขการวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณ

ตารางที่ 4-23 ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างการจัดการปัญหาของธุรกิจ SMEs และคุณภาพรายงานทางการเงิน

ตัวแปร	Y_{total}	X_{total}
Y_{total}	1.000	
X_{total}	0.647	1.000
$R^2 = 0.418$		$R^2_{adj} = 0.417$

R^2 คือ ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของการตัดสินใจในการพยากรณ์

R^2_{adj} คือ ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยที่ปรับแก้ไขให้เหมาะสมกับข้อมูล

Y_{total} คือ การจัดการปัญหาของธุรกิจ SMEs

X_{total} คือ คุณภาพรายงานทางการเงิน

จากตารางที่ 4-23 สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ เท่ากับ 1.000 แสดงว่าผลการวัดทั้งสองลักษณะมีความสัมพันธ์ขึ้นลงตามกันทั้งหมด หมายถึงถ้าธุรกิจมีการจัดการปัญหาของธุรกิจมาก คุณภาพรายงานทางการเงินก็จะมากตามไปด้วยค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ระหว่างการจัดการปัญหาของธุรกิจ SMEs และ คุณภาพรายงานทางการเงิน เมื่อทดสอบที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยพบว่าการจัดการปัญหาของธุรกิจ SMEs มีความสัมพันธ์กับคุณภาพรายงานทางการเงิน ในทิศทางเดียวกัน ($R=0.647$)

การทดสอบสมมติฐาน: การจัดการปัญหาธุรกิจ SMEs มีความสัมพันธ์ต่อคุณภาพรายงานทางการเงินของธุรกิจ

H_0 : การจัดการปัญหาธุรกิจ SMEs ไม่มีความสัมพันธ์ต่อคุณภาพรายงานทางการเงินของธุรกิจ

H_1 : การจัดการปัญหาธุรกิจ SMEs มีความสัมพันธ์ต่อคุณภาพรายงานทางการเงินของธุรกิจ

สามารถสร้างสมการ Regression ได้ดังนี้

$$Y_{\text{total}} = \beta_0 + \beta_1 (X_{\text{total}}) + e$$

ตารางที่ 4-24 ผลการวิเคราะห์ความถดถอยอย่างง่ายของความสัมพันธ์ระหว่างการจัดการปัญหา
ธุรกิจ SMEs และคุณภาพรายงานทางการเงิน

คุณภาพรายงาน ทางการเงิน	Unstandardized		standardized	t	P-Value	Collinearity	
	coefficients		coefficients			statistics	
	B	Std. error	Beta			Tolerance	VIF
ค่าคงที่	1.067	0.156		6.833	0.000		
การจัดการปัญหาธุรกิจ SMEs (X_{total})	0.707	0.043	0.647	16.599	0.000	1.000	1.000
R = 0.647	$R^2 = 0.418$		$R^2_{\text{adj}} = 0.417$				

จากตารางที่ 4-24 การทดสอบเงื่อนไข Multiple regression analysis พบว่าการจัดการ
ปัญหาธุรกิจ SMEs ไม่เกิดปัญหา Multicollinearity เนื่องจาก Tolerance มีค่ามากกว่า 0.1 และ
ค่า VIF มีค่าน้อยกว่า 10

จากตารางที่ 4-24 จะเห็นได้ว่าการจัดการปัญหาธุรกิจ SMEs มีความสัมพันธ์กับคุณภาพ
รายงานทางการเงินโดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เชิงพหุคูณ เท่ากับ 0.647 และมีค่าสัมประสิทธิ์
การพยากรณ์เท่ากับ 0.418 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05
โดยที่สมการความสัมพันธ์ระหว่างการจัดการปัญหาธุรกิจ SMEs และคุณภาพรายงานทางการเงิน
ดังนี้

$$Y_{\text{total}} = 1.067 + 0.707 (X_{\text{total}}) + e$$

โดยที่ Y_{total} คือคุณภาพรายงานทางการเงิน

X_{total} คือ การจัดการปัญหาธุรกิจ SMEs

e คือ ค่าความคลาดเคลื่อนสุ่ม

R คือ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ

R^2 คือ ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของการตัดสินใจในการพยากรณ์

R^2_{adj} คือ ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยที่ปรับแก้ไขให้เหมาะสมกับข้อมูล

B คือ ค่าน้ำหนักความสำคัญของตัวพยากรณ์ในสมการที่เขียนในรูป
คะแนนดิบ

Beta คือ ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐาน
ผลของสมการถดถอยเชิงพหุสามารถอธิบายได้ว่า การจัดการปัญหาธุรกิจ SMEs มี
ความสัมพันธ์เชิงบวกกับคุณภาพรายงานทางการเงิน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยมีค่า
สัมประสิทธิ์ความถดถอยเท่ากับ 0.707 แสดงให้เห็นว่าการจัดการปัญหาธุรกิจ SMEs มี
ความสัมพันธ์กับคุณภาพรายงานทางการเงินในเชิงบวกหรือมีทิศทางเดียวกันซึ่งเป็นไปตาม
สมมติฐานซึ่งแสดงให้เห็นว่าหากเพิ่มตัวแปรอิสระเข้าไป จะส่งผลมีอิทธิพลต่อตัวแปรตาม
จึงปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ยอมรับ H_1 คือการจัดการปัญหาธุรกิจ SMEs มีความสัมพันธ์ต่อ
คุณภาพรายงานทางการเงินของธุรกิจ

จากการทดสอบสมมติฐาน การจัดการปัญหาธุรกิจ SMEs มีความสัมพันธ์ต่อคุณภาพ
รายงานทางการเงินของธุรกิจ ดังตารางที่ 4-24 จึงทำการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างการจัดการ
ปัญหาในแต่ละด้าน ($X_1 - X_8$) และคุณภาพรายงานทางการเงิน (Y_{total}) ดังนี้

H_1 : การจัดการปัญหาธุรกิจ SMEs ด้านการตลาด มีความสัมพันธ์กับคุณภาพรายงาน
ทางการเงิน

H_2 : การจัดการปัญหาธุรกิจ SMEs ด้านเงินทุน มีความสัมพันธ์กับคุณภาพรายงาน
ทางการเงิน

H_3 : การจัดการปัญหาธุรกิจ SMEs ด้านแรงงาน มีความสัมพันธ์กับคุณภาพรายงาน
ทางการเงิน

H_4 : การจัดการปัญหาธุรกิจ SMEs ด้านเทคโนโลยี มีความสัมพันธ์กับคุณภาพรายงาน
ทางการเงิน

H_5 : การจัดการปัญหาธุรกิจ SMEs ด้านการจัดการ มีความสัมพันธ์กับคุณภาพรายงาน
ทางการเงิน

H_6 : การจัดการปัญหาธุรกิจ SMEs ด้านการส่งเสริมจากรัฐ มีความสัมพันธ์กับคุณภาพ
รายงานทางการเงิน

H_7 : การจัดการปัญหาธุรกิจ SMEs ด้านการส่งเสริมพัฒนาองค์กร มีความสัมพันธ์กับ
คุณภาพรายงานทางการเงิน

H_8 : การจัดการปัญหาธุรกิจ SMEs ด้านการรับรู้ข้อมูลข่าวสาร มีความสัมพันธ์กับคุณภาพ
รายงานทางการเงิน

โดยที่สมการความสัมพันธ์ระหว่างการจัดการปัญหาธุรกิจด้านต่าง ๆ และคุณภาพ
รายงานทางการเงินดังนี้

$$Y_{\text{total}} = \beta_0 + \beta_1 (X_1) + \beta_2 (X_2) + \beta_3 (X_3) + \beta_4 (X_4) + \beta_5 (X_5) + \beta_6 (X_6) + \beta_7 (X_7) + \beta_8 (X_8)$$

+e

ตารางที่ 4-25 ผลการวิเคราะห์ความถดถอยเชิงพหุคูณของความสัมพันธ์ระหว่างการจัดการปัญหา
ธุรกิจ SMEs ด้านต่าง ๆ (X1 - X8) และคุณภาพรายงานทางการเงิน (Ytotal)

การจัดการปัญหา ธุรกิจ SMEs	Unstandardized		standardized	T	P-Value	Collinearity	
	coefficients		coefficients			statistics	
	B	Std. error	Beta			Tolerance	VIF
ค่าคงที่	1.029	0.155		6.640			
การจัดการปัญหาด้าน การตลาด (X ₁)	0.069	0.042	0.080	1.623	0.106	0.577	1.734
การจัดการปัญหาด้าน เงินทุน (X ₂)	0.121**	0.045	0.142	2.696	0.007	0.509	1.965
การจัดการปัญหาด้าน แรงงาน (X ₃)	0.004	0.046	0.005	0.096	0.924	0.465	2.148
ด้านเทคโนโลยี (X ₄)	-0.014	0.046	-0.017	-0.297	0.767	0.415	2.412
ด้านการจัดการ (X ₅)	0.100*	0.040	0.126	2.506	0.013	0.560	1.785
ด้านการส่งเสริมจาก รัฐ (X ₆)	0.119**	0.046	0.140	2.592	0.010	0.484	2.065
ด้านการส่งเสริม พัฒนาองค์กร (X ₇)	0.024	0.046	0.029	0.523	0.601	0.446	2.240
ด้านการรับรู้ข้อมูล ข่าวสาร (X ₈)	0.293**	0.041	0.378	7.232	0.000	0.519	1.925
R = 0.683	R ² = 0.467		R ² _{adj} = 0.455				

**ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.01

*ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

จากตารางที่ 4-25 การทดสอบเงื่อนไข Multiple regression analysis พบว่าการจัดการปัญหาธุรกิจ SMEs ในแต่ละด้านไม่เกิดปัญหา Multicollinearity เนื่องจาก Tolerance มีค่ามากกว่า 0.1 และค่า VIF มีค่าน้อยกว่า 10

จากตารางที่ 4-25 จะเห็นได้ว่าการจัดการปัญหาธุรกิจ SMEs ด้านต่าง ๆ มีความสัมพันธ์กับคุณภาพรายงานทางการเงินโดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เชิงพหุคูณ เท่ากับ 0.683 และมีค่าสัมประสิทธิ์การพยากรณ์เท่ากับ 0.467 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 สมการความสัมพันธ์ระหว่างการจัดการปัญหาธุรกิจ SMEs ด้านต่าง ๆ และคุณภาพรายงานทางการเงิน สามารถแทนค่าในสมการได้ดังนี้

$$Y_{\text{total}} = 1.029 + 0.069 (X_1) + 0.121 (X_2) + 0.004 (X_3) + 0.014 (X_4) + 0.100 (X_5) + 0.119 (X_6) + 0.024 (X_7) + 0.293 (X_8) + e$$

โดยที่	Y_{total}	คือ	คุณภาพรายงานทางการเงิน
	X_1	คือ	การจัดการปัญหาด้านการตลาด
	X_2	คือ	การจัดการปัญหาด้านเงินทุน
	X_3	คือ	การจัดการปัญหาด้านแรงงาน
	X_4	คือ	การจัดการปัญหาด้านเทคโนโลยี
	X_5	คือ	การจัดการปัญหาด้านการจัดการ
	X_6	คือ	การจัดการปัญหาด้านการส่งเสริมจากรัฐ
	X_7	คือ	การจัดการปัญหาด้านการส่งเสริมพัฒนาองค์กร
	X_8	คือ	การจัดการปัญหาด้านการรับรู้ข้อมูลข่าวสาร
	e	คือ	ค่าความคลาดเคลื่อนสุ่ม

จากการทดสอบสมการถดถอย สามารถสรุปได้ว่า

1. การจัดการปัญหาธุรกิจ SMEs ด้านการตลาด มีความสัมพันธ์เชิงบวกหรือมีทิศทางเดียวกันกับคุณภาพรายงานทางการเงิน แต่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์ความถดถอยเท่ากับ 0.069 แสดงให้เห็นว่าการจัดการปัญหาธุรกิจ SMEs ด้านการตลาด ไม่มีความสัมพันธ์กับคุณภาพรายงานทางการเงินซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานของการวิจัย

2. การจัดการปัญหาธุรกิจ SMEs ด้านเงินทุน มีความสัมพันธ์เชิงบวกหรือมีทิศทางเดียวกันกับคุณภาพรายงานทางการเงินอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์ความถดถอยเท่ากับ 0.121 แสดงให้เห็นว่าการจัดการปัญหาธุรกิจ SMEs ด้านเงินทรมีความสัมพันธ์กับคุณภาพรายงานทางการเงินในเชิงบวกหรือมีทิศทางเดียวกันซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานของการวิจัย

ตารางที่ 4-26 สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐานการวิจัย	ผลการทดสอบ
H ₁ : การจัดการปัญหาธุรกิจ SMEs ด้านการตลาดมีความสัมพันธ์กับคุณภาพรายงานทางการเงิน	ปฏิเสธ
H ₂ : การจัดการปัญหาธุรกิจ SMEs ด้านเงินทุนมีความสัมพันธ์กับคุณภาพรายงานทางการเงิน	ยอมรับ
H ₃ : การจัดการปัญหาธุรกิจ SMEs ด้านแรงงานมีความสัมพันธ์กับคุณภาพรายงานทางการเงิน	ปฏิเสธ
H ₄ : การจัดการปัญหาธุรกิจ SMEs ด้านเทคโนโลยีมีความสัมพันธ์กับคุณภาพรายงานทางการเงิน	ปฏิเสธ
H ₅ : การจัดการปัญหาธุรกิจ SMEs ด้านการจัดการมีความสัมพันธ์กับคุณภาพรายงานทางการเงิน	ยอมรับ
H ₆ : การจัดการปัญหาธุรกิจ SMEs ด้านการส่งเสริมจากรัฐมีความสัมพันธ์กับคุณภาพรายงานทางการเงิน	ยอมรับ
H ₇ : การจัดการปัญหาธุรกิจ SMEs ด้านการส่งเสริมพัฒนาองค์กร มีความสัมพันธ์กับคุณภาพรายงานทางการเงิน	ปฏิเสธ
H ₈ : การจัดการปัญหาธุรกิจ SMEs ด้านการรับรู้ข้อมูลข่าวสารมีความสัมพันธ์กับคุณภาพรายงานทางการเงิน	ยอมรับ

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ในการศึกษาวิจัยเรื่อง การจัดการปัญหาและคุณภาพรายงานทางการเงินของธุรกิจ SMEs ในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เป็นการวิจัยเชิงพรรณนา โดยใช้แบบสอบถามในการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นผู้ประกอบการธุรกิจ SMEs ในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ โดยมีวัตถุประสงค์ของการวิจัย ดังนี้

1. เพื่อศึกษาการจัดการปัญหาธุรกิจ SMEs ในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
2. เพื่อศึกษาคุณภาพรายงานทางการเงินของธุรกิจ SMEs ในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการจัดการปัญหาธุรกิจ SMEs กับคุณภาพรายงานทางการเงิน

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้นำแนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวกับการจัดการปัญหาของธุรกิจในแต่ละด้าน และคุณภาพรายงานทางการเงิน งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และได้กำหนดสมมติฐานในการวิจัย ดังนี้

การจัดการปัญหาธุรกิจ SMEs มีความสัมพันธ์ต่อคุณภาพรายงานทางการเงินของธุรกิจ ประชากรในครั้งนี้อย่างผู้ประกอบการธุรกิจ SMEs ในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จากการแจกแบบสอบถามด้วยตนเองจำนวน 400 ชุด และนำมาประมวลผลด้วยโปรแกรม (SPSS) เพื่อทำการวิเคราะห์ทางสถิติ จำนวน 385 ชุด

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถาม (Questionnaire) ที่สร้างขึ้นเพื่อสอบถามกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยได้ใช้แบบสอบถามปลายปิด (Closed-end) และแบบสอบถามที่เป็น การให้ระดับความสำคัญด้วยคะแนน โดยแบ่งแบบสอบถามออกเป็น 4 ส่วนดังนี้

- ส่วนที่ 1: ข้อมูลทั่วไปผู้ประกอบการหรือเจ้าของของธุรกิจ SMEs
- ส่วนที่ 2: ความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการปัญหาในแต่ละด้าน
- ส่วนที่ 3: ความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณภาพรายงานทางการเงินของกิจการ
- ส่วนที่ 4: ข้อคิดเห็นอื่น ๆ

สรุปผลการวิจัย

ผลการศึกษาด้านข้อมูลทั่วไปของผู้ประกอบการหรือเจ้าของธุรกิจ SMEs

ผู้ตอบแบบสอบถามเป็นเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 51.4 และเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 48.6

ผู้ตอบแบบสอบถามมีอายุระหว่าง 41-50 ปีมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 36.9 รองลงมา อายุ 31-40 ปี คิดเป็นร้อยละ 27.0 อายุ 20-30ปี คิดเป็นร้อยละ 20.8 อายุ 51-60ปี คิดเป็นร้อยละ 13.5 และอายุ 61 ปีขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 1.8

ผู้ตอบแบบสอบถามมีระดับการศึกษาในระดับปริญญาตรีมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 45.2 รองลงมา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) คิดเป็นร้อยละ 27.5 และ ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) คิดเป็นร้อยละ 19.5 และระดับสูงกว่าปริญญาโท คิดเป็นร้อยละ 0.5

ผู้ตอบแบบสอบถามตำแหน่งงานผู้ประกอบการ/เจ้าของธุรกิจมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 77.4 รองลงมา ตำแหน่งผู้จัดการ คิดเป็นร้อยละ 22.6

ผู้ตอบแบบสอบถามทำงานในประเภทของกิจการการผลิตมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 65.5 รองลงมา กิจการบริการ คิดเป็นร้อยละ 22.9 และกิจการการค้าปลีกและค้าส่ง คิดเป็นร้อยละ 11.7

ผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามรูปแบบธุรกิจบริษัทจำกัดมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 76.9 รองลงมา รูปแบบห้างหุ้นส่วนจำกัด คิดเป็นร้อยละ 21.8 และอื่น ๆ ร้อยละ 1.3

ผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามจำนวนพนักงานในกิจการระดับ 1-50 คน มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 79 รองลงมา จำนวนพนักงาน 51-100 คน คิดเป็นร้อยละ 12.7 จำนวนพนักงาน 101-150 คน คิดเป็นร้อยละ 4.2 และรองลงมาเป็น จำนวนพนักงาน 151-200คน คิดเป็นร้อยละ 2.1 ซึ่งเท่ากับจำนวนพนักงาน มากกว่า 200 คนขึ้นไป

ผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามทุนจดทะเบียนไม่เกิน 5 ล้านบาท มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 53.8 รองลงทุนจดทะเบียนไม่เกิน 4 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 22.1 ทุนจดทะเบียนไม่เกิน 3 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 13 และทุนจดทะเบียนไม่เกิน 2 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 11.2

ผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามระยะดำเนินการของกิจการ 1-3 ปีมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 59 รองลงมา ระยะเวลา มากกว่า 9 ปีขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 19 และระยะเวลา 4-6 ปี คิดเป็นร้อยละ 17.4 ลำดับสุดท้ายระยะเวลา 7-9 ปี คิดเป็นร้อยละ 4.7

ผลการศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการปัญหาในแต่ละด้าน

ด้านการตลาด

ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นด้วยเกี่ยวกับการจัดการปัญหาด้านการตลาดอยู่ในระดับมาก โดยให้ความสำคัญกับกับ กิจการมีตลาดเป้าหมายที่ชัดเจนในการผลิตและขายสินค้า (ค่าเฉลี่ย 3.88) อันดับสองกิจการมีการวางแผนและนำกลยุทธ์ส่วนผสมทางการตลาด 4 P มาใช้กับการดำเนินธุรกิจของกิจการ (ค่าเฉลี่ย 3.69) และอันดับสามกิจการมีการสร้างภาพพจน์ที่ดีและสร้างคุณค่าให้แก่ผลิตภัณฑ์ (ค่าเฉลี่ย 3.67)

ด้านเงินทุน

ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นด้วยเกี่ยวกับการจัดการปัญหาด้านเงินทุนอยู่ในระดับมาก โดยให้ความสำคัญกับกิจการมีการวางแผนทางการเงินอย่างเป็นระบบ (ค่าเฉลี่ย 3.87) อันดับสองกิจการมีการควบคุมทางการเงินที่ดี เช่น การจัดทำงบประมาณ (ค่าเฉลี่ย 3.70) และอันดับสามกิจการจัดหาเงินทุนจากสถาบันการเงินหรือแหล่งเงินทุนเพื่อมาลงทุนธุรกิจได้อย่างเพียงพอ (ค่าเฉลี่ย 3.58)

ด้านแรงงาน

ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นด้วยเกี่ยวกับการจัดการปัญหาด้านแรงงานอยู่ในระดับมาก โดยให้ความสำคัญอันดับหนึ่งกับ กิจการมีการพัฒนาความรู้และความสามารถของบุคลากร (ค่าเฉลี่ย 3.65) อันดับสองกิจการกำหนดผลตอบแทนหรือเงินเดือนพนักงานได้อย่างเหมาะสมกับตำแหน่งงาน (ค่าเฉลี่ย 3.61) และอันดับสามกิจการมีขั้นตอนการคัดเลือกและกรั่นกรองพนักงานที่มีคุณภาพเข้าทำงาน (ค่าเฉลี่ย 3.60)

ด้านเทคโนโลยี

ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นด้วยเกี่ยวกับการจัดการปัญหาด้านเทคโนโลยีอยู่ในระดับมาก โดยให้ความสำคัญอันดับหนึ่งกับ เทคโนโลยีที่นำมาใช้กับองค์กรสามารถทำให้การทำงานในด้านต่าง ๆ สะดวกยิ่งขึ้น (ค่าเฉลี่ย 3.62) อันดับสองกิจการนำเทคโนโลยีเข้ามาจัดการงานแต่ละด้านของกิจการ (ค่าเฉลี่ย 3.60) และอันดับสามกิจการมีบุคลากรที่มีความสามารถดูแลเทคโนโลยีในองค์กรให้ใช้งานได้อย่างมีประสิทธิภาพ (ค่าเฉลี่ย 3.53)

ด้านการจัดการ

ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นด้วยเกี่ยวกับการจัดการปัญหาด้านการจัดการอยู่ในระดับมาก โดยให้ความสำคัญอันดับหนึ่งกับผู้บริหารของกิจการมีความรู้ทางด้านการจัดการและบริหารงานอย่างเป็นระบบ (ค่าเฉลี่ย 3.60) อันดับสองกิจการมีการบริหารจัดการองค์กรอย่างเป็นระบบและมีประสิทธิภาพ (ค่าเฉลี่ย 3.57) และอันดับสามกิจการมีการจัดการดำเนินงานในแต่ละด้าน ตั้งแต่ด้านวัตถุดิบ โรงงาน การผลิตสินค้าคงคลัง และคุณภาพสินค้าเป็นอย่างดี (ค่าเฉลี่ย 3.55)

6. ด้านการส่งเสริมจากรัฐ

ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นด้วยเกี่ยวกับการจัดการปัญหาด้านการส่งเสริมจากรัฐอยู่ในระดับมาก โดยให้ความสำคัญอันดับหนึ่งกับกิจการได้จดทะเบียนและเข้าใจหลักเกณฑ์การเป็นผู้ประกอบการธุรกิจ (ค่าเฉลี่ย 3.79) อันดับสองกิจการได้รับสิทธิประโยชน์ด้านต่าง ๆ จากภาครัฐ

ในการเป็นผู้ประกอบการธุรกิจ SMEs (ค่าเฉลี่ย 3.60) และอันดับสามกิจการได้รับการติดต่อและสนับสนุนจากภาครัฐในการดำเนินธุรกิจ (ค่าเฉลี่ย 3.57)

7. ด้านการส่งเสริมพัฒนาองค์กร

ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นด้วยเกี่ยวกับการจัดการปัญหาด้านการส่งเสริมพัฒนาองค์กรอยู่ในระดับมาก โดยให้ความสำคัญอันดับหนึ่งกับโครงการต่าง ๆ ของภาครัฐและเอกชน เป็นประโยชน์ต่อกิจการ ทำให้กิจการมีความมั่นคงและมีเสถียรภาพมากยิ่งขึ้น (ค่าเฉลี่ย 3.63) อันดับสองกิจการมีแผนธุรกิจและความพร้อมในการเข้าร่วมโครงการต่าง ๆ จากภาครัฐและเอกชน (ค่าเฉลี่ย 3.59) และอันดับสามกิจการติดตามและเข้าร่วมโครงการต่าง ๆ ของภาครัฐและเอกชน (ค่าเฉลี่ย 3.54)

8. ด้านการส่งเสริมพัฒนาองค์กร

ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นด้วยเกี่ยวกับการจัดการปัญหาด้านการรับรู้ข้อมูลข่าวสารอยู่ในระดับมาก โดยให้ความสำคัญอันดับหนึ่งกับกิจกรรมช่องทางกรรับรู้ข้อมูลข่าวสารระหว่างกิจการและบุคคลภายนอก (ค่าเฉลี่ย 3.64) อันดับสองกิจการนำระบบสารสนเทศมาใช้เพื่อเป็นเครื่องมือในการสื่อสารทำให้สะดวกและประหยัดเวลาและต้นทุนมากยิ่งขึ้น (ค่าเฉลี่ย 3.62) และอันดับสามกิจการมีการจัดการระบบสารสนเทศที่ดีและมีระบบสารสนเทศที่ทันสมัย (ค่าเฉลี่ย 3.54)

ถ้าพิจารณาจากค่าเฉลี่ยรวมและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานรวมในการจัดการปัญหาแต่ละด้านของธุรกิจ SMEs ในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ผู้ตอบแบบสอบถามให้ความสำคัญกับการจัดการปัญหาด้านการตลาดเป็นอันดับหนึ่ง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.75 อันดับสองให้ความสำคัญกับการจัดการปัญหาด้านเงินทุน โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.72 และอันดับที่สามให้ความสำคัญกับการจัดการปัญหาด้านการส่งเสริมจากรัฐ โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.65

ผลการศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณภาพรายงานทางการเงินของกิจการ

ด้านความเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจ

ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นด้วยเกี่ยวกับการมีคุณภาพรายงานทางการเงินด้านความเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจ อยู่ในระดับมาก โดยให้ความสำคัญอันดับหนึ่งกับกิจการให้ความสำคัญในการเปิดเผยข้อมูล กรณีที่กิจการเปลี่ยนแปลงวิธีการหรือนโยบายของกิจการ (ค่าเฉลี่ย 3.84) อันดับสองกิจการให้ความสำคัญกับข้อมูลที่จะส่งผลกระทบต่อการประเมินความเสี่ยงหรือโอกาสของกิจการ (ค่าเฉลี่ย 3.61) และอันดับสามกิจการมีข้อมูลที่จะนำไปใช้ในการตัดสินใจเมื่อมีปัญหาเกิดขึ้นภายในกิจการ (ค่าเฉลี่ย 3.58)

ด้านความเป็นตัวแทนอันเที่ยงธรรม

ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นด้วยเกี่ยวกับการมีคุณภาพรายงานทางการเงิน ด้านความเป็นตัวแทนอันเที่ยงธรรม อยู่ในระดับโดยให้ความสำคัญอันดับหนึ่งกับการนำเสนอ ข้อมูลรายงานทางการเงินที่ครบถ้วน ทำให้ผู้ใช้ข้อมูลเข้าใจและทราบข้อเท็จจริง (ค่าเฉลี่ย 3.64) อันดับสองกิจการให้ความสำคัญกับการนำเสนอรายงานทางการเงินตามหลักของมาตรฐาน การบัญชีที่รับรองทั่วไป (ค่าเฉลี่ย 3.60) และอันดับสามกิจการนำเสนอข้อมูลทางการเงินที่เป็นกลาง ปราศจากอคติและการตกแต่งข้อมูล สามารถทำให้ผู้ใช้ข้อมูลตัดสินใจแตกต่างกันไป (ค่าเฉลี่ย 3.54)

ถ้าพิจารณาจากค่าเฉลี่ยรวมและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานรวม ผู้ตอบแบบสอบถามให้ความสำคัญกับด้านความเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจเป็นอันดับหนึ่ง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.68 และรองลงมาให้ความสำคัญกับด้านความเป็นตัวแทนอันเที่ยงธรรม โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.59

สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน

จากการทดสอบสมมติฐาน ผลการทดสอบพบว่าการจัดการปัญหาธุรกิจ SMEs มีความสัมพันธ์ต่อคุณภาพรายงานทางการเงินของ และการจัดการปัญหาธุรกิจ SMEs มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับคุณภาพรายงานทางการเงิน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์ความถดถอยเท่ากับ 0.707 แสดงให้เห็นว่าการจัดการปัญหาธุรกิจ SMEs มีความสัมพันธ์กับคุณภาพรายงานทางการเงินในเชิงบวกหรือมีทิศทางเดียวกัน นั่นหมายความว่าเมื่อกิจการมีการบริหารจัดการปัญหาของธุรกิจดีขึ้นมากเพียงใด ก็จะส่งผลให้รายงานทางการเงินมีคุณภาพมากยิ่งขึ้น

เมื่อศึกษาในรายละเอียดการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างการจัดการปัญหาในแต่ละด้านและคุณภาพรายงานทางการเงิน ว่าแต่ละด้านมีความสัมพันธ์กันหรือไม่จึงสรุปได้ว่า

1. การจัดการปัญหาธุรกิจ SMEs ด้านการตลาด มีความสัมพันธ์เชิงบวกหรือมีทิศทางเดียวกันกับคุณภาพรายงานทางการเงิน แต่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์ความถดถอยเท่ากับ 0.069 แสดงให้เห็นว่าการจัดการปัญหาธุรกิจ SMEs ด้านการตลาด ไม่มีความสัมพันธ์กับคุณภาพรายงานทางการเงินซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานของการวิจัย

2. การจัดการปัญหาธุรกิจ SMEs ด้านเงินทุน มีความสัมพันธ์เชิงบวกหรือมีทิศทางเดียวกันกับคุณภาพรายงานทางการเงินอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์ความถดถอยเท่ากับ 0.121 แสดงให้เห็นว่าการจัดการปัญหาธุรกิจ SMEs ด้านเงินทุนมีความสัมพันธ์กับคุณภาพรายงานทางการเงินในเชิงบวกหรือมีทิศทางเดียวกันซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานของการวิจัย

อภิปรายผล

การศึกษาวิจัยเรื่องการจัดการปัญหาธุรกิจและคุณภาพรายงานทางการเงิน ของธุรกิจ SMEs ในเขตภาคตะวันออก ผู้วิจัยได้ศึกษาถึง การจัดการปัญหาของธุรกิจ SMEs ทั้ง 8 ด้าน คือ ด้านการตลาด ด้านเงินทุน ด้านแรงงาน ด้านเทคโนโลยี ด้านการจัดการ ด้านบริการส่งเสริมจากรัฐ ด้านการส่งเสริมพัฒนาองค์กร ด้านการรับรู้ข้อมูลข่าวสาร ซึ่งในการดำเนินธุรกิจ SMEs กิจการต้องพบปัญหาในแต่ละด้าน ส่งผลให้กิจการไม่สามารถเติบโต หรือดำเนินธุรกิจอย่างมีคุณภาพได้ อีกทั้งการดำเนินกิจการที่มีประสิทธิภาพยังต้องมีเรื่องของคุณภาพรายงานทางการเงิน ที่เข้ามามีบทบาทสำคัญต่อการดำเนินธุรกิจ SMEs

จากวัตถุประสงค์ ที่ผู้วิจัยต้องการทราบความสัมพันธ์ระหว่างการจัดการปัญหาธุรกิจ SMEs กับคุณภาพรายงานทางการเงิน ทำให้สรุปได้ว่า หากธุรกิจ SMEs มีการจัดการปัญหาที่ดีขึ้น หรือมากขึ้น จะส่งผลให้รายงานทางการเงินมีคุณภาพมากยิ่งขึ้น โดยผู้วิจัยได้ศึกษาความสัมพันธ์ของการจัดการปัญหาในแต่ละด้าน กับคุณภาพรายงานทางการเงินเพื่อนำมาอภิปรายผลดังนี้

1. การจัดการปัญหาธุรกิจ SMEs ด้านการตลาด ไม่มีความสัมพันธ์กับคุณภาพรายงานทางการเงินซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานของการวิจัย ซึ่งอาจเป็นเพราะการแก้ปัญหาของธุรกิจด้านการตลาดจะเน้นการสร้างภาพพจน์ในการให้บริการเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ด้วยกลยุทธ์การตลาด เน้นการเติบโตของยอดขายเป็นหลัก ดังนั้นหากธุรกิจมุ่งเน้นการจัดการปัญหาด้านการตลาด ก็จะไม่ส่งผลกระทบต่อคุณภาพของรายงานทางการเงินของกิจการ

2. การจัดการปัญหาธุรกิจ SMEs ด้านเงินทุนมีความสัมพันธ์กับคุณภาพรายงานทางการเงิน ซึ่งอาจเป็นเพราะการจัดการทางการเงินเป็นเรื่องที่สำคัญในการดำเนินธุรกิจเริ่มตั้งแต่การตัดสินใจจัดหาเงินทุน เพื่อประกอบธุรกิจ การจัดการเกี่ยวกับสินค้างคงคลัง นโยบายเกี่ยวกับสินเชื่อ การถือเงินสด การขยายการลงทุน นโยบายการแบ่งส่วนกำไร ซึ่งหากแต่ละกิจการให้ความสำคัญและมีการวางแผนจัดการเงินทุนที่ดียิ่งขึ้น นอกจากจะทำให้กิจการเกิดสภาพคล่องในการดำเนินธุรกิจ ยังส่งผลถึงคุณภาพรายงานทางการเงินที่ดียิ่งขึ้น เกิดคุณค่าทางการพยากรณ์และคุณค่าทางการยืนยันข้อมูลของกิจการ

3. การจัดการปัญหาธุรกิจ SMEs ด้านแรงงาน ไม่มีความสัมพันธ์กับคุณภาพรายงานทางการเงิน ซึ่งอาจเป็นเพราะการจัดการปัญหาด้านแรงงานเป็นการมุ่งเน้นการคัดเลือก การฝึกอบรม การจูงใจ และผลตอบแทนของพนักงาน เพื่อให้พนักงานทำงานร่วมกับองค์กรได้อย่างมั่นคง จึงไม่ส่งผลกระทบต่อคุณภาพรายงานทางการเงินของกิจการ

4. การจัดการปัญหาธุรกิจ SMEs ด้านเทคโนโลยี ไม่มีความสัมพันธ์กับคุณภาพรายงานทางการเงิน อาจเป็นเพราะกิจการธุรกิจ SMEs ยังคงเป็นธุรกิจที่มีขนาดย่อม จึงยังไม่มีการลงทุน

หรือการจัดการจัดการทางด้านเทคโนโลยีที่สูงมากนัก ดังนั้นคุณภาพของรายงานทางการเงินที่จัดทำขึ้นจึงไม่มีความสัมพันธ์ต่อการจัดการทางด้านเทคโนโลยีของกิจการ

5. การจัดการปัญหาธุรกิจ SMEs ด้านการจัดการมีความสัมพันธ์กับคุณภาพรายงานทางการเงิน ซึ่งการจัดการปัญหาด้านการจัดการนั้นเน้นตั้งแต่การดำเนินงานด้านโครงสร้างพื้นฐานด้านวัตถุดิบ อะไหล่ และวัสดุใช้สิ้นเปลือง ด้านโรงงาน ด้านวิธีการผลิต ด้านสินค้าคงคลัง คุณภาพของสินค้าโดยรวม หากกิจการมีการวางแผนด้านต่าง ๆ อย่างถูกต้องรัดกุม และจัดการปัญหาในการจัดการด้านต่าง ๆ ดียิ่งขึ้นก็จะส่งผลให้รายงานทางการเงินมีคุณภาพและน่าเชื่อถือมากยิ่งขึ้น

6. การจัดการปัญหาธุรกิจ SMEs ด้านการส่งเสริมจากรัฐมีความสัมพันธ์กับคุณภาพรายงานทางการเงินซึ่งการจัดการปัญหาด้านการส่งเสริมจากรัฐเริ่มต้นจากการขึ้นทะเบียนเป็นผู้ประกอบการ SMEs อย่างถูกต้อง ทำให้หน่วยงานของรัฐสามารถประมวล รวบรวม หรือปรับปรุงฐานข้อมูลผู้ประกอบการ SMEs ให้ตรงกับสถานการณ์ที่เป็นปัจจุบัน ซึ่งจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการจัดทำมาตรการส่งเสริม SMEs หรือการดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ของหน่วยงานภาครัฐ ในการส่งเสริมสนับสนุนผู้ประกอบการ SMEs ให้ได้ตรงกับความต้องการของ SMEs แต่ละธุรกิจ ซึ่งการดำเนินการด้านต่าง ๆ ของรัฐ จะส่งผลให้ธุรกิจมีขั้นตอนการดำเนินงานธุรกิจที่มีเป้าหมาย ความถูกต้องและชัดเจนมากขึ้น ส่งผลให้ข้อมูลทางการเงินของกิจการมีประสิทธิภาพและมีคุณภาพมากยิ่งขึ้นด้วยเช่นกัน

7. การจัดการปัญหาธุรกิจ SMEs ด้านการส่งเสริมพัฒนาองค์กร ไม่มีความสัมพันธ์กับคุณภาพรายงานทางการเงิน ซึ่งการจัดการปัญหาธุรกิจ SMEs ด้านการส่งเสริมพัฒนาองค์กรเป็นการเตรียมความพร้อมเพื่อรับสิทธิประโยชน์ด้านต่าง ๆ จากโครงการต่าง ๆ ที่รัฐและเอกชนจัดทำขึ้นเป็นการจัดเตรียมข้อมูลเพื่อหน่วยงานภายนอก ซึ่งไม่ส่งผลต่อคุณภาพทางการเงินของกิจการในการดำเนินธุรกิจ

8. การจัดการปัญหาธุรกิจ SMEs ด้านการรับรู้ข้อมูลข่าวสารมีความสัมพันธ์กับคุณภาพรายงานทางการเงิน ซึ่งการทำธุรกิจในปัจจุบันข้อมูลข่าวสารเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นมากในการทำธุรกิจ นอกจากเป็นการเพิ่มความสามารถในการแข่งขันของธุรกิจ SMEs ยังเป็นการเปิดรับข้อมูลเพื่อให้การผลิตสินค้าและบริการจะต้องพัฒนาคุณภาพให้เข้าสู่มาตรฐานสากล ดังนั้นหากกิจการมีการจัดการปัญหาการรับรู้ข้อมูลข่าวสารที่ดีและถูกต้องทันเวลา ก็จะส่งผลถึงรายงานทางการเงินที่มีคุณภาพและถูกต้องมากยิ่งขึ้นเช่นกัน

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะจากผลการศึกษา สำหรับการจัดการปัญหาและคุณภาพรายงานทางการเงินของธุรกิจ SMEs ในเขตภาคตะวันออก

ธุรกิจควรมีการส่งเสริมและมีการให้ความรู้ความเข้าใจแก่บุคลากรในองค์กรเกี่ยวกับการแก้ปัญหาและการจัดการด้านต่าง ๆ ของธุรกิจ SMEs เพื่อลดปัญหาในการดำเนินธุรกิจ SMEs ในปัจจุบัน และควรมีการพัฒนาศักยภาพของบุคลากรในการจัดทำรายงานทางการเงิน โดยควรจัดพนักงานเข้าร่วมอบรมเกี่ยวกับการบัญชี และติดตามข่าวสารทางด้านมาตรฐานการบัญชี เพื่อให้การจัดทำและนำเสนอรายงานทางการเงินมีความถูกต้องและมีคุณภาพมากยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

การศึกษานี้ได้เสนอแนะเพิ่มเติมสำหรับผู้สนใจจะทำกรวิจัยในอนาคตดังนี้ ผู้ที่สนใจอาจพัฒนาเครื่องมือที่ใช้วัดการเปลี่ยนแปลงของระดับการเปิดเผยข้อมูลขึ้นมาใหม่เพื่อทำการศึกษาในลักษณะอื่น ๆ หรือเป็นแบบดัชนีที่มีการถ่วงน้ำหนัก โดยกำหนดน้ำหนักจากงานวิจัยที่ผ่านมาในอดีตหรือสำรวจความเห็นของผู้ใช้ข้อมูลกลุ่มต่าง ๆ เช่น ผู้ลงทุน ผู้จัดทำข้อมูล หรือนักวิชาการต่าง ๆ เป็นต้น เพื่อเปรียบเทียบว่าดัชนีที่มีการถ่วงน้ำหนักนั้นจะให้ผลลัพธ์ที่เหมือนหรือแตกต่างจากดัชนีที่ไม่มีการถ่วงน้ำหนักอย่างไร

บรรณานุกรม

- กตัญญู หิรัญญูสมบุรณ์. (2545). *การจัดการธุรกิจขนาดย่อม*. กรุงเทพฯ: งานตำราและเอกสารการพิมพ์คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม, สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.
- กรมสรรพากร. (2558). *เกี่ยวกับธุรกิจ SMEs*. เข้าถึงได้จาก <http://www.rd.go.th/publish/38056.0.html>
- กฤษดา เสกตระกูล และยุทธ วรรณธรา. (2546). *พิชิตธุรกิจอย่างมืออาชีพ* (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง.
- ขันทยา ถมวัฒน์ศิลป์. (2546). *การเปิดเผยข้อมูลในงบการเงินของบริษัทในเขตนิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือจังหวัดลำพูน กลุ่มอุตสาหกรรมแปรรูปผลิตภัณฑ์เกษตร*. การศึกษาค้นคว้าอิสระปริญญาโทบริหารธุรกิจ, สาขาวิชาการบัญชี, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- จันทนา สาขากร, ศิลปะพร ศรีจันทพร และนิพนธ์ เห็นโชคชัยชนะ. (2548). *การควบคุมภายในและการตรวจสอบภายใน*. กรุงเทพฯ: ที พี เอ็นเพรส.
- จินตนา บุญงการ และกรองแก้ว อยู่สุข. (2531). *แนวคิดทางธุรกิจ*, กรุงเทพฯ: เจ้าพระยาการพิมพ์.
- จินตนา บุญงการ. (2547). *สภาพแวดล้อมทางธุรกิจ* (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพฯ: แอคทีฟ พริ้นท์.
- จิตร์รัตน์ มีมาก และฉัตรยาพร เสมอใจ. (2552). *การจัดการธุรกิจขนาดย่อม*. กรุงเทพฯ: วี.พริ้นท์ (1991).
- ธวัช ภูมิโตโยโคโย. (2542). *SMEs: ความพร้อมต่อการดำเนินธุรกิจยุคใหม่*. กรุงเทพฯ: บุญศิริการพิมพ์.
- ธานี หิรัญศรี และพิมพ์พนา ศรีสวัสดิ์. (2541). *รูปแบบการจัดทำรายงานการเงินของธุรกิจ: แนวคิดและหลักปฏิบัติ*. *จุฬาลงกรณ์ปริทัศน์*, 20(77), 1-9.
- ธานี หิรัญศรี และพิมพ์พนา ศรีสวัสดิ์. (2543). *การศึกษาการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปีของสถาบันการเงินไทย*. *จุฬาลงกรณ์วารสาร*, 13(49), 27-48.
- ธิดิภา ชยธวัช. (2547). *จอมยุทธ์ SMEs*. กรุงเทพฯ: ซี.พี. บุ๊ค สแตนดาร์ด.
- นิถุมล มณีสว่างวงศ์. (2548). *การบริหารธุรกิจและอุตสาหกรรมขนาดย่อม*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- แน่นน้อย ใจอ่อน. (2542). *การรายงานทางการเงินและระบบสารสนเทศทางการบัญชี* (พิมพ์ครั้งที่ 12). กรุงเทพฯ: อรุณการพิมพ์.
- พนิดา พานิชกุล และสุธี พงศาสกุลชัย. (2552). *ระบบสารสนเทศเพื่อการจัดการ*. กรุงเทพฯ: เคทีพีคอมพิวเตอร์คอนซัลท์.

- พรนพ พุกกะพันธุ์. (2544). *จริยธรรมทางธุรกิจ* (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: จามจุรีโปรดักส์.
- พรอนงค์ บุษราตระกูล. (2545). *การตรวจสอบภายในและบรรษัทภิบาลสำหรับธุรกิจ*. กรุงเทพฯ: สมาคมผู้ตรวจสอบภายในแห่งประเทศไทย.
- เมธากุล เกียรติกระจาย และสิลปะพร ศรีจันเพชร. (2544). *ทฤษฎีบัญชี* (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: เท็กซ์แอนด์เจเนรอลพับลิเคชั่น.
- รัตติกรณ์ จงวิศาล. (2550). *การศึกษากาว่าผู้นำและทิศทางใหม่เพื่อพัฒนาผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมไทย*. กรุงเทพฯ: รายงานวิจัยสนับสนุนโดยสำนักงานคณะกรรมการอุดมศึกษา และสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัยกรุงเทพ.
- วิชัย โสสุวรรณจินดา. (2546). *ครบเครื่องเรื่องการบริหารธุรกิจขนาดย่อม* (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: สมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี (ไทย-ญี่ปุ่น).
- วิฑูรย์ สิมะโชคดี. (2542). *SMEs เสาหลักของอุตสาหกรรมผู้ชาติ*. กรุงเทพฯ: สมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี (ไทย-ญี่ปุ่น).
- วิรัช สงวนวงษ์วาน. (2546). *การจัดการและพฤติกรรมองค์กร*. กรุงเทพฯ: เพียร์สันเอด์คูเคชั่นอินโดไชน่า.
- วิริยา อนันตศิริ, มาลี ตริทศายุท และสุริยะ เจียมประชานรากร. (2545). *ธุรกิจทั่วไป*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ.
- วีรุธ มาพะสิรานนท์. (2543) *ธุรกิจส่วนตัว SMEs ทำอะไรกันดี*. กรุงเทพฯ: ชีระป้อมวรรณกรรม.
- สถาบันพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม. (2547). *กุญแจแห่งความสำเร็จของ SMEs*. เข้าถึงได้จาก <http://www.ismed.or.th>
- สภาวิชาชีพบัญชี ในพระบรมราชูปถัมภ์. (2557). *กรอบแนวคิดสำหรับรายงานทางการเงิน* (ปรับปรุง 2557). เข้าถึงได้จาก http://www.fap.or.th/images/column_1359010309/framework_clean-PostWeb_Up_031057.pdf
- สมชาย หิรัญกิตติ และศิริวรรณ เสรีรัตน์. (2542). *การบริหารธุรกิจขนาดย่อม* (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: ชีระฟิล์มและไซเท็กซ์.
- สมาคมนักบัญชีและผู้สอบบัญชีรับอนุญาตแห่งประเทศไทย. (2547). *มาตรฐานการบัญชีของไทย เล่ม 1* (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: บุญศิริ.
- สมาคมผู้ตรวจสอบภายในแห่งประเทศไทย. (2552). *แนวคิดและการปฏิบัติของคณะกรรมการตรวจสอบภายในประเทศไทย*. เข้าถึงได้จาก <http://www.theiiat.or.th/km/newsdesc.php?n=90210172927>

สมาคมสโมสรนักลงทุน. (2557). *มาตรการส่งเสริมกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)*.

เข้าถึงได้จาก <http://www.faq108.co.th/boi/measure/sme.php>

สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม. (2546). *รายงานสถานการณ์วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม*. กรุงเทพฯ: ไอเดีย อินสแตนท์ พรินท์.

สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม. (2558). *ขึ้นทะเบียนผู้ประกอบการ SMEs*.

เข้าถึงได้จาก <http://www.sme.go.th/th/index.php/member>

สุกัญญา คำนวนศกุนี. (2532). *การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินในการบริหารของธุรกิจขนาดย่อม ในเขตอำเภอเมืองจังหวัดเชียงใหม่*. รายงานการวิจัย. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุธี เอกะหิตานนท์. (2532). *การวิเคราะห์รูปแบบการจัดการและปัจจัยสำคัญที่มีผลกระทบต่อความเจริญก้าวหน้าของอุตสาหกรรมขนาดย่อมในภาคเหนือ*. รายงานการวิจัย. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

หทัยกาญจน์ จันทะเสน. (2549). *ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการประกอบธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจฯ ประเภทการผลิตในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล*. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาจิตวิทยาอุตสาหกรรม, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

แบบทดสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา IOC ของแบบสอบถาม

แบบสอบถามนี้สามารถใช้เป็น
เครื่องมือในการวิจัย(วิจัยเชิงปริมาณ)

ได้

ได้ แต่ต้องปรับปรุงบางส่วน

ไม่ได้ทั้งฉบับ

ลงชื่อ.....ดร. สักดา อธิศิริไพโร

ผู้เชี่ยวชาญ/ ผู้ทรงคุณวุฒิ

..... ๒ / 11 / ๒๕๕๕

แบบทดสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา IOC ของแบบสอบถาม (วิจัยเชิงปริมาณ)
เรื่อง

การจัดการปัญหาธุรกิจและคุณภาพรายงานทางการเงินของธุรกิจ SMEs ในเขตภาคตะวันออก

ชื่อผู้วิจัย	นางสาวพิรญาณ์ เฉลยบุญ
รหัสประจำตัว	56760033
นิสิตหลักสูตร	บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบัญชี
หมายเลขโทรศัพท์	0845662221
อีเมล	lookpadsmile@gmail.com
อาจารย์ที่ปรึกษา	ดร.นุจรี ภาคาสัตย์

แบบสอบถามนี้สามารถใช้เป็น
เครื่องมือในการวิจัย(วิจัยเชิงปริมาณ)

ใต้

ใต้ แต่ต้องปรับปรุงบางส่วน

ไม่ได้ทั้งฉบับ

ลงชื่อ.....ธนัยวงศ์ กิรติวานิชย์.....

ผู้เชี่ยวชาญ/ ผู้ทรงคุณวุฒิ

.....20...../.....11...../...2558.....

แบบทดสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา IOC ของแบบสอบถาม (วิจัยเชิงปริมาณ)
เรื่อง

การจัดการปัญหาธุรกิจและคุณภาพรายงานทางการเงินของธุรกิจ SMEs ในเขตภาคตะวันออก

ชื่อผู้วิจัย	นางสาวพิรญาณ์ เฉลยบุญ
รหัสประจำตัว	56760033
นิสิตหลักสูตร	บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบัญชี
หมายเลขโทรศัพท์	0845662221
อีเมล	lookpadsmile@gmail.com
อาจารย์ที่ปรึกษา	ดร.นุจรี ภาคาศัตย์

แบบสอบถามนี้สามารถใช้เป็น
เครื่องมือในการวิจัย(วิจัยเชิงปริมาณ)

ได้

ได้ แต่ต้องปรับปรุงบางส่วน

ไม่ได้ทั้งฉบับ

ลงชื่อ..... ผศ.ดร.ช่อชัย วัฒนวิ
ผู้เชี่ยวชาญ/ ผู้ทรงคุณวุฒิ
..... 8 / 11 / 58

แบบทดสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา IOC ของแบบสอบถาม (วิจัยเชิงปริมาณ)

เรื่อง

การจัดการปัญหาธุรกิจและคุณภาพรายงานทางการเงินของธุรกิจ SMEs ในเขตภาคตะวันออก

ชื่อผู้วิจัย	นางสาวพิรญาณ์ เฉลยบุญ
รหัสประจำตัว	56760033
นิสิตหลักสูตร	บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบัญชี
หมายเลขโทรศัพท์	0845662221
อีเมล	lookpadsmile@gmail.com
อาจารย์ที่ปรึกษา	ดร.นุจรี ภาคาศัตย์

สรุปผลแบบทดสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (IOC) ของแบบสอบถาม
เรื่อง การจัดการปัญหาธุรกิจและคุณภาพรายงานทางการเงิน ของธุรกิจ SMEs ในเขตภาคตะวันออก

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปผู้ประกอบการหรือเจ้าของของธุรกิจ SMEs

ข้อคำถาม		ระดับความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			ระดับคะแนนเฉลี่ย
		ผศ.ดร.ยอดยิ่ง	ดร.ธนัยวงศ์	ดร.ธีรทัต	
1.	เพศ	1	1	1	1
2.	อายุ	1	1	1	1
3.	ระดับการศึกษา	1	1	1	1
4.	ตำแหน่งงาน	1	1	1	1
5.	ประเภทธุรกิจงาน	1	1	1	1
6.	รูปแบบธุรกิจ	1	1	1	1
7.	จำนวนพนักงาน	1	1	1	1
8.	ทุนจดทะเบียน	1	1	1	1
9.	ระยะเวลาประกอบธุรกิจ	1	1	1	1

ส่วนที่ 2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการปัญหาธุรกิจ SMEs

ข้อคำถาม		ระดับความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			ระดับคะแนนเฉลี่ย
		ผศ.ดร.ยอดยิ่ง	ดร.ธนัยวงศ์	ดร.ธีรทัต	
ด้านการตลาด					
1.	กิจการมีตลาดเป้าหมายที่ชัดเจนในการผลิตและขายสินค้า	1	1	1	1
2.	กิจการมีการวางแผนและนำกลยุทธ์ส่วนผสมทางการตลาด 4 P (Product, Price, Place, Promotion) มาใช้กับการดำเนินธุรกิจของกิจการ	1	1	1	1
3.	กิจการมีการสร้างภาพพจน์ที่ดีและสร้างคุณค่าให้แก่ผลิตภัณฑ์	1	1	1	1
ด้านเงินทุน					
1.	กิจการมีการวางแผนทางการเงินอย่างเป็นระบบ	1	1	1	1
2.	กิจการจัดหาเงินทุนจากสถาบันการเงินหรือแหล่งเงินทุนเพื่อมาลงทุนธุรกิจได้อย่างเพียงพอ	1	1	1	1

ข้อคำถาม		ระดับความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			ระดับคะแนน เฉลี่ย
		ผศ.ดร.ยอดยิ่ง	ดร.ชนัยวงศ์	ดร.ธีทัต	
3.	กิจการมีการควบคุมทางการเงินที่ดี เช่น การจัดทำงบประมาณ	1	1	1	1
ด้านแรงงาน					
1.	กิจการมีขั้นตอนการคัดเลือกและกรั่นกรองพนักงานที่มีคุณภาพเข้าทำงาน	1	1	1	1
2.	กิจการกำหนดผลตอบแทนหรือเงินเดือนพนักงานได้อย่างเหมาะสมกับตำแหน่งงาน	1	1	1	1
3.	กิจการมีการพัฒนาความรู้และความสามารถของบุคลากร	1	1	1	1
ด้านเทคโนโลยี					
1.	กิจการนำเทคโนโลยีเข้ามาจัดการงานแต่ละด้านของกิจการ	1	1	1	1
2.	กิจการมีบุคลากรที่มีความสามารถดูแลเทคโนโลยีในองค์กรให้ใช้งานได้อย่างมีประสิทธิภาพ	1	1	1	1
3.	เทคโนโลยีที่นำมาใช้กับองค์กรสามารถทำให้การทำงานในด้านต่างๆสะดวกยิ่งขึ้น	1	1	1	1
ด้านการจัดการ					
1	ผู้บริหารของกิจการมีความรู้ทางการจัดการและบริหารงานอย่างเป็นระบบ	1	1	1	1
2	กิจการมีการจัดการดำเนินงานในแต่ละด้านตั้งแต่ด้านวัตถุดิบ โรงงาน การผลิตสินค้าคงคลัง และคุณภาพสินค้าเป็นอย่างดี	1	1	1	1
3	กิจการมีการบริหารจัดการองค์กรอย่างเป็นระบบและมีประสิทธิภาพ	1	1	1	1
ด้านการส่งเสริมจากรัฐ					
1.	กิจการได้จดทะเบียนและเข้าใจหลักเกณฑ์การเป็นผู้ประกอบการธุรกิจ SMEs อย่างถูกต้อง	1	1	1	1
2.	กิจการได้รับสิทธิประโยชน์ด้านต่างๆจากรัฐในการเป็นผู้ประกอบการธุรกิจ SMEs	1	1	1	1
3.	กิจการได้รับการติดต่อและสนับสนุนจากรัฐ	1	1	1	1

ข้อความ		ระดับความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			ระดับคะแนนเฉลี่ย
		ผศ.ดร.ยอดยิ่ง	ดร.ชนัยวงศ์	ดร.ธีทัต	
ในการดำเนินธุรกิจ					
ด้านการส่งเสริมพัฒนาองค์กร					
1.	กิจการมีแผนธุรกิจและความพร้อมในการเข้าร่วมโครงการต่างๆจากภาครัฐและเอกชน	1	1	1	1
2.	กิจการติดตามและเข้าร่วมโครงการต่างๆของภาครัฐและเอกชน	1	1	1	1
3.	โครงการต่างๆของภาครัฐและเอกชนเป็นประโยชน์ต่อกิจการ ทำให้กิจการมีความมั่นคงและมีเสถียรภาพมากยิ่งขึ้น	1	1	1	1
ด้านการรับรู้ข้อมูลข่าวสาร					
1.	กิจการมีช่องทางการรับรู้ข้อมูลข่าวสารระหว่างกิจการและบุคคลภายนอก	1	1	1	1
2.	กิจการนำระบบสารสนเทศมาใช้เพื่อเป็นเครื่องมือในการสื่อสารทำให้สะดวกและประหยัดเวลาและต้นทุนมากยิ่งขึ้น	1	1	1	1
3.	กิจการมีการจัดการระบบสารสนเทศที่ดีและมีระบบสารสนเทศที่ทันสมัย	1	1	1	1

ส่วนที่ 3 ความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณภาพรายงานทางการเงินของกิจการ

ข้อความ		ระดับความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			ระดับคะแนนเฉลี่ย
		ผศ.ดร.ยอดยิ่ง	ดร.ชนัยวงศ์	ดร.ธีทัต	
ด้านเกี่ยวกับความเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจ					
1.	กิจการให้ความสำคัญในการเปิดเผยข้อมูลที่กิจการเปลี่ยนแปลงวิธีการหรือนโยบายของกิจการ	1	1	1	1
2.	กิจการนำข้อมูลทางการเงินบัญชีไปใช้ในการตัดสินใจเมื่อมีปัญหาเกิดขึ้นในกิจการ	1	1	1	1
3.	กิจการมักจะให้ความสำคัญกับข้อมูลทางการเงินบัญชีในการประเมินความเสี่ยงหรือโอกาสของกิจการ	1	1	1	1

ข้อคำถาม		ระดับความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			ระดับคะแนน เฉลี่ย
		ผศ.ดร.ยอดยิ่ง	ดร.ชนัยวงศ์	ดร.ธีทัต	
ด้านเกี่ยวกับความเป็นตัวแทนอันเที่ยงธรรม					
1.	กิจการนำเสนอข้อมูลรายงานทางการเงินที่ครบถ้วน	1	1	1	1
2.	กิจการนำเสนอข้อมูลทางการเงินที่เป็นกลางปราศจากอคติและการตกแต่งข้อมูล	1	1	1	1
3.	กิจการให้ความสำคัญกับการตรวจสอบและแก้ไขรายการทางบัญชีที่ไม่ถูกต้อง หรือมีข้อผิดพลาด	1	1	1	1

ภาคผนวก ข
แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

แบบสอบถาม

การจัดการปัญหาธุรกิจและคุณภาพรายงานทางการเงิน ของธุรกิจ SMEs

ในเขตภาคตะวันออก

คำชี้แจง: การทำแบบสอบถามของผู้วิจัยมีวัตถุประสงค์ เพื่อสอบถามความคิดเห็นของท่าน เกี่ยวกับการจัดการปัญหาธุรกิจและคุณภาพรายงานทางการเงิน ของธุรกิจSME ซึ่งข้อมูลที่ได้จากท่านจะนำไปใช้ประกอบการทำวิจัย มิได้มีวัตถุประสงค์อื่นใด ผู้วิจัยขอขอบพระคุณอย่างยิ่ง ที่ท่านกรุณาให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม ณ โอกาสนี้

คำแนะนำ: แบบสอบถามนี้ ประกอบไปด้วยชุดคำถาม 4 ส่วน

ส่วนที่ 1: ข้อมูลทั่วไปผู้ประกอบการหรือเจ้าของของธุรกิจ SMEs

ส่วนที่ 2: ความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการปัญหาในแต่ละด้าน

ส่วนที่ 3: ความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณภาพรายงานทางการเงินของกิจการ

ส่วนที่ 4: ข้อคิดเห็นอื่น ๆ

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของประกอบการ และข้อมูลทั่วไปของธุรกิจ SMEs

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในหน้าข้อความที่ท่านเลือก

1. เพศ

1) ชาย

2) หญิง

2. อายุ

1) 20 - 30 ปี

2) 31 - 40 ปี

3) 41 - 50 ปี

4) 51 - 60 ปี

5) 61 ปีขึ้นไป

3. ระดับการศึกษา

1) ประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.)

2) ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.)

3)ปริญญาตรี

4)ปริญญาโท

5) สูงกว่าปริญญาโท

4. ตำแหน่งงาน

1) ผู้ประกอบการ/ เจ้าของธุรกิจ

2) ผู้จัดการ

5. ประเภทธุรกิจงาน

- 1) กิจการการผลิต 2) กิจการการบริการ
 3) กิจการค้าปลีกและค้าส่ง

6. รูปแบบธุรกิจ

- 1) บริษัทจำกัด 2) ห้างหุ้นส่วนจำกัด
 3) อื่น ๆ โปรดระบุ.....

7. จำนวนพนักงาน

- 1) 1-50 คน 2) 51-100 คน
 3) 101-150 คน 4) 151-200 คน
 5) มากกว่า 200 คนขึ้นไป

8. ทุนจดทะเบียน

- 1) ไม่เกิน 2 ล้านบาท 2) ไม่เกิน 3 ล้านบาท
 3) ไม่เกิน 4 ล้านบาท 4) ไม่เกิน 5 ล้านบาท

9. ระยะเวลาประกอบธุรกิจ

- 1) 1-3 ปี 2) 4-6 ปี
 3) 7-9 ปี 4) มากกว่า 9 ปีขึ้นไป

ส่วนที่ 2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการปัญหาธุรกิจSMEs

คำชี้แจง: กรุณาระบุคำตอบโดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องระดับความคิดเห็นของการจัดการ

ปัญหาธุรกิจSMEs เพียงช่องเดียว เกณฑ์การพิจารณาระดับความคิดเห็น แบ่งออกเป็น 5 ระดับ ดังนี้

- 5 หมายถึง เห็นด้วยมากที่สุด
 4 หมายถึง เห็นด้วยมาก
 3 หมายถึง เห็นด้วยปานกลาง
 2 หมายถึง เห็นด้วยน้อย
 1 หมายถึง เห็นด้วยน้อยที่สุด

การจัดการปัญหาธุรกิจSMEs	ระดับความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
ด้านการตลาด					
1. กิจการมีตลาดเป้าหมายที่ชัดเจนในการผลิตและขายสินค้า					
2. กิจการมีการวางแผนและนำกลยุทธ์ส่วนผสมทาง					

การจัดการปัญหาธุรกิจSMEs	ระดับความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
การตลาด 4 P (Product ,Price ,Place ,Promotion) มาใช้กับการดำเนินธุรกิจของกิจการ					
3. กิจการมีการสร้างภาพพจน์ที่ดีและสร้างคุณค่าให้แก่ผลิตภัณฑ์					
ด้านเงินทุน					
4. กิจการมีการวางแผนทางการเงินอย่างเป็นระบบ					
5. กิจการจัดหาเงินทุนจากสถาบันการเงินหรือแหล่งเงินทุนเพื่อมาลงทุนธุรกิจได้อย่างเพียงพอ					
6. กิจการมีการควบคุมทางการเงินที่ดี เช่น การจัดทำงบประมาณ					
ด้านแรงงาน					
7. กิจการมีขั้นตอนการคัดเลือกและกรันกรองพนักงานที่มีคุณภาพเข้าทำงาน					
8. กิจการกำหนดผลตอบแทนหรือเงินเดือนพนักงานได้อย่างเหมาะสมกับตำแหน่งงาน					
9. กิจการมีการพัฒนาความรู้และความสามารถของบุคลากร					
ด้านเทคโนโลยี					
10. กิจการนำเทคโนโลยีเข้ามาจัดการงานแต่ละด้านของกิจการ					
11. กิจการมีบุคลากรที่มีความสามารถดูแลเทคโนโลยีในองค์กรให้ใช้งานได้อย่างมีประสิทธิภาพ					
12. เทคโนโลยีที่นำมาใช้กับองค์กรสามารถทำให้การทำงานในด้านต่าง ๆ สะดวกยิ่งขึ้น					
ด้านการจัดการ					
13. ผู้บริหารของกิจการมีความรู้ทางด้านการจัดการและบริหารงานอย่างเป็นระบบ					
14. กิจการมีการจัดการการดำเนินงานในแต่ละด้าน ตั้งแต่ด้านวัตถุดิบ โรงงาน การผลิตสินค้าคงคลัง และคุณภาพสินค้าเป็นอย่างดี					
15. กิจการมีการบริหารจัดการองค์กรอย่างเป็นระบบและมีประสิทธิภาพ					

การจัดการปัญหาธุรกิจSMEs	ระดับความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
ด้านการส่งเสริมจากรัฐ					
16. กิจการได้จดทะเบียนและเข้าใจหลักเกณฑ์การเป็นผู้ประกอบการธุรกิจ SMEs อย่างถูกต้อง					
17. กิจการได้รับสิทธิประโยชน์ด้านต่าง ๆ จากภาครัฐในการเป็นผู้ประกอบการธุรกิจ SMEs					
18. กิจการได้รับการติดต่อและสนับสนุนจากภาครัฐในการดำเนินธุรกิจ					
ด้านการส่งเสริมพัฒนาองค์กร					
19. กิจการมีแผนธุรกิจและความพร้อมในการเข้าร่วมโครงการต่าง ๆ จากภาครัฐและเอกชน					
20. กิจการติดตามและเข้าร่วมโครงการต่าง ๆ ของภาครัฐและเอกชน					
21. โครงการต่าง ๆ ของภาครัฐและเอกชนเป็นประโยชน์ต่อกิจการ ทำให้กิจการมีความมั่นคงและมีเสถียรภาพมากยิ่งขึ้น					
ด้านการรับรู้ข้อมูลข่าวสาร					
22. กิจการมีช่องทางการรับรู้ข้อมูลข่าวสารระหว่างกิจการและบุคคลภายนอก					
23. กิจการนำระบบสารสนเทศมาใช้เพื่อเป็นเครื่องมือในการสื่อสารทำให้สะดวกและประหยัดเวลาและต้นทุนมากยิ่งขึ้น					
24. กิจการมีการจัดการระบบสารสนเทศที่ดีและมีระบบสารสนเทศที่ทันสมัย					

ส่วนที่ 3 ความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณภาพรายงานทางการเงินของกิจการ

คำชี้แจง: กรุณาระบุคำตอบโดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณภาพ

รายงานทางการเงินของกิจการ

คุณภาพรายงานทางการเงิน	ระดับความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
ความเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจ					
25. กิจการให้ความสำคัญในการเปิดเผยข้อมูล กรณีที่กิจการเปลี่ยนแปลงวิธีการหรือนโยบายของกิจการ					
26. กิจการมีข้อมูลที่จะนำไปใช้ในการตัดสินใจเมื่อมีปัญหาเกิดขึ้นภายในกิจการ					
27. กิจการให้ความสำคัญกับข้อมูลที่จะส่งผลกระทบต่อการประเมินความเสี่ยงหรือโอกาสของกิจการ					
ความเป็นตัวแทนอันเที่ยงธรรม					
28. กิจการนำเสนอข้อมูลรายงานทางการเงินที่ครบถ้วนทำให้ผู้ใช้ข้อมูลเข้าใจและทราบข้อเท็จจริง					
29. กิจการนำเสนอข้อมูลทางการเงินที่เป็นกลางปราศจากอคติและการตกแต่งข้อมูล สามารถทำให้ผู้ใช้ข้อมูลตัดสินใจแตกต่างกันไป					
30. กิจการให้ความสำคัญกับการนำเสนอรายงานทางการเงินตามหลักของมาตรฐานการบัญชีที่รับรองทั่วไป					

ส่วนที่ 4 ข้อคิดเห็นอื่น ๆ

.....

.....

.....

.....

ขอบคุณทุกท่านที่ให้ความร่วมมือตอบแบบสอบถาม

ภาคผนวก ค
อักษรวิสุทธิ

ผลการตรวจสอบ การลอกเลียนวรรณกรรมทางวิชาการ

(อักษรวิสุทธิ์) บทที่ 1-บทที่ 5

Submission Information

ID	SUBMISSION DATE	SUBMITTED BY	ORGANIZATION	FILENAME	STATUS	SIMILARITY INDEX
176463	Jan 31, 2016 at 14:05 PM	6760033@my.buu.ac.th	มหาวิทยาลัยบูรพา	บทที่1 (03-01-16).docx	Completed	0.00 %
176464	Jan 31, 2016 at 14:05 PM	56760033@my.buu.ac.th	มหาวิทยาลัยบูรพา	บทที่2 (03-01-16).docx	Completed	0.32 %
176465	Jan 31, 2016 at 14:06 PM	56760033@my.buu.ac.th	มหาวิทยาลัยบูรพา	บทที่3 (03-01-16) update.docx	Completed	0.00 %
176466	Jan 31, 2016 at 14:06 PM	56760033@my.buu.ac.th	มหาวิทยาลัยบูรพา	บทที่4 (29-01-16).docx	Completed	0.00 %
176467	Jan 31, 2016 at 14:06 PM	56760033@my.buu.ac.th	มหาวิทยาลัยบูรพา	บทที่5 (31-01-16).docx	Completed	0.00 %